

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 12 Νοεμβρίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 153—50

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ

"Οχι, μόνον εξ αισθήματος τυπικής φιλοφροσύνης επέσπευσα το βήμα, όπως συνήθως την κυριάν, ήτις εβιάζετο πρό μου δια μέσου τής άγαναυς πεδιάδος τής 'Οβελίνης..." Ημην λίαν αδιάφορος πρὸς τὰ θέληματα τοῦ παραστήματος τῆς καὶ τῆς μορφῆς τῆς· ἀλλ' ἔφερον αὐτὴ ἐν φυλακτῶν ἔχον δι' ἐμὲ ἀκαταμάχητον γοητείας... ἐκράτει ὀμβρέλλαν!

"Ὅπως ἐνοουθῆτε τελείως ἡ ἰσχύς τῆς γοητείας ταύτης, ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι ἡ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδὸν καίτοι διετρέχουσαν ἀκούη τὸν δεύτερον μῆνα τοῦ ἔτους, καὶ ἐγὼ δὲν εἶχον οὔτε ὀμβρέλλαν, οὔτε ἐπανωφόριον, λησμονήσας αὐτὰ εἰς τὸ βαγόνιον τοῦ σιδηροδρόμου. Αἱ σκιαι τῆς ἐσπέρας ἤρχίζον νὰ πυκνοῦνται καὶ δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω ὅτι τὸ νὰ εἶναι κενεὶς βρογμένους μέχρι οὕτω ὅπου βροχῆς ἦν δὲν δύναται νὰ διακρίνη, εἶναι ἀπειρώς δυσκαρτέστερον ἀπὸ κατακλυσμὸν αἰφνίδιον ἐν πλήρει ἡμέρᾳ.

"Ἡλπίζον λοιπὸν ἐγὼ εἰς τὴν ὀμβρέλλαν αὐτήν. Ἀναμφιβόλως, ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἠδύναμην νὰ ἐκλιπαρήσω μικρὰν θέσιν ὑπὸ τὸν πᾶντον θόλον τῆς χωρὶς νὰ κατηγορηθῶ ὡς σκαυὸς καὶ αὐθάδης. Ἐπέσπευσα λοιπὸν τὸ βήμα διὰ μέσου τῆς ἀπεραντοῦ πεδιάδος καὶ κατέφθασα τέλος τὴν κυριάν ἥς διέκρινα τὴν σκιάν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐκτός τοῦ χρώματος τῆς εὐθείας τῆς καὶ τῆς εὐρείας ὀμβρέλλας τῆς, ὑπερ καὶ τὸ σπουδαιότερον! Παρατήρησα ἀκόμη, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτῆς—γυνὴ ἐνοουθεῖται—ἐλαχίστην εἶχε δύναν ἐκ τῆς περιεργείας, ἥτις γενικῶς ἀποδίδεται εἰς τὸ φῶς τῆς. Οὔτε ὁ κρότος τῶν βημάτων μου ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ἀτραποῦ, οὔτε τὸ ἀπλάσμα τῶν τελμάτων τοῦ ὕδατος βπου ἐποδοπάτουσιν ὀπισθεν τῆς, ἠδυνήθησαν νὰ τὴν κάμουν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἴδῃ ποῖος τοιουτοτρόπως τὴν κατεδίωκεν εἰς μίαν μονήρη πεδιάδα κατὰ τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτός.

"Ὀπλισμένη μετ' ὀμβρέλλαν τῆς ἐναντίον τῶν ἀκαταστασιῶν τοῦ ἀέρος, ἐφάνετο, ὅτι δὲν ἀνησυχούσε διὰ τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ μοὶ ἐφάνη πλέον ἀσύνηθες ἀκόμη ἦτο, ὅτι ὅτε ὠλίθησα παρακλυρώσας αὐτῆς καὶ εἶχον τὴν κεφαλὴν μου ὑπὸ τὴν ὀμβρέλλαν τῆς—ἦτο αὐτὴ ἀπὸ παντ' βραβυκκεῶν—δὲν ἔκαμε οὐδὲν κίνημα διὰ νὰ με ἰδῇ, ἢ νὰ με ἀποφύγῃ, παρατηροῦσα πάντοτε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς τῆς, καὶ βραδίζουσα μετὰ θαυμαστικῆς εὐκολίας ἐκεῖ, ὅπου ἕκαστον σχεδὸν τῶν βημάτων μου ἦτο ἐν ὀλισθημα. Τῇ ἀπρόσθετα λόγους φιλόφρονος. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Μὴ ἦτο βωδὴ; ἴσως!

"Ἡ ὑπόψις αὐτῆς με ἔκαμε καὶ ἔλαβον ἐλαφρῶς τὴν ὀμβρέλλαν τῆς ἐκ τῆς λαβῆς ὅπως τὴν κοχτήσω ὁ ἴδιος, οὕτως ὥστε ν' ἀφίνω εἰς αὐτὴν τὸ περισσύτερον μέρος. Μοὶ τὴν ἀφίκεν ἄνευ ἀντιστάσεως. Ἄλλὰ μάλισ τὴν ἔλαβα εἰς τὴν χεῖρά μου εὐθέτην μόνος.....ναί, μόνος, χωρὶς κανένα παρακλυρώσας μου, καὶ ὁ μόνος κύριος μίᾳς βραβυκκερῆς ὀμβρέλλας.... Ἡ κυρία εἶχεν ἐξαρνησθῆ... καὶ ἐξηφανίσθη τὸσον ταχέως ὥστε ἂν καὶ εἶχε φόρεμα χρωματιστὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν διακρίνω εἰς καμμίαν διεύθυνσιν....

"Ἐκαθήμεν μακαρίως εἰς τὸ ἐντευκτήριον

τῶν «Εὐθύμων Θαλασσοπόρων» ἀδειάζων μετ' μικρὰ ῥοφήματα ἕνα ποτήρι ζυχαρωμένου ὕδατος μετ' οἶνονπνεύματος—ἐξάριστον δυναμωτικὸν μετὰ τὴν βροχὴν—καπνίζων τὸ σιγάρον μου καὶ παρατηρῶν ῥαθύμως τὴν ὀμβρέλλαν μου—ἔχμου ἄλλα τὴν ὀμβρέλλαν τὴν ἠπλωμένην πρὸ τῆς φωτιᾶς. Τὸ πανδοχεῖον τῶν «Εὐθύμων Θαλασσοπόρων» συνείχετο μετ' ὁ δὲν σταθμῶν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ δὲν ἐστενοχωροῦμην ποσῶς ὅτι εἶχον νὰ περιμένω ἀκόμη ἐκεῖ μισὴν ὥραν τὴν διάβασιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις θὰ με ἐπανεφέρεν εἰς τὸ Λονδίον. Ἀργὸς καθ' ὕλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἤμην προδιατεθειμένος νὰ δεικνύω ἐνδιαφέρον πρὸς ὕλα, καὶ δὲν δυσχερῆσθη ὅταν, διὰ μέσου τῆς ἀνωκυρῆς θύρας, ἤκουσα τὴν συνδιάλεξιν τοῦ ξενοδόχου, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, καὶ τῶν ξένων τῶν, περὶ τοῦ λογιστηρίου.

— "Ἐ, ναί, εἶναι βίσκετον ἔτος, ἔλεγε γέρων τις.

— Μάλιστα ἀπεκρίθη ἡ λάλος φωνὴ μίᾳς γυναικός. Ναί, καί, τὸ χειρότερον, εἶναι ἡ 29 Φεβρουαρίου. Πολὺ ἐπεθύμου νὰ ἤξευρα ἂν ἐκεῖνη ἦτο ἀπόψε εἰς τὴν πεδιάδα.

— Μωρίαί, εἶπεν ὁ πελάτης.

— "Ὡ, ναί, ἀπεκρίθη ἡ λάλος φωνή. Ναί, εἶνε ἔξογον διὰ σὰς τοὺς ἀνθρώπους. Στεῖ εἰς τίποτε δὲν πιστεύετε, ἐκτός εἰς ὅτι δύνασθε νὰ πίνετε καὶ νὰ τρώγετε ἢ εἰς ὅτι θέτετε εἰς τὰ θυλάκιά σας.

"Ἀλλὰ σὰς λέγω ἐγὼ ὅτι αὐτὴ θὰ ἐφάνη εἰς τὴν πεδιάδα κατὰ τὸ βραδύκαμα σήμερον τῇ 29 Φεβρουαρίου.

— "Ἄς ὑπάγωμεν τότε! Εἶπεν ἡ χονδρὴ φωνή. Ἐκατοντάκις διήλθον τὴν πεδιάδα καὶ δὲν εἶδα ἐκεῖ ποτὲ τίποτε.

— Τίποτε, κατ' ἀνάγκην εἶπεν ὁ ξένος.

— Μάλιστα ἐπανελάθεν ἡ στρομφὴ φωνή. Ἀλλὰ ἐπεράσατε ποτὲ ἀπὸ τὴν πεδιάδα τὴν 29 Φεβρουαρίου μάλισ ἐνύκτων; Ἡσθε ἐκεῖ ἀπόψε;

— "Ὁχι, ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἡ χονδρὴ φωνή.

— "Ὁχι, αὐτὸ εἶνε, ἀπεκρίθη ἡ τοχαρῆ φωνή. Καὶ ἦσθε ἐκεῖ πρὸ τετραετίας εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν; εἰσθε ἐκεῖ πρὸ οὐκατέρας;

— "Ὁχι, καὶ ἐπὶ τέλους δὲν ἐνοοῦ νὰ σὰς νὰ ἐπιπλήξω θετικῶς, εἶπεν ἡ τοχαρῆ φωνὴ μετ' ὁ δὲν ἀπάντησιν.

— Τὸ καλλίτερον τοῦ μπερτέν νὰ κάμετε, ἐπανελάθεν ἡ λάλος φωνή.

"Ἀνθρώποι τοῦ ἀξίζουσι καλλίτερον σοῦ καὶ ἐμοῦ ἔχουσιν ἰδὴ φαντάσματα, καὶ ἔχουσιν γίνῃ οἱ ἴδιοι φαντάσματα πρὸ τῆς δυστυχούς μίᾳς Κράκενβριδς.

"Ἀλλ' ἀκούοντός μου τὴν συνδιάλεξιν ταύτην καὶ μετ' ὀμβρέλλαν πρὸ ἐμοῦ, τὸ ἠθικόν μου δὲν ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν του. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνόησα ὅτι ἡ αὐτὴ περὶ τῆς ὀμβρέλλας ἢ λάλος φωνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλη, ἢ τὸ μυστηριώδες πρόσωπον οὕτως ἐκράτουσιν τὴν βραβυκκερῶν ὀμβρέλλαν, ἥτις ἐστέρνωσε πρὸ τῆς φωτιᾶς. Ἡσθαινόμην ὅλο τὸ ἀδικον τῶν εἰρωνικῶν ἀμφιβολιῶν, ἅς ἐξέφρασαν ὁ ξένος καὶ ἡ χονδρὴ φωνή. Δὲν ἐτύλησθε ἐν τούτοις νὰ εἰσέλθω ἐλευθέρως εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀληθείας. Ἡ κατὰθεσίς μου ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἱκανὴ νὰ προσάψῃ τὴν γηραιὴν γυναῖκα ἐκ τῶν χλευασμῶν τῶν ἀντιλογειῶν τῆς, καὶ ὑπῆρχε ἀρετὰ ὀκνῶς διὰ νὰ τὴν δώσω. Ὅσον περισσότερον σκέπτομυ εἰς τὴν διαγωγὴν μου αὐτὴν, τὸσον ὀλιγώτερον ἐκτιμῶ τὸν ἐκυτόν μου. Ἐὰν ἤμην εἰς κενὴν χωρίδιον ὅπου ἐπίστευον εἰς φαντάσματα, θὰ περυσιαζόμην ἠρραλῶς διὰ νὰ πολε-

μῆσω πάντα σκεπτικιστὴν, τὸ αὐτὸ θὰ ἔπραττον εἶμαι βέβαιος, ἐὰν εὐρισκόμην εἰς καμμίαν συνναστροφὴν πνευματιστῶν τοῦ συρμοῦ.

"Ἄλλ' ἐγεννήθη εἰς χωρίον ἐγγύτατα τοῦ Λονδίνου ὅπου—ἐξικρουμένων τῶν γηραιότερων κατοίκων—ἐπέζησεν ἡ ἀρχαῖκὴ εὐπιστία, καὶ ἡ διάλεκτος ἐκείνων, οὗς πρὸ ὀλίγου ἤκουσα ἐδεικνυσε, ὅτι ἀνήκον εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν, ὅπου ἀπαντῶνται ὀπαδοὶ τοῦ αὐστοκρατικῆς πνευματισμοῦ.

"Ἐκ φόβου μὴ ἐμπέσω εἰς τὸν χλευασμὸν τοῦ ξενοδόχου καὶ τοῦ ἑτι χυδακιότερου ξένου του, ἀφῆκα νὰ προσβάλλεται ἡ ἀλήθεια χωρὶς νὰ ἐκφέρω λέξιν τινὰ πρὸς ὑπεράσπισίν τῆς, ἂν καὶ μοὶ ἐφάνετο, ὅτι ἡ ὀμβρέλλα εἶχε τὴν συναίσθησιν τῆς μικροψυχίας μου καὶ μετ' ἐθεώρει μετ' ἀφῶντος περιφρονήσεως.

Ποῦ οὐκ ἠρωϊσμός εἶναι μαρτυρικώτερος ἐκείνου ὅστις ὑφίσταται τὴν λαϊκὴν καταδικῆν τὸν θάνατον, καὶ τὰ βασανιστήρια ἡκαίκενον ὅστις ἐξαπατάσθεται νὰ μείνη μετ' ἐκείνον τὸ στόμα, ὅπου τὸν δύνανται νὰ ἀνοίξῃ διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν ἀλήθειαν!

"Ἄλλ' ἐνῶ τὸ θερμομέτρον τοῦ ἠθικοῦ θάρρους μου ἦτο εἰς τὸν κατώτατον βαθμόν, τὸ τῆς περιεργείας μου ἦτο εἰς τὸν ἀνώτατον! Ταυαυτὴ ἦτο ἡ δοκιμασία μου, ὥστε ὅ,τι κατεβίβαζε τὸ ἐν, ἀνύψου τὸ ἔτερον! Ὀλίγησθε ἐκ τοῦ ἐντευκτηρίου εἰς τὸ λογιστήριον, καὶ ζητῶν νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας τοῦ ξένου διέταξα ἕνα μπινακότο, τὸ ὅπου οὐκ ἦτο περιττόν, καὶ ὑποκρινόμενος τὴν μεγαλυτέραν ἀπάθειαν, ἔκαμα τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν.

— Συγγωρεῖτε τὸ θάρρος τοῦ λαμβάνω, ἀλλ' ἤκουσα (χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σὰ βραβυκκῶ) κάτι πρὸ ὀλίγου περὶ προσώπου, ὅπερ διήρχετο τὴν πεδιάδα κατ' ἀξιοσημείωτον τρόπον;

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ μετ' ὀμβρέλλαν φωνὴν ἀνθρώπος.

— Μάλιστα, κύριε, προσέθηκεν ὁ ξενοδόχος, μετ' ἐμφαντικῶν βλέμματος. Ἡκούσατε πολὺ καλά... ἀλλὰ διὰ λεπτομερεῖας ἀποσταθῆτε εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν ἐδῶ γυναῖκα... Ἰννορίζετε, ὅτι εἶνε μερικαὶ ἱστορίαι τὰς ὁποίας κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζουσιν αἱ γυναῖκες.

Κατελήθη ὑπὸ αἰσχύνης καὶ συγχύσεως, ὅπου εἰς ἐμφαντικὸν βλέμμα τοῦ ξενοδόχου ἀπεκρίθη δι' ἐμφαντικῶν ὤσχυτως βλέμματος... Εἶναι ταπεινωτικὸν νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀλλ' ἐὰν ἤμην μέλος τοῦ... Κοινοβουλίου, πολὺ σπανίως θὰ ἐψήφισον μετὰ τῆς μεσοψηφίας...

— "Ὡ, εἶπεν ἡ γυναῖκα, ἥτις εἶχεν ὄφρος λίαν ἀξιοσέβαστον, εἶμαι ἐτόιμη νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν κύριον, ἐὰν τῷ εἶναι εὐχάριστος, καὶ χωρὶς νὰ σκοτίζωμυ διὰ τοὺς περιγελαστάς.

Δὲν θὰ ἐπανελάθω λέξιν πρὸς λέξιν τὴν διήγησιν τῆς, ἥτις ἦτο ὀλίγον σχολιαστικῆς καὶ ἐβρίθε λεπτομερειῶν, αἵτινες δὲν εἶχον σχέσιν πρὸς τὸ κύριον ὑποκείμενον. Ἡρόκῆσθη ἂν εἴπῃ ὅτι—κατὰ τὴν γηραιὴν πάντοτε—τὴν νύκτα τῆς 29 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους..... μίᾳ μίᾳ Αἰκατερίνη Κράκενβριδς μετέβη εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ὀβελίνης, ὅπου εἰς ἐκστάσεως τῇ εἶχε δόσῃ συνέντευξιν, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδὲν ἐγνώσθη περὶ τοῦ τί αὕτη ἀπέβηκεν. Οἱ μὲν ὑπέθετον, ὅτι ἐνέπεσεν εἰς ἐνέδραν δολοφόνου ὅστις τὴν ἐφάνευσεν, οἱ δὲ, ὅτι ἠτύχησεν... Τὸ βραβυκκῶν ὄμως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς εἶνε, ὅτι οἰσοδότησε διή-

χετο τὴν πεδιάδα τῆς Ὀβελίνης καθ' ὅλας τὰς ἐσπέρας τῆς 29 Φεβρουαρίου ἠδύνατο... ὄφειλεν ἀναγκάσιως νὰ συναντήσῃ τὴν δυστυχῆ Αἰκατερίνην Κράκενβριδς.

"Ἀποῦ ἀντήλλαξα μετὰ τοῦ ξενοδόχου βλέμμα συγκαταβατικῆς ὑπεροχῆς—πόσον ἤμην ἀξιοκαταφρόνητος—ἠρώτησα ἐὰν τὸ φάντασμα ἐκράτει συνήθως ὀμβρέλλαν.

— "Ὡ! ὦ! ὦ! ἐκράτουσεν ὁ ξενοδόχος μετὰ χονδροειδοῦς γέλωτος, ἀναμφιβόλως θὰ ἐκράτουσε καμμίαν, ἐὰν ἐξήρχετο κατὰ βροχερὴν ἐσπέραν, ὅπως ἡ παρούσα! Τί δύναται τέλος αὕτη ν' ἀποκριθῇ εἰς τὸν κύριον;

"Ὁ μετ' ὀμβρέλλαν φωνὴν ἀνθρώπος ἐπεδοκίμασε τὸν δὴθεν σκοτασμὸν μου, καὶ ἔσχον ἀκόμη τὴν ἀνανδρίαν ν' ἀφίνω νὰ με ἐπιδοκιμάζουσιν εἰς βάρους μίᾳς πτωχῆς γυναικός καὶ ἀναπερασπιστοῦ, ὅπου τὸν ἐπίστευον ἀκαρδιῶν εἰς πᾶν ἔτι εἶχεν εἰπή διότι πράγματι καὶ ἡ ἐρώτησίς μου μόνον σκοπὸν εἶχε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν μου, ὡς πρὸς τὴν ξένην ὀμβρέλλαν μου... Ναί, ἀφίνα νὰ με ἐπιδοκιμάζουσιν καὶ τὸ χειρίστον... ἐγγέλασα πολὺ, ἐπιτρέπων εἰς ὅλους τοὺς παρόντας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γυναικός—νὰ πιστεύουσιν ὅτι ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ὡς ἀνθρώπον χριστολόγον καὶ λίαν πνευματικῶν. Ἡ γυναῖκα ἠρόκῆσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἠγνοεῖ ἐὰν τὸ φάντασμα εἶχεν ἢ δὲν εἶχεν ὀμβρέλλαν, καὶ ἀπεσφύρη μετ' ὀξυγόλου αἰσθηματος, οὐ μόνον εὐλόγου ἀλλὰ καὶ ἀξιοπείνου.

Τὸ κατ' ἐμὲ, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐντευκτήριον μετ' ὄφρος νικητοῦ, καταστρέψαντος ἀνδρείως πρὸ ὀλίγου ἀξίον ἀντίπαλον.

"Ὅποια ὄμως ὑπῆρχεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν εὗρον ὅτι ἡ ὀμβρέλλα μου ἠλλάξε θέσιν κατὰ τὴν ἐν τῷ λογιστηρίῳ συνδιάλεξίν μου! Τὴν ἀφῆκα μετ' ὀμβρέλλαν μετ' ὀμβρέλλαν τῆς ἐστραμμένον πρὸς τὴν φωτιάν, καὶ κατὰ συνέπειαν μετ' ὀμβρέλλαν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· ἀλλ' ἡ λαβὴ ἦτο τῶρα ἐστραμμένη πρὸς τὴν φωτιάν καὶ τὸ κυριὸν ἐκ βαμβακεροῦ ὑφάσματος μέρος πρὸς τὴν θύραν! Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς εἰσῆλθε μετ' ἐμὲ εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ἡ ἀναστροφή αὕτη ἦτο παράγματοι κατὰπληκτικῆ; ἐν τούτοις δὲν ἀφῆκα ν' ἀκουσθῇ καμμίαν ἀναφώνησιν. Ἐλάβα τὴν ὀμβρέλλαν, τὴν ἐδίπλωσα, τὴν ἔθηκα ὑπὸ μάλῃς καὶ ἐπανελάθον πρὸ τοῦ λογιστηρίου ἐχαρτέρισα μετ' ἐθλημμένον ὄφρος τὸν ξενοδόχον μετ' ὀμβρέλλαν παρτήρησιν.

— Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ χάσω τὸ τραῖνο!

"Ὅλα τὰ φαντάσματα, καὶ ὅλοι οἱ Ἄμλέτοι νὰ ἦσαν ἐκεῖ ὀρατοὶ ἐνώπιόν μου, θὰ διέσπων τὰς τάξεις των μάλλον ἢ νὰ προδώσω λέξιν τινὰ, ἐν βλέμμα ἢ μίαν χειρονομίαν ἱκανὴν νὰ με ἐκθέσῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ξενοδόχου καὶ τοῦ χονδροῦ συντρόφου του. Τὰ ἀρχαῖκα στοιχεῖα ΑΚ κεχαργῆ ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς ὀμβρέλλας ἐπεβεβάσασαν ἐν τούτοις τὴν πίστιν μου, ὅτι αὕτη ἦτο ἦτο κτῆμα τῆς δυστυχούς Αἰκατερίνης Κράκενβριδς.

"Ἡ ὀμβρέλλα—ὀφείλω νὰ εἶπω—καίτοι ἐκ βαμβακεροῦ ὑφάσματος δὲν ἦτο ὀμβρέλλα συνήθης. Ἡ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ λαβὴ τῆς ἦτο ὑπερβαλλόντως βραβυκκῆ καὶ πλουσίως γεφυλωμένη μετ' ἀραβουργήματα ἀναπολικὰ. Τὰ ἀρχαῖκα στοιχεῖα, περὶ ὧν σὰς ὠμίλησα, δὲν εἶχον γκαργηθῆ μετὰ τοῦ πρώτου τυχήματος ἐργαλείου. Οὕτως, ὅταν ἀντεπεσεφόρη τὸν παλαιὸν φίλον μου Ἰάκωβον Χίνγκτσβυ ἐξεργόμενον ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου ἀνεκράξε μετὰ τῆς συνήθους οἰκειότητός του.

— Στὸ διάβολο! παλαιὴ φίλε μου, ποῦ

την βρήκατε αυτήν την παληομυθία !
 — Δέν είναι, αλήθεια άσχημη; άπεκρίθη
 μετ' άξιοκαταφρονητόν άδιαφορίας. Καί τήν
 άφηκα εις τήν γωνίαν τής θύρας, κρεμών
 επ' αυτής τόν πύλον μου κατá τήν άρχαίαν
 συνήθειάν μου. Έκ φύσεως ών άμελής και
 άπρόσεκτος, έχω άπολέση τάσας άμυθίας
 κατá τήν νεότητά μου, ώστε διά νά χάνω
 εξ αυτών όλιγωτέρας κατέφυγον εις τό μέ-
 σον του νά μετχειρίζομαι τήν άμυθίαν
 μου ώς μανιτάρι διά τό καπέλλο μου, όταν
 κάνω επισκέψεις. Δέν δύναιμι σχεδόν ποτέ
 νά λησμονήσω τό καπέλλο μου, και δέν
 δύναμι νά τό λάβω χωρίς νά θέσω τήν
 χειρά μου επί τής άμυθίας.
 — Δέν θέλετε νά με κάμετε νά πιστεύσω
 άγαπητέ μου, εξηκολούθησεν ο Ίάκωβος,
 ότι τήν άγοράσατε με τά λεπτά σας. Είς
 παραμοίαν άγοράν δέν' άνεγνωρίζον πλέον
 τόν παλαιόν μου φίλον Ζαχαρίαν Γιόρκ.
 — Όχι, δέν τήν ήγόρασα, μου, μου.....
 άπεστάλη εξ Ίνδιων, άπεκρίθη, ελπίζων
 με τήν όλιγην έντροπήν ήτις μοι ύπεπελεί-
 πετο, ότι ουδόλωσ έψευδόμην· διότι ουδέν
 άλλο πιθανότερον τής τοιαύτης καταγω-
 γής, ήν απέδωκα εις τήν άμυθίαν μου.
 Ηοχόμην ν' άνακοινώσω εις τόν Ίάκωβον
 Χίνγκσβυ μίαν ευχάριστον ειδήσιν, και μοι
 άπέδειξεν ότι ευάρεστος τω έντι, τω ήτο,
 όταν τω έδειξα τέσσαρας δωδεκάδασ όστρεί-
 δια και μίαν μπουτίλια μπιράς.
 Όταν τό μικρόν δείπνον ποτισθεν άκόμη
 από έν ή δύο ποτήρια γράγ, έληξεν, εση-
 κώθην διά νά φύγω.
 — Έ, γενναίε μου σύντροφε, είπεν ο φιλό-
 ξενος Ίάκωβος, που είχετε βάλη τό κα-
 πέλλο και τήν άμυθία σας; Μά τήν ψυ-
 χήν μου ιδού τα! Θά έπεραν δοκον στο
 δικαστήριον ότι είχτε βάλη τήν άμυθία

εις τήν γωνίαν τής θύρας και επί τής λα-
 βής αυτής είχτε κρεμάση τό καπέλλο. . .
 Πως γίνεται, ώστε τό μεν καπέλλο εύρί-
 σκεται εις τήν γωνίαν τής έστίας επί του
 δαπέδου, με τό ακρον τής άμυθίας έντός
 του καπέλλου και με τήν λαβήν πρός τόν
 τοίχον ;
 Τό μικρόν συμβεβηκός του έντευκτηρίου
 των αεθύμων θαλασσοπόρων με είχε
 καλά προετοιμάση εις τάς παιδιάς ταύτας
 εκ μέρους τής άμυθίας μου ώστε νά μη
 εκπλαγώ. Με άφρύντιδα άναίδειον είπον εις
 τόν Ίάκωβον.
 — Η άμυθία και τό καπέλλο είναι
 όπου τά άφηκα. Έχούσατε τό γοργό εις
 πολύ μεγάλο ποτήρι, Ίάκωβε, και...
 Ο Ίάκωβος δέν είχε χύτην τό γοργό του
 εις ποτήριον μεγαλήτερον του ίδιού μου,
 και τό γοργό ήτο πολύ αδύνατον δι' νά του
 κτυπήση στο κεφάλι.
 — Πρέπει νά έχητε δικίον, μοι άπήν-
 τησεν με ύφος σκεπτικής φιλοσοφίας. Υπο-
 θέτω, σύντροφέ μου, ότι βλέποντες παρα-
 πολύ βρεγμένην τήν άμυθίαν σας, ήθε-
 λήσατε νά φρεσθήτε του τάπητός μου με-
 ταχειρίζομένης τό καπέλλο σας διά... λε-
 κάνην..... Ευχαιριστώ παλαιά μου φίλε !...
 Έψιθύρισκα, κάποιαν κοινοτυπίαν τήν
 όποιαν δέν ένθυμούμια πλέον διά τά συμ-
 φέροντα των φίλων μας, τά όποια πρέπει
 νά προτιμώμεναι τών ιδιού μου, και ύπε-
 ζέφυγον όπως ήδυνήθη, παρρητών καλώς
 ότι δέν έπέτυχν νά κάμω όπως άπατηθή ο
 Ίάκωβος επί των εξελίξεων τής άμυθίας
 μου και τήν ένθυμήθη τόνον καλώς ώστε,
 καιτοι δέν τήν έπανείδε πλέον, δέν με
 συνήντα ποτέ χωρίς νά κάμη ύπαινιγμόν διά
 τό άλλόκοτον συμβάν τής έσπέρας εκείνης.
 (Έπειτα τό τέλος)

πλήρης λύσης και θλίψεως, διότι, ως λύκοι όπου
 ήσαν, ποτέ δέν του είχον είπήν πόσον τόν έμίσηον.
 — Άκούσατε ! Δέν είναι άνάγκη νά φωνάζετε
 ως σκύλοι. Μου τό είπατε επανειλημμένως, άπόψε,
 ότι είμαι άνθρωπος (και έν τούτοις θά έμενα λύ-
 κος, μαζί σας, μέχρι τέλους τής ζωής μου) αι-
 σθάνομαι τό αληθές των λόγων σας. Διό, δέν σας
 άποκαλώ πλέον άδελφός μου, αλλά σάγκ (σκύ-
 λους), όπως θά σας ώνόμαζε ένας άνθρωπος...
 "Ό,τι κάμετε, ή δέν κάμετε, δέν έχετε σεις νά
 τό ήρίστετε. Αυτό άφορξ έμέ, και διά νά ξεκαθαρί-
 σωμεν τό πράγμα, έγω, ο άνθρωπος έφερα εδώ ή-
 λίγον από τό Κόκκινο Δουλουδι τό όποιον σεις
 οι σκύλοι, φοβείστε.
 Έροίψε τό δοχείον κατá γής και όλίγο: άν-
 θρακας αναμμένοι ήναψαν όλίγον ζηρόν γοστάρι
 τό όποιον έλαμψεν, ένθ' όλον τό Συμβούλιον ω-
 πισθοχώρει εκ τρώμου πρός τών άλλών των
 φλόγας.
 Ο Μουογκλής έθύθη τό ξηρόκλαδόν του εις
 τήν πυράν όπως όπου είδε τούς δαυλούς ν' άνά-
 πτουν και νά κροτούν, ύστερον τό έστροβίλισεν
 άνωθεν τής κεφαλής του έν μέσω των λύκων οι
 όποιοι είπον εκ τρώμου.
 Οι άποχαριετώμοι του Μουογκλή
 Είσαι ο κύριος ! είπεν ο Μπαγκέρας, με σιγα-
 νήν φωνήν. Σώσον τόν Άκέλαν από τόν θάνατον.
 Πάντως ύπήρξε φίλος.
 Ο Άκέλας, ο άγιος γέρω λύκος, ο όποιος
 ουδέποτε είχεν ένλιπαρήσει κανένα επί τής ζωής
 του, έροίψε βλέμμα ίκετευτικόν πρός τόν Μουογ-
 κλήν, ήρθιον παρ' αυτόν, όλοφύμων. με τήν
 μακράν μαύρην κόμην του κυματίζουσαν επί των
 ώμων του, εις τό φως του λαμποκοπούντος κλά-
 δου, τό όποιον έκάμει νά σκιρτώσι και νά ταλαν-
 τούνται ώς σκιάι.
 — Καλά ! είπεν ο Μουογκλής, περιέργων με
 βραδύτητα βλέμμα κυκλιότερές. Βλέπω, ότι είσθε
 σκύλοι. Σας άφίνω διά νά επιστρέψω εις τούς
 όμοίους μου... άν πρόγματι είνε όμοίοι μου...
 Η Δζούγγλα μοι απέκλιε στή, όφείλω νά λη-
 σμονήσω τήν γλώσσάν σας και τήν συντροφίαν
 σας· αλλά θά φωνώ πλέον ευσπλαγγώς από σας·
 επειδή ύπάρξα άδελός σας καθ' ύλην, εκτός από
 αίμα, ύπόσχομαι ότι όταν θά είμαι άνθρωπος
 μέσα εις τούς ανθρώπους, δέν θά σας προδώσω εις
 εκείνους όπως σεις με έπροδώσατε.
 Έδωκε λάκτισμα εις τήν πυράν, και οι σπι-
 νθήρες άνετίναγθησαν.
 Δέν θά πολεμήση καθόλου κανείς από ήμεις
 στην φάραν. Άλλά είναι ένα χρέος τό όποιον
 πρέπει νά ξεπληρώσω προτού άναχωρήσω.
 Έβημάτισε μερλίους βήμασι προς τό μέρος,
 όπου ο Σέρ Χαν εξηπλωμένος εκάμμε τούς
 όφθαλμούς βλακωδώς εις τάς φλόγας, και τόν
 συνέλαβεν από τό υπογένοιον. Ο Μπαγκέρας
 παρηκολούθει έν περιπτώσει άπεικταίου.
 Σήνω άπάνω, σκυλί ! Έκαξεν ο Μουογ-
 κλής. Σήνω άπάνω στην ένας άνθρωπος μιλεί,
 είδεμή βίξω φωτιά ότη γούνα σου !
 Τά όπα του Σέρ Χαν έταπεινώθησαν επί τής
 κεφαλής του και εκλίσε τούς όφθαλμούς, διότι ο
 λαμποκοπόν κλάδος ήτο πλησιέστερα εις αυτόν.
 — Αυτός ο κλεφτοκαταιχής είπε πώς θά με
 σκοτώση μέσα εις τό συμβούλιον, διότι δέν μ'
 έσκότωσε όταν ήμην μικρός. Ίδού... και ιδού...
 πώς ήμεις, οι άνθρωποι, κτυπώμεν τούς σκύλους.
 Κάμε πώς κουνίς τό μουστάκι σου, Δουογκρή,
 και σου γώνω τό Κόκκινο Δουλουδι στην λυ-
 ρυγγα !
 Εκτύπησε τόν Σέρ Χαν με τόν κλάδον του
 κατá κεφαλής, ένθ' ή τήρις εγόγγυσε και έ-
 κλαυθιμήριεν εις άγωνίαν τρώμου.
 — Ουσ ! γάτε τής Δζούγγλας τσουρουφι-
 σμένη. πήγαινε τώρα, αλλά νά ένθυμείσαι τούς
 λόγους μου : τήν πρώτην φοράν όπου θά επανέλ-
 θω εις τό Συμβούλιον του Βράγου, όπως άρμό-
 ζει νά έργεσαι ένας άνθρωπος, θά έθω με τό το-
 μάρι του Σέρ Χαν επί τής κεφαλής μου. "Όσον
 διά τά λοιπά, ο Άκέλας είναι έλευθερος νά ζή
 όπως του άρέσει. Δέν θά τόν σκοτώσετε, διότι
 δέν τό θέλω... Υποθέτω άλλως ότι δέν θά μέ-
 νετε εδώ περισσότερον με τάς γλώσσας κρεμα-
 σμένες ώσάν νά είσθε κάτι, ένθ' είσθε σκύλλοι που
 σας διώγω... να πώς... Πηγίνατε !
 Τό πύρ έκαις μανιωδώς εις τήν άκταν του
 κλάδου, και ο Μουογκλής εκτύπη δεξιά και άρι-
 στερά περί τόν κύκλον, και οι λύκοι έφευγον ώ-
 ρυόμενοι υπό τούς σπινθήρας οι όποιοι ποίς
 έκαιον τό γουναριόν. "Επί τού έμεινε μόνον
 ο γέρω Άκέλας, ο Μπαγκέρας και ίσως δέκα λύ-
 κοι οι όποιοι είχον λάβει τό μέρος του Μουογ-
 κλή. Τότε ο Μουογκλής ήρχισε νά αισθάνεται
 κάτι τή άλγεινόν ένδομύχως, κάτι τό όποιον δέν
 ένθυμείτο νά είγη ποτέ αισθανθή εις εκείνην τήν
 ήμέραν· ανέλαβε πνοήν και ανέλυθη εις λυγμούς,
 και τά δάκρυα έρουσαν εις τό πρόσωπόν του !
 — Τί είναι τούτο ;... Τί είναι τούτο ;... είπε.
 Δέν έχω διάθεσιν νά παραιτήσω τήν Δζούγγλαν,
 και δέν ζεύω τί έχω. Μήπως θ' άποθάνω, Μπαγ-
 κέρα ;
 — Όχι, άδελφάκι. Αυτά είναι άπλωσ δάκρυα,
 όπως συμβαίνει εις τούς ανθρώπους, είπεν ο Μπαγ-
 κέρας. Τώρα βλέπω ότι είσαι άνθρωπος, και όχι
 πλέον μικρόν άνθρωπον. Ναί, ή Δζούγγλα άπ' εδώ
 και πέρα σου άπεκλείεθαι... Άφήςε τα νά τρέ-
 γουν Μουογκλή. Είναι άπλωσ δάκρυα.
 Τότε ο Μουογκλής εκάθησε, και εκλαυσεν ως
 εάν ή καρδιά του έμελλε νά συντριβή ουδέποτε
 είχε κλάσει πρότερον επί ζωής του.
 Ο Μουογκλής επανέρχεται εις τούς άν-
 θρώπους.
 — Τώρα, είπε, θά ύπάγω προς τούς άνθρώ-
 πους. Άλλά έν πρώτοις πρέπει ν' άποχαριετώσω
 τήν μητέρα μου.
 Κα μετέβη εις τό σπήλαιον, όπου εκείνη κα-
 τήκει μαζί με τόν γέρω Λύκον, και εκλαυσεν ε-

πάνω εις τήν γούναν της, ένθ' τά τέσσαρα μικρά
 ώρούστο έλευσιν !
 — Δέν θά με λησμονήσετε ; είπεν ο Μουογ-
 κλής.
 — Ηοτέ, ένόσω θά ήμπορούμεν ν' ακολουθώ-
 μεν ήμην ! είπον τά μικρά. Έλθε εις τούς πρό-
 ποδας του λόσου όταν θά γίνης άνθρωπος, και θά
 όμιλήσωμεν και θά έλωμεν εις τά καλλιεργη-
 μένα χωμάτα διά νά παίζωμεν μαζί σου τήν
 ύκτα.
 — Ξαναγύρισε γρήγορα ! είπεν ο γέρω Λύκος,
 ώ φρόνιμό μου μικρό βαθράκι, μήν άργήσης νά
 μάς ξαναέλθης, διότι είμεθα γέροι, ή μητέρα σου
 κι' έγώ.
 — Μήν άργήσης νά μάς ξαναέλθης, είπεν ή
 κυρά Λύκαινα, όλόφύμνό μου μικρό ! διότι άκουσε
 παιδί του ανθρώπου, σε άγαπούτα περισσότερο
 παρ' όσο άγάπητα ποτέ τά μικρά μου.
 — Θα ξαναγυρίσω βέβαια, είπεν ο Μουογκλής,
 και όταν ξαναέλθω, θά έλθω διά νά άπλώσω τό
 τουάρι του Σέρ Χαν επάνω εις τό όρνίθιο του
 Συμβουλίου. Νά μη με ξεχνάτε. Είπέτε τους,
 εις τήν Δζούγγλαν, ποτέ νά μη με ξεχνούσ !
 Η κύχη ήρχισε νά χαράξη όταν ο Μουογκλής
 κατέβη τόν λόφον, όλομόναχος, όδεύων προς τά
 μυστηριώδη εκείνα όντα τά όποια ονομάζουν άν-
 θρώπους.
 (Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η Πάσκο τής Περούβιας είναι ή ύψηλο-
 τέρα πόλις του κόσμου, κειμένη 14,275
 πόδας ύπερ τήν έπιφάνειαν τής θαλάσσης.
 Ο ποταμός Ορινόκος έχει περισσοτέρως
 διακλαδώσεις από πάντα άλλον ποταμόν·
 ο όλικός αριθμός των άνέρχεται εις 2,500,
 περιλαμβανομένων 436 μεγάλων χεμάρων.
 Η Ζέβελ Ναίθα, έν όρος πλησίον τής
 Βόννης, βαινει βαθμηδόν καταβυθίζομένη.
 Τριγύρω τής βάσεώς του μεγάλη καθίζη-
 σις γίνεται όλον έν βαθυτέρα.
 Λέγεται ότι 240,000 διάφορα είδη έν-
 τόντων είναι γνωστά ως ύπάρχοντα επί γής.
 Η πρώτη άποστολή εις Βόρειον Πόλον
 έγινετο υπό του Κόρτ Ρεάλ, Πορτογάλλου,
 κατá τό έτος 1500. Έγένετο δηλαδή αύτη
 53 έτη πρό τής άποστολής ήτις έγινετο
 υπό τόν Ούγον Βιλουχθί.
 Το όρος Έβερεστ είναι 20,000 πόδας ύ-
 ψηλόν, αλλά πιστεύεται ήδη ότι δύο άνω-
 τήρια όπισθεν αυτών είναι ύψηλότερα.
 Είς στατιστικώς Γερμανός, λέγει ότι οι
 άνδρες άποβαίνουν ανά πάρον 3,000 έτών
 θά ύπάρχη μόνον εις άνήρ επί 220 γυ-
 ναικιών.
 Το στοιχείον R, έπιτομή τής λέξεως re-
 cipe ήτις τίθεται επί κεφαλής πάσης ια-
 τρικής συνταγής, είναι λείψανον του άστρο-
 λογικού συμβόλου του Διός.
 Το Σακή, είδος οίνοπνεύματος από όρυ-
 ζον, έχει κατασκευασθή και ήτο έν χρήσει
 εις τούς Ίάκωνας πρό 2,000 και έπέκεινα
 έτών, και είναι τό αρχαιότερον γνωστόν οί-
 νοπνευματώδες ποτόν, εκτός του οίνου.
 Το λεπτότερον και στερεότερον δέρμα
 κατασκευάζεται από δερμα βατραχίου.
 Η Μαδρίτη φημίζεται ως ή πλέον άν-
 θυγεινή των πρωτευουσών τής Ευρώπης.
 Η μίς Έλεν Γκούλδ, ήτις τώρα έπι-
 σκέπτεται τήν Ευρώπην, είναι μία από τάς
 πλουσιωτέρας γυναικάς του κόσμου.
 Τα εισοδήματά της άνέρχονται εις 600
 περίπου λίρας τήν ήμέραν.
 Λέγεται, ότι είναι ή μόνη ίσως γυνή τής
 έποχής της και τής τάξεώς της εις τάς Η-
 νωμενας Πολιτείας τής Άμερικής ήτις ου-
 δέποτε έπέτρεψε νά παρατεθούν εις τήν
 τράπεζάν της οίνος ή οίνοπνευματώδη ποτά.
 Είναι μία εκ των φιλανθρωποτάτων γυ-
 ναικιών, και λαμβάνει παντοίας άξιοπερι-
 έργους αιτήσεις, μεταξύ των όποιων αιτή-
 σεις, διά προίκας, δι' οικόνας, διά κλεϊδο-

ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΜΟΥΟΓΚΛΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ποιός σ' επαρακάλεσε ; είπεν ο Μουογ-
 κλής. Είμαστε όλοι τσακάλια ώστε νά εκλιπαρού-
 μεν αυτόν τόν μακελλάρη ; Η διοίκησις τής φά-
 ρας άφορξ τήν φάραν και μόνην.
 Επηρεολούθησαν ώρυγιάι.
 — Σιωπή, έσύ, άνθρωπέκι !
 — Άφήστε τον νά όμιλήση. Έβούλαξε τόν νό-
 μον μας !
 Και εις τό τέλος, οι άρχαιοι τής φάρας έβρον-
 τοφώνησαν.
 — Άφήστε νά μιλήση ο Νεκρός Λύκος !
 Όταν ο άρχηγός μίς φάρας ήστόχησε τό κυ-
 νήγι του, τόν άποκαλούν "Νεκρόν Λύκον" κατá
 τό ύπόλοιπον της ζωής του, ή όποια και δέν
 διαρκεί πλέον επί πολύ.
 Ο Άκέλας άνεσήκωσεν έπιτόνως τήν γηραιάν
 κεφαλήν του.
 — Έλευθερε Λαέ, καθώς και σεις, τσακάλια,
 του Σέρ Χαν, επί δώδεκα εποχάς σας έχω όδη-
 γήσει εις τό κυνήγι και σας επανέφερα, και καθ'
 όλον αυτό διάστημα κανείς από σας ούτε εις πα-
 ρίδα επίείσθηκε ούτε έσκαταεθύη. Τώρα ήστόχησα
 τό κυνήγι μου. Ηξέουσα πώς μου έπαίξατε τό
 παιγνίδι με τό ζαρκάδι διά νά δοκιμάσετε τήν άδυ-
 ναμίαν μου. Καλά μου τό έκταφέρατε. Έχετε τώρα
 τό δικαίωμα νά με σκοτώσετε εις τόν Βράγον του
 Συμβουλίου. Δι' αυτό έρωτώ : Ποίος θέλει ν' ά-
 ποτελειώση τόν έρμητήν ; Διότι δικαίωμα μου
 είναι, κατá τόν Νόμον τής Δζούγγλας, νά έργεσθε
 από ένας ένας.
 Επηρεολούθησε μακρά σιγή. Κανείς δέν τό εί-
 χε κατá νούν νά συνάψη μονομαχίαν μέχρι θανά-
 του με τόν Έρμητήν. Τότε ο Σέρ Χαν έβρου-
 χήθη :
 — Μπά ! Τί έχομεν νά κάμωμεν με τόν γέρω
 ξεδοντιάη ; Κατεδικάσθη ν' άποθάνη ! Τό μικρό
 του ανθρώπου παραέζησε. Έλευθερε Λαέ, ίδική
 μου λεία ήτο από τήν αρχή. Δόσατέ μου το. Άρ-
 κετά έπαίχθη αυτό τό άστειο του ανθρώπο-λύκου.
 Διεσάραξε τήν Δζούγγλαν επί δέκα εποχάς. Δό-
 σατέ μου τό μικρό του ανθρώπου, ει δέ μη θά
 κυνηγώ πάντοτε άπ' εδώ και δέν θά σας ιδώω ούτε
 ένα κοκκαλάκι. Είναι άνθρωπος, παιδί ανθρώπου,
 και τόν μισώ με όλα μου τά δυνατά !
 Τότε, ή πλειονούηφία τής φάρας εξέβαλεν
 ώρυγιάι :
 — Άνθρωπος ! άνθρωπος ! Τί κοινόν έχει
 ένας άνθρωπος με ήμεις ; Άς ύπάγη με τούς
 όμοίους του.
 — Βέβαια ! Διά νά στρέψη εναντίον μας όλον
 τόν κόσμον των χωρίων ; εκραύτασεν ο Σέρ
 Χαν. Όχι, ήγι, δόσατέ μου τον. Είναι άνθρωπος
 και κανένας μας δέν ήμπορεί νά τόν κτυπήσ
 κατáματα.
 Ο Άκέλας ήνώθησεν εκ νέου τήν κεφαλήν
 και είπε :

— Συνεμερίσθη τής τροφής μας. Έκοιμήθη
 μαζί μας. Έκυνήγησε διά λογαριασμόν μας. Δέν
 παροβίασεν ούτε λέξιν από τόν Νόμον τής
 Δζούγγλας !
 — Κ' έγώ, τόν επλήρωσα τήν τιμήν ενός
 ταύρου, όταν έγινε δεκτός—ένας ταύρος όλίγον
 άξίζει· άλλ' ή τιμή του Μπαγκέρα είναι κάτι τι
 διά τό όποιον ήμπορεί και νά πολεμήση ! είπεν
 ο Μπαγκέρας με τήν πλέον ήρων φωνήν του.
 — Ένας ταύρος που επληρώθηκε εδώ και
 δέκα χρόνια ! έβουρήθη ή όμήγυρις. Αυτά είναι
 πράγματα που παληόσανε.
 — Και ο όρκος ;—είπεν ο Μπαγκέρας άνυ-
 ψών τό χειλός επί των λευκών του οδόντων.—
 Α ! καλά κάμουν που σας λέγουν Έλευθερον
 Λαόν !
 — Κανένα μικρόν άνθρωπου δέν πρέπει νά
 τρώγη μαζί με τόν λαόν τής Δζούγγλας ! έβρου-
 χήθη ο Σέρ Χαν. Δόσατέ μου το !
 — Είναι άδελφός μας καθ' ύλην, εκτός από τό
 αίμα, εξηκολούθησεν ο Άκέλας και θά τόν
 σκοτώσετε εδώ !... Άλήθεια παραέζησα. Καμ-
 πόσοι από σας τούτων ζώα από τό κοπάδι, και
 ήκουσα νά λένε δι' άλλους, ότι έπήσαν μαθή-
 ματα από τόν Σέρ Χαν και πηγαίνουν τήν ύ-
 κτα ν' άρπάξουν παιδιά εις τά καλύβια των γω-
 ρικών. Λοιπόν ήξέουω, ότι είσθε άνάνθρωποι, και
 εις ανάνθρωπος όμιλώ. Βέβαια πρέπει νά άποθάνω,
 και ή ζωή μου δέν αξίζει πλέον μέγαρα πράγ-
 ματα· άλλώς θά τήν επρόσφερα χάριν τής ζωής
 του μικρού του ανθρώπου. Άλλά διά νά σώσω
 τήν τιμήν τής φάρας... πράγμα μηδαμινόν, προ-
 φανώς, και τώρα που θά μεινή και χωρίς άρηγ-
 γόν, αυτό τό έλησμονήσατε... ύπόσχομαι, ότι άν
 αφήσετε τό μικρόν του ανθρώπου νά επιστρέψη
 εις τούς όμοίους του, θ' αφήσω νά με άποτελειώ-
 σετε χωρίς καμίαν αντίστασιν, όταν έλθη ή ώρα
 μου. Η φάρα θά κερδίση τούλάχιστον τρεΐς
 ύπάρξεις. Δέν ήμπορώ νά κάμω περισσότερα·
 άλλ' άν θέλετε ήμπορώ νά σας άπαλλάξω από τό
 αίσχος του νά σκοτώσετε ένα άδ' όρν. ο όποιος
 δέν μάς έκαμε κανένα κακόν... ένα αδελφόν ο
 όποιος εξηγορήσθη διά νά γείνη δεκτός εις τήν
 φάραν. σύμφωνα με τόν νόμον τής Δζούγγλας.
 — Είναι άνθρωπος !... άνθρωπος !... άνθρωπος !
 ... έβουρήθη ή όμήγυρις.
 Και τό πλείστον των λύκων ήρχισαν νά συνα-
 θροίζονται περί τόν Σέρ Χαν, του όποιου ή ούρα
 ήρχισε νά πληγίτη τά πλευσά του.
 — Τώρα ή ύπόθεσις είναι εις γενοιά σου ! εί-
 πεν ο Μπαγκέρας προς τόν Μουογκλήν. Ημεις
 δέν ήμπορούμεν πλέον νά κάμωμεν άλλο τι παρά
 νά κτυπήσωμεν.
 Ο Μουογκλής έστηκόθη με τό δοξείον τής άν-
 θρακικής εις τάς γείλας. "Υστερον έτανύθη και
 έγαμύθη εμπρός εις τό Συμβούλιον, άλλ' ήτο

πλήρης λύσης και θλίψεως, διότι, ως λύκοι όπου
 ήσαν, ποτέ δέν του είχον είπήν πόσον τόν έμίσηον.
 — Άκούσατε ! Δέν είναι άνάγκη νά φωνάζετε
 ως σκύλοι. Μου τό είπατε επανειλημμένως, άπόψε,
 ότι είμαι άνθρωπος (και έν τούτοις θά έμενα λύ-
 κος, μαζί σας, μέχρι τέλους τής ζωής μου) αι-
 σθάνομαι τό αληθές των λόγων σας. Διό, δέν σας
 άποκαλώ πλέον άδελφός μου, αλλά σάγκ (σκύ-
 λους), όπως θά σας ώνόμαζε ένας άνθρωπος...
 "Ό,τι κάμετε, ή δέν κάμετε, δέν έχετε σεις νά
 τό ήρίστετε. Αυτό άφορξ έμέ, και διά νά ξεκαθαρί-
 σωμεν τό πράγμα, έγω, ο άνθρωπος έφερα εδώ ή-
 λίγον από τό Κόκκινο Δουλουδι τό όποιον σεις
 οι σκύλοι, φοβείστε.
 Έροίψε τό δοχείον κατá γής και όλίγο: άν-
 θρακας αναμμένοι ήναψαν όλίγον ζηρόν γοστάρι
 τό όποιον έλαμψεν, ένθ' όλον τό Συμβούλιον ω-
 πισθοχώρει εκ τρώμου πρός τών άλλών των
 φλόγας.
 Ο Μουογκλής έθύθη τό ξηρόκλαδόν του εις
 τήν πυράν όπως όπου είδε τούς δαυλούς ν' άνά-
 πτουν και νά κροτούν, ύστερον τό έστροβίλισεν
 άνωθεν τής κεφαλής του έν μέσω των λύκων οι
 όποιοι είπον εκ τρώμου.
 Οι άποχαριετώμοι του Μουογκλή
 Είσαι ο κύριος ! είπεν ο Μπαγκέρας, με σιγα-
 νήν φωνήν. Σώσον τόν Άκέλαν από τόν θάνατον.
 Πάντως ύπήρξε φίλος.
 Ο Άκέλας, ο άγιος γέρω λύκος, ο όποιος
 ουδέποτε είχεν ένλιπαρήσει κανένα επί τής ζωής
 του, έροίψε βλέμμα ίκετευτικόν πρός τόν Μουογ-
 κλήν, ήρθιον παρ' αυτόν, όλοφύμων. με τήν
 μακράν μαύρην κόμην του κυματίζουσαν επί των
 ώμων του, εις τό φως του λαμποκοπούντος κλά-
 δου, τό όποιον έκάμει νά σκιρτώσι και νά ταλαν-
 τούνται ώς σκιάι.
 — Καλά ! είπεν ο Μουογκλής, περιέργων με
 βραδύτητα βλέμμα κυκλιότερές. Βλέπω, ότι είσθε
 σκύλοι. Σας άφίνω διά νά επιστρέψω εις τούς
 όμοίους μου... άν πρόγματι είνε όμοίοι μου...
 Η Δζούγγλα μοι απέκλιε στή, όφείλω νά λη-
 σμονήσω τήν γλώσσάν σας και τήν συντροφίαν
 σας· αλλά θά φωνώ πλέον ευσπλαγγώς από σας·
 επειδή ύπάρξα άδελός σας καθ' ύλην, εκτός από
 αίμα, ύπόσχομαι ότι όταν θά είμαι άνθρωπος
 μέσα εις τούς ανθρώπους, δέν θά σας προδώσω εις
 εκείνους όπως σεις με έπροδώσατε.
 Έδωκε λάκτισμα εις τήν πυράν, και οι σπι-
 νθήρες άνετίναγθησαν.
 Δέν θά πολεμήση καθόλου κανείς από ήμεις
 στην φάραν. Άλλά είναι ένα χρέος τό όποιον
 πρέπει νά ξεπληρώσω προτού άναχωρήσω.
 Έβημάτισε μερλίους βήμασι προς τό μέρος,
 όπου ο Σέρ Χαν εξηπλωμένος εκάμμε τούς
 όφθαλμούς βλακωδώς εις τάς φλόγας, και τόν
 συνέλαβεν από τό υπογένοιον. Ο Μπαγκέρας
 παρηκολούθει έν περιπτώσει άπεικταίου.
 Σήνω άπάνω, σκυλί ! Έκαξεν ο Μουογ-
 κλής. Σήνω άπάνω στην ένας άνθρωπος μιλεί,
 είδεμή βίξω φωτιά ότη γούνα σου !
 Τά όπα του Σέρ Χαν έταπεινώθησαν επί τής
 κεφαλής του και εκλίσε τούς όφθαλμούς, διότι ο
 λαμποκοπόν κλάδος ήτο πλησιέστερα εις αυτόν.
 — Αυτός ο κλεφτοκαταιχής είπε πώς θά με
 σκοτώση μέσα εις τό συμβούλιον, διότι δέν μ'
 έσκότωσε όταν ήμην μικρός. Ίδού... και ιδού...
 πώς ήμεις, οι άνθρωποι, κτυπώμεν τούς σκύλους.
 Κάμε πώς κουνίς τό μουστάκι σου, Δουογκρή,
 και σου γώνω τό Κόκκινο Δουλουδι στην λυ-
 ρυγγα !
 Εκτύπησε τόν Σέρ Χαν με τόν κλάδον του
 κατá κεφαλής, ένθ' ή τήρις εγόγγυσε και έ-
 κλαυθιμήριεν εις άγωνίαν τρώμου.
 — Ουσ ! γάτε τής Δζούγγλας τσουρουφι-
 σμένη. πήγαινε τώρα, αλλά νά ένθυμείσαι τούς
 λόγους μου : τήν πρώτην φοράν όπου θά επανέλ-
 θω εις τό Συμβούλιον του Βράγου, όπως άρμό-
 ζει νά έργεσαι ένας άνθρωπος, θά έθω με τό το-
 μάρι του Σέρ Χαν επί τής κεφαλής μου. "Όσον
 διά τά λοιπά, ο Άκέλας είναι έλευθερος νά ζή
 όπως του άρέσει. Δέν θά τόν σκοτώσετε, διότι
 δέν τό θέλω... Υποθέτω άλλως ότι δέν θά μέ-
 νετε εδώ περισσότερον με τάς γλώσσας κρεμα-
 σμένες ώσάν νά είσθε κάτι, ένθ' είσθε σκύλλοι που
 σας διώγω... να πώς... Πηγίνατε !
 Τό πύρ έκαις μανιωδώς εις τήν άκταν του
 κλάδου, και ο Μουογκλής εκτύπη δεξιά και άρι-
 στερά περί τόν κύκλον, και οι λύκοι έφευγον ώ-
 ρυόμενοι υπό τούς σπινθήρας οι όποιοι ποίς
 έκαιον τό γουναριόν. "Επί τού έμεινε μόνον
 ο γέρω Άκέλας, ο Μπαγκέρας και ίσως δέκα λύ-
 κοι οι όποιοι είχον λάβει τό μέρος του Μουογ-
 κλή. Τότε ο Μουογκλής ήρχισε νά αισθάνεται
 κάτι τή άλγεινόν ένδομύχως, κάτι τό όποιον δέν
 ένθυμείτο νά είγη ποτέ αισθανθή εις εκείνην τήν
 ήμέραν· ανέλαβε πνοήν και ανέλυθη εις λυγμούς,
 και τά δάκρυα έρουσαν εις τό πρόσωπόν του !
 — Τί είναι τούτο ;... Τί είναι τούτο ;... είπε.
 Δέν έχω διάθεσιν νά παραιτήσω τήν Δζούγγλαν,
 και δέν ζεύω τί έχω. Μήπως θ' άποθάνω, Μπαγ-
 κέρα ;
 — Όχι, άδελφάκι. Αυτά είναι άπλωσ δάκρυα,
 όπως συμβαίνει εις τούς ανθρώπους, είπεν ο Μπαγ-
 κέρας. Τώρα βλέπω ότι είσαι άνθρωπος, και όχι
 πλέον μικρόν άνθρωπον. Ναί, ή Δζούγγλα άπ' εδώ
 και πέρα σου άπεκλείεθαι... Άφήςε τα νά τρέ-
 γουν Μουογκλή. Είναι άπλωσ δάκρυα.
 Τότε ο Μουογκλής εκάθησε, και εκλαυσεν ως
 εάν ή καρδιά του έμελλε νά συντριβή ουδέποτε
 είχε κλάσει πρότερον επί ζωής του.
 Ο Μουογκλής επανέρχεται εις τούς άν-
 θρώπους.
 — Τώρα, είπε, θά ύπάγω προς τούς άνθρώ-
 πους. Άλλά έν πρώτοις πρέπει ν' άποχαριετώσω
 τήν μητέρα μου.
 Κα μετέβη εις τό σπήλαιον, όπου εκείνη κα-
 τήκει μαζί με τόν γέρω Λύκον, και εκλαυσεν ε-

κύμβαλα, ένδύματα, μεταχειρισμένας ρα-
πομηχανάς, Αγίας Γαλατίας, μνημείον διά
τινα συγγενή, ψευδή όδοντοστοιχίαν, ή
εισιτήριον δι' Αγγλίαν

Ο Γοδόφνης, όστις θεωρείται ως ό θαυ-
μασιώτερος κλειδοκυβαλιστής υπό τεχνι-
κήν έποψιν, είνε πασίγνωστος εις όλας τάς
πρωτευούσας τής Ευρώπης και έχει επίσης
διατείψη επί πολλά έτη εις Αμερικην, ό-
που εχρήματισεν επί τινα χρόνον διευθυ-
τήσ του Ωδείου του Σικάγου. Είνε υπαν-
δος, και έχει έν θελκτικώτατον κοράσιον,
περί του οποίου λέγονται πολλά νέστιμα
άνέκδοτα. Ηρωτήθη ποτέ από την μη-
τέρα της.

— Διατί κρύβεις τά παιγνίδια σου τόσο
προσεκτικά ;

— Θα τά φυλάξω διά τά παιδιά μου,
άπεκρίθη ή κορασίς.

— Αλλά αν τύχη και δέν άποκτήσης
ποτέ κανένα παιδί; εξηκολούθησεν ή κ.
Γοδόφνη.

— Ω, τότε θα τά χαρίσω στά εγγονιά
μου, υπήρξεν ή άπορούπος άπάντησις.

Εν εκ των ευτυχών παιδιών τά οποία
θα κληρονομήσουν μεγάλα πλούτη είνε ό
δικαστής Μαρκήσιος τής Βλανδφόρδης. Μίαν
ήμεραν ό μικρός ούτος θα καταστή δούξ,
μαρκήσιος, δις κόμης, και δις βαρώνος. Θα
έχη υπό την δικαιοδοσίαν του ύπερ τάς
20,000 στρέμματα γής, και θα είνε λόρδος
του Πζλατίου Βλεγχάμ.

Μίαν ρομαντικήν ιστοριάν διηγούνται
διά τον γάμον του λόρδου Κελβίνου. Όταν
ό διάσημος ούτος Άγγλος επιστήμων ήτο
μέ την θαλαμηγόν του Άλαν Ρόκ εις τά
ύδατα τής Δυτικής Ινδίας ειχε καταρτί-
σει σύστημα άποδομησίσεως τής μεθόδου
των συνημάτων εις την θάλασσαν. Ηρώ-
τησε την μίς Κρούμ, την οποίαν μεγάλως
εθαύμαζε, και ήτις ήτο ή κόρη του ξεναγού
του, εάν έννοιε τον κώδικά του. Έκείνη
είπεν ότι ήνοιε.

— Αν σας στείλω έν σημείον, την
ηρώτησεν, από την θαλαμηγόν μου, υπο-
θέσετε ότι θα δυνήθητε να τό άνχνώσετε
και ν' άποκριθήτε ;

— Καλά, θα δοκιμάσω, άπεκρίθη εκείνη.
Τό σύνημα απεστάλη, και εκείνη ήδυ-
νήθη να τό διευκοινήσῃ και να διαβιβάσῃ
την άπάντησιν. Η ερώτησις ήτο. «Θέλετε
να με συζευχθήτε ;» Και ή άπάντησις ύ-
πήρξε: «Ναι.»

Οι γάτοι κατέχουν ύψηλήν θέσιν όπως
και οι σκύλλοι εις τάς καρδίας των ζωοφι-
λων τής Ευρώπης. Η βασίλισσα Αλεξάν-
δρεϊα τής Αγγλίας κατέχει πολλούς ώ-
ραίους γάττους τής Περουβίας και τής Περ-
σίας. Η πριγκήπισσα Αλεξάνδερ του
Τεκκ και ό πριγκήψ Μκουίσιος του Βάτ-
τευβεργ κατέχουν επίσης σπάνια είδη γάτ-
των. Αλλά ό πραγματικώς θιασώτης γάτ-
των μεταξύ των βασιλικών οίκων είνε ή
πριγκήπισσα Βικτωρία του Σλεσβίγου-
Όλστείνου, και τό μόνον βασιλικόν γαττο-
τροσεϊον είνε τό ήδη ιδρυθέν εις Κομμερ-
λάνδην. Τό ίδρυμα έχει παρόθυρα μέ πα-
ραπετάσματα και κυρίαν θύραν μέ ρόπτρον
και μέ γοαματοκιβώτιον. Η θύρα κοσμεί-
ται άνωθεν διά στέμματος και των άρχι-
κών στοιχείων Β. Σ. Ο.

**Εις Άγγλοαμερικανός έκ-
τομμευροδύχος**

Από πολλών ήδη έτών ό κ. Ουίλλιαμ
Βάλδορφ Άστωρ άπετίναζε των ποδών του
έν κοινοστόν του πατρίου εδάφους, πηγή-
τησε τά δύο του μεγάλα μέγαρα την Νέαν
Άστορίαν και την Νέαν Ολλανδιάν — ά-
πληθεν εις Άγγλίαν και έγένετο υπήκοος
Άγγλος.

Εις τό Λονδίνον ό κ. Άστωρ δέν κατα-
γίνεται εις άνέγερσιν κτιρίων, αλλά λαμ-
βάνει πρακτικόν ένδιαφέρον διά την δημο-
σιογραφίαν, ών ό ιδιοκτήτης τής «Πέλ Μέλ
Γκαζέτ» και του περιοδικού «Πέλ Μέλ
Μαγκάζιν.»

Εις βασιλεύς τής Βιομηχανίας

Ο Άγγλος σίρ Ριχάρδος Τάνδζυ, όστις
έτελεύτησεν εις ηλικίαν 73 έτών, ύψώθη

από τους βυθούς τής πενίας εις την κορυ-
φήν μίας των μεγαλειότερων μηχανικών έπι-
χειρήσεων του κόσμου. Υίος πτωχού άγρο-
νόμου, εχρημάτισε κατά πρώτον δημοδιδά-
σκαλος εις έν σχολείον Κουκέρων, κατόπιν
γραφείς εις έν μηχανικόν κατάστημα τής
Βιομηχανίας, και τέλος έπεχείρησε να
ιδρύσῃ ό ίδιος μικρόν έργοστάσιον εις Σμε-
θυούζην.

Είχεν ένα και μόνον εργάτην κατ' άρ-
χάς, άλλ' ή έπιχείρησις ηυδοκίμησεν εις
βαθμόν ώστε τώρα αί εργασίαι του έργοστα-
σίου του άπασχολών 5,000 ανθρώπων.

Ζητούνται έγκέφαλοι

Οι άνάτομοι τής Αγγλίας παραπονούν-
ται διά μεγάλην έλλειψιν έγκεφάλων ύπερ-
τέρας ποιότητος. Ως επί τό πλείστον δέν
έχουν να άνατέμνουν άλλο από έγκεφάλους
πτωχών και έπιληπτικών. Αυτοί, έν τού-
τοις ύστερον κατά πολλά, και θα ήτο πρόσ-
συμφέρον τής ανθρωπίνης φυλής τό να τε-
θώσιν εις την διάθεσιν των ανθρώπων τής
επιστήμης έγκέφαλοι ανθρώπων άνεπτυγ-
μένων και εζόγων.

Οι έγκέφαλοι των μεγάλων άνδρών με-
γάλως παραλλάσσουν. Οι άνδρες εγκυκλο-
παιδικού νοός έχουν μεγάλον και βαρύν
έγκέφαλον, άλλ' εκείνοι των οποίων τό
πνεύμα συγκεντρώνεται εις μίαν γραμμήν σκέ-
ψεως έχουν μικρούς έγκεφάλους. Ο Γλαδ-
στον άνήκεν εις τους πρώτους, και ό Βύ-
ρων, ό Κρόμβελ και ό Νεύτων εις τους τε-
λευταίους.

Σκυλλί τό όποϊον αυτοκτονεί

Πολλά άθηντικά περιπτώσεις άναφέ-
ρονται ζώων αυτοκτονούντων. Μία εξ αυ-
τών συνέβη πρό τίνων μόλις εβδομάδων.

Ο Ζάμ Γκίλλιγκαν, κατοικών εις τήν
47ην Δυτικήν όδόν τής Νέας Υόρκης, εί-
χεν ένα λαγωνικόν τό όποϊον έκέρδισε βρα-
βείον, όνόματι Καλλονήν. Ο Γκίλλιγκαν
είχε και άλλο λαγωνικόν όνόματι Δαίξην,
τό όποϊον ή Καλλονή προσφανώς εζήλευεν.
Κάθε θωπεϊκή άπονεμομένη εις την Δαίξην
ετέρατε τρομερά την Καλλονήν.

Τό άπόγευμα τής 3 Ιουλίου ή Καλλονή
επήδησεν επί τής κλίνης του κυρίου της και
εξεδιόχθη. Εις τήν Δαίξην έπετρέπη να
παραιμείνη. Η Καλλονή τό ήσθάνθη, και
επήδησε πάλιν επί τής κλίνης, άλλά και
πάλιν εξεδιόχθη. Τότε ή Καλλονή έδοξαμε
εις τό παρακείμενον δωμάτιον, επήδησεν
επάνω εις τό παράθυρον, τό όποϊον εκειτο
εις τό τέταρτον πάτωμα, εστάθη προς στιγ-
μήν, εκύτταζε πάλιν και ύστερον έκαμε τό
όλεθριον πήδημα εις τον δρόμον. Έπεσε κά-
τω μέ τό κεφάλι, και εύρε θάνατον άκα-
ριατον.

**Θριαμβευτική άψις από
γαϊάνθρακας**

Η Κορνελοβίλλη, τό κέντρον τής εκ-
τάσεως από την οποίαν γίνεται εξαγωγή
γαϊάνθρακας και κώκ εις Πενσυλβανίαν, έ-
ώρτησεν εσχάτως την εκατονταετηρίδα της.
Μεταξύ των διακοσμήσεων των όδών συγ-
κατελέγετο και μία άψις κτισμένη εξ όλο-
κληρού από γαιάνθρακας και κώκ. Τήν ύ-
κτα εφωταγωγήτο μέ εκατοντάδας λυχνιών.
Η άψις αυτή ήτο περικαλλεστάτη, ίδίως
τήν νύκτα, υπό τά ηλεκτρικά φώτα, ύπε
άπέστλινεν ως εάν ήτο αληθής ύγκος εκ
μαύρου άδάμαντος.

Άρποι

Άνεκαλύφθησιν εις Αιγυπτιακούς τά-
φους άρποι των οποίων πολλάι χρυδαί σφί-
ζονται άνεπαφοι και άνχιδίδου μουσικούς
ήχους μετά σιγήν ύπολογισθείσαν, ότι άνέρ-
χεται εις 3,000 χρόνων.

**Γαλλικά φαντασιοπληξία περι
του μαγείρου του Αυτοκρά-
τορος τής Αυστρίας**

Η «Φωνή» των Αυστρίας γράφει τά
εξής σχεδόν μυθιστορηματικά περι του άρ-
χημαγείρου του αυστριακού αυτοκράτορος :
Ούτος, λέγει, όνομάζεται Πέροσκυ, όνομα
τό όποϊον ούδαμου των Όδηγών τής Βιέν-
νης εύρίσκειται γεγραμμένον. Διότι οι Ό-
δηγοί φέρουν ως όνομα των αυτοκρατορι-

κών άρχιμαγείρων τους Σκόδα και Βέμπερ.
Ο Πέροσκυ, όστις είνε μεγαλοφυία μαγει-
ρική, κατά την γαλλικήν εφημερίδα, λαμ-
βάνει μισθόν 50 χιλ. κορωνών ήτο δέ προη-
γουμένως εις ύπηρεσίαν του δούκου Ράιν-
γάου. Ο δούξ ούτος εφιλοζήνησε ποτε τον
αυτοκράτορα, εις δέ τό γεύμα παρούσασεν
αυτόν, μίαν κεφαλήν άγριοχόρου, μαγει-
ρευμένην από τον μάγειρόν του Πέροσκυ, την
οποίαν ένθουσιωδώς ό αυτοκράτωρ εύρε θαυ-
μασίαν. Ο δούξ, ένθουσιασθείς επίσης από
τους επαινούς του αυτοκράτορος, έστειλε
μετά τινος ήμερας τον μάγειρόν του κλει-
σμένον (!) εις έν κιβώτιον (!) Κατευχρη-
στηθείς ό Αυτοκράτωρ από τό δώρον, έ-
σπευσεν ό ίδιος (!) ν' άνοίξῃ τό κιβώτιον,
και ώ του θάυματος ! Έκαπετάχθη άπ'
αυτό ό μάγειρος, προς μεγάλην του αυτο-
κράτορος έκπληξιν. Τούτον ηρώτησε: «Τίνα
μισθόν έχεις; » «έκείνος άπήνητησεν «25 χιλ.
κορωνάς» — «Σού δίδω τό διπλάσιον, τώ
είπεν ό αυτοκράτωρ, αν μείνης μαζί μου !
«Τούτο και έγένετο».

Με αυτά τά παραμύθια τρέφει έν γαλ-
λικόν φύλλον τους περισινούς άναγνώστας
του !

Εν θύμα τής δίκης Καρούζο

Ο πύθηκος, όστις έγινε άπορμή να κα-
τηγορηθῃ ό τενορός Καρούζο εις Νέαν
Υόρκην, ότι δήμεν έτοιμίπησε μίαν κυρίαν
εις τον Ζωολογικόν κήπον άπεθανε. Η
διεύθυνσις του κήπου βλέπει ήδη ότι ή
συρροή του πλήθους εκ περιεργείας είνε τό-
σον μεγάλη, ώστε άπεφάσισε να κλείσῃ
αυτόν επί τινα καιρόν, έως ου παρέλθῃ όλί-
γον τό ένδιαφέρον του κοινοῦ. Η δέ έφρασις
του Καρούζο κατά τής καταδίκης του εις
πρόστιμον δέκα δολλαρίων θα δικασθῃ μετά
15 ήμερας.

**Ο φιλόσοφος Κάντιος περι
του γάμου**

Λέγει: Εις τον συζυγικόν βίον πρέπει
οι δύο συζυγοι ν' άποτελοῦν έν και μόνον
ήθικόν πρόσωπον, τό όποϊον ζωογονείται
και βασιλεύει διά τής σκέψεως του άνδρός
και τής καλαισθησίας τής γυναίκης. Εις
τοιαύτην λοιπόν σχέσιν δέν χωρεί έρις περι-
πορησίσεως, και όταν τοιαύτη άναφανή,
είνε δείγμα ότι κωκώς συνήθησαν οι
συνεωθέντες διά του γάμου. Έάν δέ επέλ-
θῃ εις τό ζήτημα, του ποίος εκ των δύο θα
διατάσῃ, τότε έπέρχεται και ή κατα-
στροφή του οικογενειακού βίου.»

Παρανοηθείσα διδαχή

Μίαν εύθυμον ιστοριάν άφηγηται ό εφη-
μέριος Χέρβετ Νίλς εις τό περιοδικόν «νέος
Άνθρωπος». Ημεραν τινά, λέγει, έδίδασκον
λαβών θέμα τής όμιλίας μου «Τίς θα νι-
κήσῃ; » και έτοιχοκόλλησα μάστιγα και
άγγελίς έν τή πόλει περι του θέματος
τής προσεχούς όμιλίας μου. Όχι, όλίγον
εξεπλάγην όταν άμέσως άμα τῆ δημοσιου-
θείσῃ άγγελία μου λαμβάνω επιστολικόν
δελτάριον, εις ό μου έγγραφον, ότι άναμφι-
βόλως ότι ό Χ. Πρίτε εις τό Κάμπρετς θα
νικήσῃ και θα λάβῃ τό πρώτον βραβείον
εις τό ιπποδρόμιον. Έπωφελήθην την πε-
ρίστασιν, και άνέγνωσα κατά την διδαχήν
μου εις τό άκρακτήριόν μου τό όποϊον συνέ-
κειτο κατά τό πλείστον εξ εργατών, τό
δελτάριον. Μόλις εδήλωσα τό όνομα του
νικητού ίππου και άμέσως οι περισσότεροι
άνεκραύγασαν «Μπράβο! όρθά, λαμποά.»
Η άλλη διδασκαλία μου ελησμονήθη!
Τρώντι, κατά σύμπτωσιν, ό ίππος εκείνος
ένίκησε, και εκτοτε διεδόθη εις την ενόριαν
μου, ότι εγώ ηυλόγησα και ήγάσα τον
ίππον νικητήν Η σήμη μου διεδόθη τόσον,
ώστε ή εκκλησία ήτο πάντοτε γεμάτη πι-
στών όσάκις ελειτούργουν ή έδίδασκον.

**Τά γερμανικά ήθη κατά την
κρίσιν Γάλλου**

Παλύ παραδόξως κρίνει ό Γάλλος Χουσε
εις τό νεωστί εκδοθέν βιβλίον του «Επι-
στολικά εκ Γερμανίας», τά ήθη των Γερ-
μανών.
«Είσι, λέγει, εις μίαν συναναστροφήν
π. χ. ή εις έν δείπνον ως ξένος. Θα σας
πλησιάσῃ μετ' όλίγον εις κύριος, συνενώνει
στρατιωτικώς τους πόδας του, διπλώνει
τό σάμα του εις ύπόχλισιν και σας λέγει:

σοβαρώς : «Τό όνομά μου είνε Μύλλερ !»
Κατ' άρχάς ό ξένος πρό τριαύτης συστά-
σεως μένει έπιπασιμένος ένώπιον του κυ-
ρίου αυτού Μύλλερ και τον άτενίζει ευρο-
πηματικώς, αν θα του είπῃ και τίποτε άλλο.
Αλλά αυτός επαναλαμβάνει μειδιών «τό
όνομά μου είνε Μύλλερ !» Τότε πρώτον ό
ξένος όρμηφύτως άγεται εις τό να άπαν-
τήσῃ «Και εγώ όνομάζομαι Δουράν». Κατ'
αυτόν τον τρόπον γίνονται εις την Γερμα-
νίαν αί συστάσεις χωρίς να μεσολαβήσῃ
άλλο πρόσωπον τό όποϊον να συστήσῃ!
Όταν πρό τινος ήμην εις τό Κίσιγγεν,
εκάθισεν εις κύριος παρά την τραπέζαν μου
και είπε, πριν ή καθίσῃ, μέ όλην την σο-
βαρότητα και επισημότητα «Τό όνομά μου
είνε Μύλλερ». Ημουν άκόμη νέος (ήτο τό
πρώτον μου εις Γερμανίαν ταξείδιον), μέ
επειράξε κάπως ή έφοδος εκείνη του κυρίου
όστις ήρχετο να παραξῆ την μόνωσιν μου,
και του άπήνητησῃ «Καλά, τί ήμπορώ να
κάμω γι' αυτό;»

Έπειτα. — Δύο γερμανοί συναντῶνται
ένα άπόγευμα καλοκαιρινόν διψοῦν και οι
δύο: ό εις προτείνει εις τον άλλον, άπίεις
μαζί μου ένα ποτήρι μύσα ; — Ευχαρι-
στως ! — Πίνετε και έπειτα πληρώνει ό
προτείνας τό 20 λεπτά του ! Ουδέ πρός
στιγμήν του περνά από τον νοῦν να πλη-
ρώσῃ και διά τους δύο ! Οι Γάλλοι, εις
οὐς συμβαίνει αυτό πρώτην φοράν έν Γερ-
μανία μένουσιν επί τινα λεπτά άλαλιασμένοι
από έκπληξιν και δέν εύρίσκουν λόγους διά
να δείξουν την άποδοκιμασίαν των διά τοι-
αύτην έλλειψιν άνασχοπῆς.

Αλλά μετά ώριμότεραν σκέψιν λέγουσιν
έτι τό σύστημα αυτό είνε πρακτικώτερον,
διότι με αυτό ήμποροῦν και όσοι δέν τους
περισσεῦουν τά χρήματα να συναστρέφω-
νται κόσμον, χωρίς να υποχρεοῦνται να πλη-
ρώσωσι μέγα χρηματικόν ποσόν διά να κε-
ράσουν όλην την συντροφία ! (1)

Αυτά στωικτικώς λέγει ό Χουρέ περί
των γερμανικών εθίμων. Επίσης προσθέτει.
«Όταν τραῦον οι Γερμανοί, είνε εις τό
σπήτι των, είτε εις τό ρεστοράν, ώπιλισμέ-
νοι με την οδοντογλυφίδα των, ζύνουν, σκά-
πτουν, κεντοῦν άνακατεῦον τά δόντια των
και τά ούλα των. Ουδέ τό κάμνον κρουά,
άλλά φανερά μέ όλην την άπλότητα ως να
ήτο τό άηδές αυτό θέαμα ευχάριστον εις
τους άλλους. Ένώ άλλως τε ζεπαστρεύον
τά δόντια των διά να μή χάνουν καιρόν,
κάμνον συγχρόνως και άλλην τινά εργασίαν.

Επίσης αηδής είνε ή συνήθεια των Γερ-
μανών, δημοσία εις τό θέατρον, εις τό κα-
φετειον εις τό ρεστοράν, να κτενίζουν και
να βουρτσίζουν τά μαλλιά των.

Εκβάλλουν δύο βουρτσίσσες από μίαν
θήκη, την οποίαν φέρουν πάντοτε μαζί
των, και κτενίζονται με όλην την ήσυχίαν
των, ως να ήσαν εις τό σπήτι των και εις
τό δωμάτιόν των ! Μετά τό κεφάλι των
κτενίζουν τά γένια των, τό μουστάκι των,
ζετινάζουν έπειτα από τον γυκακ και τό
φόρεμά των τάς τρίχας και την πιτιρίθραν
που έπεσαν άπάνω των, και έν τέλει ευ-
χαριστημέναι κυττάζουν την φάτια των εις
τό καθρεφτάκι τής θήκης. Δέν θα ήτο δυ-
νατόν άρά γε εις τον νεκρώτατον μαθητήν
του γυμνασίου να διδάσκωνται και τά στοι-
χειωδέστατα και πρακτικώτατα του κα-
λώς διάγειν και φέρεσθαι εις την κοινωνίαν,
διά να τά άποβάλλῃ άπαξ διά παντός έπειτα
εις τό μέλλον ;... Αυταίς ή άδιακρισίαις
κάμνον έντόπωσιν και εις όλίγους επίσης
εκ των αληθώς μορφωμένων Γερμανών, άλλά
σπανιωτάτους.

Τοιαύτα και άλλα ήθη και έθιμα των
Γερμανών κατακρίνει ό Χουρέ.

(1) Τό πράγμα όμως καταντά και άδιακρισία
ένίοτε από μέρος των Γερμανών, όπως συνέβη
και εις μεμ τον μεταφράζοντα τ' άνωτέρω, κατά
τον ποῦτον μήνα τής εν Μονάχῃ διατριβῆς μου,
όταν έσπούδαζον εκεί. Ημην ήμεραν τινά του
Δεκεμβρίου εις τό Πανεπιστήμιον. Χίονι, νερό-
χιονο, κύσος διαβολόκαιρος ! Ο κ. Α... φοιτη-
τής, ου την γνωριμίαν είχα κάμη πρό όλίγων
ήμερών, μου προτείνει εις έν διάλειμμα πανε-
πιστημιακῆς άκούσεως να εξέλθωμεν του Πανε-
πιστημίου, διά να πιούμεν μπόσαν εις έν παρα-
κείμενον ζυθοπωλείον. Έδέλγην πίνομεν και...
πληρώνει τά 20 λεπτά του και φεύγει ! Έρω-
τούσα έπειτα τον εαυτόν μου «καλά, αλλά τι
χρεωστούσα εγώ του ανθρώπου να με βγάλῃ από
την ζέστα τής αίθούσης του Πανεπιστημίου διά
να δροσίση απτός τό λαούγγι του μέ την μπόσαν,
διά την οποίαν, σημειωτέον, δέν είχα τότε εις
την άρχήν του έν Γερμανία βίου μου, και τόσην
συμπάθειαν.

ΛΑΪΚΑ

Ο Χόντζας και ο Έβραϊός

Μιά φορά ένας Χόντζας και ένας Έβραϊός έτυχε να κατοικούν εντός της αὐτῆς οἰκίας· ὁ Χόντζας εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ὁ Έβραϊός εἰς τὸ κάτω· ἐπειδὴ ὅμως εἶχον κοινὴν τὴν αὐλὴν ὁ Χόντζας ἐσυνήθιζε νὰ προσεύχεται εἰς αὐτὴν πάντοτε. Προσευχόμενος δὲ ἔλεγε δυνατὰ ὡστε νὰ τὸν ἀκούη καὶ ὁ Έβραϊός «Παρακαλῶ σε, Θεέ μου, νὰ μὴ στείλῃς 1000 λίρες· ἀν μὴ στείλῃς μόνον 999 δὲν τῆς θέλω.»

Ὁ Έβραϊός ὁ ὅποιος ἐβαρύνθη πλέον νὰ ἀκούη ἐπαναλαμβάνοντα πολλάκις τῆς ἡμέρας τὴν παρακλήσιν του ταύτην, ἐπίστεψεν ὅτι ὁ Χόντζας τὸ ἔλεγεν στ' ἀληθινὰ ὅτι δὲν θὰ ἐκράταγε ταῖς λίρας ἀν δὲν ἦσαν σωσταῖς 1000. Λοιπὸν σὰν πλούσιος τοῦ ἦτο ἐσκέφθη νὰ παίξῃ ἕνα παιγνίδάκι μετὰ τὸν Χόντζαν καὶ νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἂν πράγματι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Λαμβάνει λοιπὸν ἕνα σακκούλι καὶ ρίπτει μέσα 999 λίρες, ἀφοῦ τὰς ἐμέτρησε καλὰ καὶ ἐβεβαιώθη πῶς δὲν ἔκαμε λάθος, καὶ τοποθετεῖ κρυφὰ ἀπὸ τὸν Χόντζαν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς, περιμένων ἀνυπομονῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ ἔβλεπε τὸν Χόντζαν νὰ μετρήσῃ μετὰ μεγάλῃς του χαρῆς ταῖς λίρας, εἶτα δὲ νὰ τὰς ἀφήνῃ πάλιν εἰς τὴν θέσιν των (καθὼς ἐφικνέσθαι) ἀφοῦ δὲν θὰ τὰς εὗρισκε σωσταῖς.

Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ τὴν στιγμήν ταύτην διότι, ὡς τῆς ἐκλυστικῆς τοῦ χρυσοῦ δυνάμεως, μόλις κατῆλθε τὴν ἐπομένην ὁ Χόντζας ἀντελήθη ἀμέσως τὸ σακκούλι καὶ μετὰ χαρῆς εὐνοήτου εἰς πάντας τὸ λαμβάνει καὶ ἀφοῦ ἐμέτρησε τὰς περιεχομένας... ἀρχίζει τὴν προσευχὴν του καὶ τελειῶντων αὐτὴν λέγει· «Εὐχαριστῶ σε Θεέ μου γὰρ ταῖς λίρας τοῦ μὴ εἶσθαι δὲν πειράζει πῶς λείπει καὶ μία, ἐκείνην μὴ τὴν χρωστῶς.»

Ὁ Έβραϊός, ὅστις ἀπὸ τὴν κλειδαρῶ-τρυπα τοῦ παρακειμένου δωματίου παρακολούθει τὰς κινήσεις τοῦ Χόντζα, ἐμεινε κόκκαλο μόλις ἤκουσε αὐτὸν εὐχαριστοῦντα τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἰδικὰς του λίρας.

Ὁ καλὸς μας Χόντζας ἀποκτῆσας τόσον χρῆμα παίρνει ἀμέσως γὰρ τὸ σπῆτί του ὑπηρέτας, ὑπηρετρίαν, ἐπιπλα καὶ χίλια δύο ἄλλα πράγματα, ὡστε τὸ σπῆτί του τὸ μετέβαλε εἰς σπῆτι πλουσίου ἀγῶ.

Ὁ Έβραϊός βλέπων πάντα ταῦτα ἐνόησε πῶς ὁ Χόντζας δὲν ἐχόρτανε καὶ μετὰ 2—3 ἡμέρας πηγαίνει πρῶτ', πρῶτ' καὶ κτυπᾷ εἰς τὴν θύραν τοῦ Χόντζα.

— Παιὶς εἶνε τέτοια ὥρα, πῆγαίνε στὴ δουλειά σου, ἀκούεται λέγων ὁ Χόντζας, δὲν σοῦ ἀνοίγω.

Ὁ Έβραϊός δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ· ἀλλὰ ἡ αὐτὴ ἀπάντησις τὸν ἀναγκάζει καὶ πάλιν νὰ ἀπέλθῃ. Ὅταν δὲ καὶ τρίτην φοράν ἔκρουε τὴν θύραν, ὁ Χόντζας ἐπὶ τέλος τοῦ ἀνοίγει καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί ζητεῖ.

— Θέλω ταῖς λίρας σου βρήκες γιατί εἶνε ἰδικαῖς μου, Χόντζα ἐφένθη.

— Δὲν σε καταλαβαίνω, μόνο τράβα στὴ δουλειά σου, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Χόντζα.

Ὁ Έβραϊός ἀφοῦ εἶδε πῶς ὁ Χόντζας δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τοῦ δώσῃ τῆς 999, ἀναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἐλπίζων ὅτι οὕτω θὰ τὰς ἐλάβαιεν ὀπίσω.

Βγαίνων τὰ χαρτὰ τῆς καταγγελίας, προσκαλεῖται ὁ Χόντζας νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ἀπολογηθῇ ἀλλὰ δὲν πηγαίνει. Τὸν προσκαλοῦν καὶ ἐκ δευτέρου ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀρνέεται νὰ προσέλθῃ.

Ὁ Έβραϊός ἐπιζητῶν συμβιβαστικὴν λύσιν στέλλει ἀνθρώπους πρὸς τὸν Χόντζαν καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ παρουσιασθῇ γὰρ νὰ λείψουν μὴ ὥρα ἀρχίτερα ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Τοῦ μεινᾷ λοιπὸν καὶ ὁ καλὸς σου Χόντζας ὅτι ἐπειδὴ ποιοῦν τὰ πόδια του δὲν δύναται νὰ περπατήσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον· ἂν ὅμως τοῦ στείλῃ ἕνα ἄλλο γοῦ καὶ μὴ καλὴ φορεσιὰ ρούχα καὶ ἕνα ζευγάρι παπούτσι θὰ ὑπάγῃ προθύμως. Τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχὴς ὁ Έβραϊός, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἄλλοιὸς ἦτον μπλεγμένος; τοῦ στέλλει τὰ ζητηθέντα.

Ὁ καλὸς μας Χόντζας λοιπὸν βάζει τὰ ρούχα καὶ τὰ παπούτσι καθαλιεύει τὸ

ἄλλο καὶ παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον ὡς τέλειος τσέντλεμαν χωρὶς νὰ πεζέψῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Κατεβαὶ κάτω τοῦ φωνάζει ὁ Πρόεδρος ἔτσι παρουσιάζονται εἰς τὸ δικαστήριον;

Μὰ κύριε πρόεδρε ποιοῦν τὰ πόδια μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ κατεβῶ. Ἔστω, λέγει ὁ πρόεδρος καὶ ἡ καταγγελία ἀναγινώσκεται ἐνώπιον τοῦ Χόντζα. Τί ἀπολογεῖσθαι τὴν τὴν λέγει ὁ πρόεδρος. — Μὰ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, κ. Πρόεδρε εἶνε τρελλός, δὲν ξέρ-

ει τί λέγει. Δὲν τῷχει γιὰ τίποτα νὰ πῇ τὴν αὐτὴ τὴ στιγμήν πῶς καὶ τὰ ρούχα τοῦ φορῶ καὶ τὰ παπούτσι καὶ τὸ ἄλλο ποῦ καθαλιεύω εἶνε δικά του.

— Μάλιστα, κ. πρόεδρε, δικά μου εἶνε κι' αὐτά.

— Ὅριστε τότε, κύριοι δικασταί, τί σὰς ἔλεγα!!

Ἐν Ἡρακλείῳ 5/11 1906

Ἐμμανουὴλ Γ. Παπαδάκης

ΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α'

Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι εὐκολώτερον εἶνε νὰ εὗρῃ τις πόλιν ἄνευ ἐδάφους ἢ λαὸν ἄνευ θρησκείας· ἀλλ' ἂν εἶνε δύσκολον νὰ εὗρῃ τις πόλιν ἄνευ ἐδάφους ἢ λαὸν ἄνευ θρησκείας, εἶνε ἔτι δυσκολώτερον νὰ εὗρῃ πόλιν ἄνευ κοιμητηρίου· πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχῃ πόλις, ὑπάρχει καὶ κοιμητήριον· ὅπου εὐάριθμοί τινες ἔκκλιον συνοικισμὸν, εὐθὺς ἐκτίσταν καὶ τοῦτο· τῆ πόλει παράκειται τὸ κοιμητήριον, παρὰ τὴν πόλιν τῶν ζώντων εὐρίσκεται ἡ πόλις τῶν νεκρῶν, εὐρίσκεται ἡ νεκρόπολις.

Ὁ ἀνθρώπος φροντίζει καὶ διὰ τὴν μετὰ θάνατον αὐτοῦ κατοικίαν, ὡς φροντίζει καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ ζωῇ, γνωρίζων τὸν φυσικὸν νόμον, ὅστις πάντων κρατεῖ, ὁ θάνατος εἶνε ἐπακολουθημα τῆς ζωῆς· ἡ ζωὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ θάνατος τὸ τέλος.

Εἶνε ἀρχὴ ἄλλης ζωῆς, ἄλλου βίου ἔτι γλυκυτέρου, ἔτι εὐτυχέστερου; ἴσως καὶ καὶ ἴσως ὄχι! Τίς οἶδεν ἀρὰ γέ, ἂν ἐπεκτείνεται ἡ ζωὴ καὶ μετὰ θάνατον ἢ λήγει μετὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου; τίς οἶδεν, ἂν μόλις ἐξέλθῃ τῶν χειλέων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ τελευταία πνοὴ δὲν παύει πλέον καὶ τὸ πᾶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ;

Ἄλλ' ὄχι, εἶνε ὁ θάνατος τέλος, ἀλλὰ τέλος τῆς ἐπιγείου καὶ προσωρινῆς ζωῆς καὶ ἀρχὴ τῆς ἐπουρανίου, δι' ἣν καὶ μόνον ὁ ἀνθρώπος ὑποβάλλεται εἰς δοκιμασίαν καὶ δεῖνὰ ἐν τῇ ἐδῶ ζωῇ.

Εἰς οἰκάνθηποτε πόλιν καὶ ἂν εἰσέλθῃ τις ἀφοῦ πρῶτον θαυμάσῃ τὰς οἰκοδομὰς, τὰς πλατείας, τὰς οὐδούς κ.τ.λ. εἶτα θὰ διευθυθῆ εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἴσως ὁ πολιτισμὸς τῶν κατοίκων πόλεως τινος νὰ μὴ διακρίνεται μόνον ἐκ τῆς πόλεως τῶν ζώντων, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτῆ καὶ τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν.

Εἰσῆλθες ἐντὸς πόλεως, ἐθαύμασας αὐτήν, κατόπιον ἐξέλθῃς ἐκτὸς· ἀσφαλῶς εἰς οὐ μακρὰν ἀπόστασιν θὰ ἴδῃς κωδωνοστάσιον, εἶτα ἐκκλησίδιον καὶ τέλος γῶρον τινά, ὅστις εἶνε περιβεβλημένος διὰ κλῆδον μὴ ἀμφεβαλλε πλέον· ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν σου χῶρος εἶνε τὸ κοιμητήριον. Ἐὰν ὅμως εἶνε νύξ, θὰ ἴδῃς πλῆθος μικρῶν φώτων μεμονωμένων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς πυγολαμπίδες, φώτων ἀσθενῶν, ἄτινα φαίνονται ὡς ψυχορρογοῦντα ἀληθῆ στολίσματα τάφων.

ΜΕΡΟΣ Β'

Ἡμέραν τινὰ ἐβάδιζον ἀσκόπως τῆδε κάκεισε εἰς τὰς οὐδούς, μὴ γνωρίζων ποῦ ἐπήγαγον. Ἀφ' οὗ ἐβάδιθα ἀκετά, ἠκολούθησα τέλος ὁδὸν τινὰ ἄγρυσαν ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ ἦτις καλεῖται ὁδὸς ἀναπαύσεως. Μετ' ὀλίγον εἶδον μακρόθεν τὸ κοιμητήριον τῆς πόλεως· οἱ καὶ ἀπαφάσις· ἀνὰ πορευθῶ ἐκεῖ ἰστορηλατοῦμενος ὑπὸ ἀορίστον καὶ μελαγχολικῆς τινος ἰδέας τοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν τελευταίαν κατοικίαν ἡμῶν...

Ἐνῶ ἤμην ἐτοιμὸς νὰ εἰσέλθω ἐντὸς, αἴφνης ἀπέσπασε τὴν προσοχήν μου εἰκονογραφία τις εὐρισκομένη ἀνωθεν τῆς θύρας καὶ ἦτις παρίστα τὸν θάνατον ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῆς δόξης καὶ τῆς λαμπρότητι.

Ὁ καλλιτέχνης παρίστα αὐτὸν ὡς σκελετὸν ἔχοντα μαύρας πτέρυγας καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας δρέπανον. Πρὸ τῶν ποδῶν του ἦσαν θρόνοι καταστραμμένοι, διαδήματα ἐρριμένα, δεικνύοντα τὴν κατα-

στραπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν. — Παρέκει παρίστα αὐτὸν εὐρισκόμενον ἐν τῷ μέσῳ στρατοπέδου ἐγκαταλειμμένου, ὅπου πρὸ ὀλίγου ὥρας εἶχε γίνῃ μάχῃ μυριοκέρας.

Ἰππεύοντες δεσπόζον πάντων ἴσχυατο παρατηρῶν περί τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ φονικὸν μετὰ μογηροῦ τινος καὶ ὑποχρονίου μειδιάματος. Ἐρχίνετο ὢν εὐχαριστημένος, διότι ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους σφραζομένους μετὰ τῶν καὶ οὕτως ἀπαλλάσσοντας αὐτὸν τοῦ κόπου· ἀρετὰ θύματα εἶχον προσφέρει εἰς αὐτὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Περὶ ἦσαν σημαίει ξεσχησμένοι, τηλεβόλα τεθραυσμένα, ἐδῶ πτώματα ζώων, ἐκεῖ πτώματα ἀνθρώπων, πανταχοῦ εἶχον ἀπλώσει τὰς πτέρυγας αὐτοῦ τὰς μελαίνας ὁ θάνατος.

Εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου εὗρον ἔσθην τῆς θύρας τὸν νεκροθάπτην καθήμενον, πολὺν γέροντα, τὸν ὅποιον λησμονήσας ἴσως ὁ θάνατος δὲν εἶχεν ἀρπάσει εἰσέτι. Πλησίον αὐτοῦ ἴσχυατο ὀρθὸς ἕτερος νεκροθάπτης, πολὺ νεώτερος τοῦ πρῶτου· αὐτὰ ἦσαν μόναι αἱ ζωαὶ ὑπάρχεις ἐκεῖ μετὰ τῶν νεκρῶν.

Ἐρχίνετο χαίρει καὶ γελαστός, ὅτε μοὶ ὠμίλει.

Ὅποια ἀντίθεσις αὐτοῦ καὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα, ὁποια ἀντίθεσις αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου, ὅπερ ἐξετέλει. Οὐδὲ ὅμως ἐπηρεάζον αὐτὸν τὰ πένθη, τὰ ὅποια καθ' ἐκάστην ἔβλεπε νὰ καλύπτωσι τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲ ὅμως ἐπηρεάζον αὐτὸν τὸ καλύπτειν νεκρὰς ὑπάρχεις ὑπὸ τὴν γῆν, οὐδὲ ὅμως ἐπηρεάζον αὐτὸν τὸ πένθιμον περιβάλλον. — Κηπουρός! καὶ τί κηπουρός!

Ἴσως εἶχε συνηθίσει πλέον ὁ ἀνθρώπος οὗτος βλέπων καθ' ἡμέραν θρηνοῦντας καὶ θρηνοῦσας καὶ ἕνεκα τοῦτου εἶχε γίνῃ ἀναίσθητος, ὡς ὁ ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦτου ἔχων κατοικίαν θάνατος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται ἀναίσθητος καὶ ὑποπίπτει εἰς ὑπνωτιστικὴν τινὰ κατάστασιν, ὁπότεν αἰσθηματικὴ συναισθημα ἐπαναληφθῆ πολλάκις.

Ὅποια μελαγχολία καταλαμβάνει τὸν ἀνθρώπον, ὅταν εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου καὶ παρατηρῆ τὸν κόσμον ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὄψεως· αἱ ἀναπόσταστοι κυπάρισσοι, αἰτίνες φαίνονται ὡσεὶ περιβεβλημένοι πένθος, ἴστανται ἀκίνητοι, τὸ πᾶν πέριξ σιγῆς, τὸ πᾶν περίξ κοιμᾷται τὸν αἰώνιον ὕπνον. — τὸ περιβάλλον ἀναγκάζει τὸν ἀνθρώπον νὰ μελαγχολήσῃ.

1). Ἰππεύουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες εἰσερχόμενοι ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου γελῶσιν παίζουσιν ἢ ἀδιαφοροῦντες μετὰ στωικὴν ἀπάθειαν.

2). Ἰππεύουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες εἰσερχόμενοι ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου μελαγχολοῦσι καὶ τύπτει αὐτοὺς ἡ συνείδησις διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὑπόσχονται δὲ ἐν ἑαυτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἐλθόν θελοῦσιν ἁμαρτήσει, ἅμα δὲ ὡς ἐξέλιθωσι τοῦ περιβάλλοντος τοῦτου λησμονοῦσι τὰς πρὸ μικροῦ αὐτῶν σκέψεις καὶ διάγουσι πάλιν τὸν πρῶτον βίον εἰς τὴν τάξιν ταύτην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνήκει τὸ γυναικεῖον φύλον καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνδρῶν.

3). Ἰππεύουσιν τέλος ἀνθρώποι, οἵτινες καὶ ὅταν εἰσερχώνται καὶ ὅταν ἐξερχῶνται καὶ πανταχοῦ ἔχουσι τὰς μελαγχολικὰς ταύτας ἰδέας· εἰς τὴν τάξιν ταύτην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνήκουσιν αἱ μελαγχολικαὶ ἰδιοσυγκρασίαι.

— Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε ἕνα τάφον, μοὶ

εἶπεν ὁ νεκροθάπτης, τὸν ὅποιον θὰ ἀνοίξω τότε.

Ἐδίστασα κατ' ἀρχάς, διότι ἠσθάνομην ἀποστροφήν εἰς τοιαῦτα τραγικὰ θεάματα, ἀλλὰ συγγνώμης ἠσθάνομην ἔλξιν τινὰ καὶ περιέργειαν νὰ ἴδω τὸν ἀνοιγόμενον τάφον.

Ἰππεύουσιν θεάματα, ἄτινα εἶναι τραγικὰ καὶ περιέργα· ὁ φόνος ἀνθρώπου σε τραμάζει καὶ ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον βαδίζεις ἐκεῖ διὰ νὰ ἀπολύσῃς τοῦ θεάματος τοῦτου τοῦ ἀποτροπήσιου.

Πόσον παράδοξος εἶσαι, ὦ ἀνθρώπε!!

Ἐβάδιθα πρὸς τὰ ἐκεῖ δεξιὰ μου ἦτο τάφος πλουσίου τινος ἴσως, διότι ἐπὶ τοῦ τάφου ἦτο προστυμῆ μαρμαρινὴ στηριζομένη ἐπὶ βάθρου πολυτελοῦς. Ὅποτεν πλησιάζοις εἰς τάφους μαρμαρίνους, θὰ παρατηρήσῃς ἴσως τὸν ρυθμὸν τῶν κιόνων, θὰ θαυμάσῃς τὴν τέχνην τοῦ καλλιτέχνου, θὰ θαυμάσῃς τὴν προτομήν, ἢ τὸ ἀγάλμα, ὅπερ θὰ εἶναι ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ θὰ βεβίση πραιτεροῦ τέλος χωρὶς οὐδὲν συναίσθημα, οὐδεμίαν συγκλίνησιν.

Ἐὰν αἱ τάφοι ἄπαντες ἐν τοῖς νεκροταφείοις ἦσαν μαρμαρίνοι, οὐδὲ ὅπως θὰ ἐλυπεῖτο ὁ ἐπισκέπτης, οὐδὲ ὅπως θὰ ἐμεγαλῶνι. Ἐνώπιον τοῦ πλούτου παύει πλέον πᾶν συμπληθητικὸν συναίσθημα· τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸν ἐντὸς τοῦ τάφου, θαυμάζοντος.

Οἱ ἀνθρώποι μισοῦσι τοὺς πλουσίους ἐν ὄψῳ ζωῆς, διότι εἶνε πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουσι καὶ αὐτοὶ πλοῦτον, διότι δὲν δύναται νὰ ἀρπάσῃ τὸν πλοῦτον αὐτῶν, τὸν ὅποιον δι' ἰδρωτὸς ἀπέκτησαν ἐκεῖνοι· τὸ τοιοῦτον ὅμως εἶνε ἄδικον.

Θέλουσιν οἱ ἀνθρώποι μαρμαρίνους τάφους εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐδράσαν ἐν πολέμοις, ἐδράσαν ἐν ἐπιστήμαις, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ εἶνε μόνον πλούσιοι.

Ὅποια ἀντίθεσις τοῦ τάφου τοῦ πλουσίου καὶ ἐνὸς πτωχικοῦ τάφου! εἰς τὸν τάφον ἐκείνον, ὅστις ἔχει ὡς μόνον κοσμικὰ ἕνα σταυρὸν καὶ ἕνα φρόν, εἰς ἐκεῖνον τὸν πενιχρὸν τάφον ὁ ἀνθρώπος σταματᾷ, φιλοσοφεῖ τὸ τί εἶνε ὁ ἀνθρώπος, συγκινεῖται διὰ τὸν ὑπὸ τὴν γῆν τεθαμμένον καὶ εἰάν ποτε ἐγνωρίσει τοῦτον ἀναπολεῖ τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τέλος δάκρυ μὴ λαθοῦν ἐκφεύγει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του μὴ δυναμένου πλέον νὰ συγκρατηθῆ. Ἐκεῖ τὸν πενιχρὸν τάφον ἀνάπτει ἐν κήριον εἰς τὸν μαρμαρίνον ὅμως πολὺ σπάνιον τοῦτο.

Ἐπλησίισα πρὸς τὸν ἀνοιγόμενον τάφον εἶχε φανῆ τὸ φέρετρον. Ἐκκράσειε ὁ νεκροθάπτης καλῶς τὸ χῶμα περίξ τοῦ φερέτρου καὶ τέλος ἀνήγειρε τὸ σκέπασμα... ὀπισθοχώρησα μετὰ φρικιάσεως πρὸ τοῦ φόβου ἐμποιουμένου σκελετοῦ.

Οὕτω λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μέλλομεν νὰ γίνωμεν μετὰ θάνατον; οὕτω λοιπὸν θὰ ἐμποιώμεν τρόμον καὶ φόβον; χθὲς ὡραία πρῶθενος, ἦς πάντες ἐθαυμάζον τὴν καλλονὴν, σήμερον θὰ γίνῃ οὕτω καὶ θὰ ἐμπνεῖ φρίκην καὶ τρόμον, ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες χθὲς προσέφερον τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰς τὴν νεκρίαν ταύτην, σήμερον θὰ τρέπωνται εἰς φυγὴν ἐνώπιον τῶν ὀστέων τούτων;

Τί εἶσαι, ἀνθρώπε!!

«Γῆ εἴ καὶ εἰς γῆν ἀπελευθεῖσαι.»

Μοὶ εἶπεν ὁ νεκροθάπτης, ὅτι ἦτο παρθένης 18 ἐτῶν, ὅτε τὴν ἀφήρπασεν ὁ θάνατος.

Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ νεότης αὐτῆς; ποῦ εἶνε τὸ κάλλος τῆς; ποσάκις δὲν θὰ ἐπαίξει, ποσάκις δὲν θὰ ἐγέλασε, δὲν θὰ διεσκέδασε, ὁπότεν εὐρίσκειτο ἐν τῇ ζωῇ; Ἦτο χαρρίσσοις, ἴσως θὰ ἐκτύπα καὶ ἡ καρδία τῆς διὰ νέον τινά, ὅστις ἅμα τῷ θανάτῳ τὴν ἐγκατέλειπε πλέον μὴ ἀγαπῶν νὰ λατρεύῃ νεκροῦς. Ἐσκέπτετο ἴσως περὶ τοῦ γάμου τῆς μὴ συλλογιζομένη ποσῶς, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε σκελετός, λησμονημένη.

Μόλις ὁ ἀνθρώπος ἀποθάνῃ, εὐθὺς ἀναλαμβάνουσι τὸ ἔργον των οἱ σκώληκες καὶ μετατρέπουσιν αὐτὸν εἰς σκελετόν, εἶτα ὁ χρόνος φθίρει καὶ τὰ ἔναπομείναντα ἐκ τῶν σκωληκῶν ὀστᾶ καὶ μεταβάλλει αὐτὰ εἰς χοῦν καὶ τέλος τὸ πᾶν ἀπόλυται ἐκ τοῦ σώματος.

Τρώγουσιν ἀθρησάως οἱ σκώληκες τὸ σῶμα, γεννώσι, πολλαπλασιάζονται ἐκεῖ μέχρις ὅτου καὶ αὐτοὶ ἀποθάνωσιν ἐκ τῆς πενίας, ἀφοῦ φάγωσι καὶ τὸ τελευταῖον ἐναπομείνεν τεμάχιον τῆς σαρκός.

«Γυμνάσιον ὁ ἄνθρωπος σκωλήκων βρωμα, καὶ δυσωδία» λέγει ἡ νεκροσύμη ἀκολουθία.

Ἐξήγαγε τὰ ὄσπ' εἰς σωρὸν ἐκτὸς τοῦ τάφου καὶ ἔπλυνεν εἷτα αὐτὰ δι' οἴνου.

Δι' οἴνου πλύνεται ἕκαστος, ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸν κόσμον, δι' οἴνου πλύνεται, ὅταν ἀποθνήσκῃ καὶ τέλος δι' οἴνου πλύνεται καὶ τὰ ὄσπ' αὐτοῦ.

Ἐλάβε τὴν σκελετίνην κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ καὶ τὴν εἰδείξεν εἰς ἐμέ.

Πῶς ἐσάραξε (ἂν δύναται τις νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν σαρκασμὸν εἰς σκελετόν) Θεέ μου, πῶς περιεγέλας τὰς ἀφροσύνας μας, ὡσεὶ ἔλεγεν:

— Ἐγκληματεῖτε, ἐγκληματεῖτε ἄφρονες, ὅσον θέλετε, μὴ συλλογιζόμενοι, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ μεταβληθῆτε καὶ θὰ γίνετε ὄμοιοι μὲ ἐμέ, ἴσως μετὰ ἐν ἔτος, ἴσως καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μὲ παρατηρεῖτε καταλάβετε τὴν θέσιν, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐγὼ εἶχον ἐν τῷ τάφῳ...

Ἐλάβε τὰ ὄσπ', ἔθεσεν αὐτὰ ἐντὸς σάκκου καὶ ἀπέθεσεν ἐντὸς οἰκίσκου ἐκτισμένου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νεκροταφείου, εἰς τὸ ὀστεοφυλακτεῖον.

Ἐπλησίασα ἐκεῖ, εἶδον σωρευμένα ὄσπ', πολλά, κρανία, πῆγεις, κνήμας.

Ὁ ἱατρός ἐκεῖ εὐρισκόμενος θὰ ἔκκιμε μελέτας ἐπὶ τῶν ὄστων τοῦ ἀνθρώπου ὁ ζαχαροποιὸς θὰ ἔλυπειτο, διότι τὸσα ὄσπ' ἀφίενται ἀχρηστὰ καὶ δὲν δίδονται εἰς τοὺς ζαχαροποιούς νὰ τὰ μεταχειρισθῶσι διὰ τὴν τέχνην των εἰς τὸν νοῦν μου ὁμοίως ἐμοῦ ἦλθε τὸ χωρίον τῆς νεκροσύμης ἀκολουθίας, λέγον· ἀλλ' εἶδον τὰ ὄσπ' τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον· τίς ἀράγε ἐστὶν πλοῦσιος ἢ πένης, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, δικαίος ἢ ἀμαρτωλός. Πλουσίων, πτωχῶν, δικαίων, βασιλέων ἢ ἀμαρτωλῶν ἦσαν τὰ ὄσπ' ἐκεῖνα· δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ τοῦτο, καθότι τῶν πλουσίων καὶ τῶν βασιλέων δὲν ἦσαν κεχυρτωμένα τὰ ὄσπ', ἵνα διακρίνωμαι ἀπὸ τὰ τῶν πτωχῶν.

Ἐβάδισα περαιτέρω ἦτο τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐθάπτοντο οἱ νεκροὶ ξένων ἐθνικότητων. Ἐβλεπέ τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ξενικὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῶν τάφων ἀνθρώπων, οὓς ἐχώρισεν ὁ φυλετικὸς ἀνταγωνισμὸς, ἠδὴ ἠνώθησαν ὑπὸ τὴν γῆν πάντες, ὑπὸ ἐν βασιλείῳ, τὸ βασιλεῖον τοῦ θανάτου.

Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκατο τάφος μικροῦ παιδιοῦ πόσον εὐτυχὲς ἦτο τοῦτο τὸ ἀσθενὲς πλάσμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόλαβε νὰ γευθῇ τὰς βρασάνους τοῦ κόσμου τούτου, ἀναπαγῆν ὑπὸ τοῦ μελανοπτεροῦ θανάτου δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἴδῃ τὴν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου, διότι ἐκ τῶν θερμῶν καὶ φιλοστόργων ἀγκαλιῶν τῆς μητρὸς του ἀφρηπάσθη μόνον τὰ φιλήματα καὶ τὰς θωπεῖας αὐτῆς εἶδεν, ἄπερ καθ' ἐκαστὴν εἶδεν εἰς τοῦτο ἢ πονοῦσα μήτηρ του πόσας χιμάριας δὲν ἔπλαττε, ὅτε ἐκράτει αὐτὸ ἐν τῇ ἀγάλῃ τῆς ἐφαντάζετο αὐτὸ ἄνδρα ὠραῖον καὶ αἰφνης ἦλθεν ὁ θάνατος, ἵνα κόψῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας αὐτῆς ἐν τῇ γένεσίν των.

Ἐστράφη κατόπιν πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς νεκροπόλεως καὶ εὐρέθην πρὸ τοῦ τάφου τοῦ ὑπάρχοντος Μαυρομιχάλη, ὅστις ἐφονεύθη ἐξώθεν τῆς Λαμίας τῷ 1897.

Εὐγενὲς θῆμα, ὅπερ ἔπεσεν ὑπὲρ Πίστειος καὶ Πατριδοῦ μαρτύρου, οὗ ἡ μνήμη θέλει μείνει αἰωνία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων νέος πλήρης σφρίγγους καὶ νεότητος ἐπροτίμησεν ἐνδοξὸν θάνατον ἢ ζῶν ἄδοξον, ἐπροτίμησε μᾶλλον τὸν θάνατον ἢ τὴν αἰσχρὰν φυγὴν ἢ πατρὶς γεραίρουσα τὸ τέκνον αὐτῆς ἀνήγειρε μαρμάρων σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μετὰ ἐπιγράμματος· εἶνε ὀλίγον τοῦτο διὰ τὸν ἥρωα, ἀλλ' εἶνε ὁμοίως μέγα, διότι προσφέρει αὐτὸ ἢ πατρὶς, ἣτις ἀμείβει τύσον, ὅσον δύναται τὰ πιστὰ αὐτῆ τέκνα.

Εἰς οὐ μακρὰν ἀπόστασιν τοῦτο τοῦ τάφου εὐρίσκατο ἕτερος τάφος· ἐπλησίασα ἐκεῖ.

— Ἐδῶ εἶνε ὁ τάφος νέου τινός, ποῦ ἀπέθανε ἀπὸ μαρμασμοῦ, μοῦ εἶπεν ὁ νεκροθάπτης, γιὰτὶ ἀγαποῦσε ἕνα νέον καὶ ὁ πατέρας τῆς δὲν ἤθελε νὰ τῆς τὸν δῶσιν αὐτὸν ποῦ ἐλάτρευε. Τάβλας μαράζι, καὶ ἔπειτα ἔγινε φθισικὴ, Ἐπὶ τούτῳ τάφῳ ἦτο ἀνοθέσμη τις, ἣτις ἐφάνετο παλαιὰ, διότι εἶχε ξηρανθῆ καὶ ἀποφυλλισθῆ.

Πῶς λοιπὸν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἀπέθανε τὴν ἠρνήθη

τῶρα; τὴν λοιπὴν ἦτο ἡ ἀγάπη ἐκεῖνου, ὡστε μάλιστα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆ τὴν ἐγκατέλειπε καὶ δὲν ἔφερε οὐδὲ μίαν ἀνοθέσμη. ῥόδων ἢ ἴων διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν ἐν τῷ τάφῳ τῆς καὶ χύσῃ ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς ψυχῆς πλακῆς, ἣτις εἶχε κλύψῃ τοὺς ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς τῆς; ἴσως ἡ ἀνοθέσμη αὐτῆ νὰ εἶνε ἰδικὴ του καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ τελευταία, διότι ἄλλη νεώτερα δὲν ὑπάρχει.

— Ναι, ἡ τελευταία του, μοῖ λέγει ὁ νεκροθάπτης ἀκούσας τοὺς τελευταίους μου λόγους, διότι ὕστερα ἠκολούθησε αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν τάφον ὅταν ἀπέθανε, ἤρχετο ὁ νέος καὶ ἔκλαιε καθ' ἡμέραν, φέρων ἀνθή καὶ περιποιούμενος τὸν τάφον τῆς λατρευτῆς του, ὡσάν νὰ ἦτο αὐτῆ ἡ ἰδία αὐτῆ ἡ ἀνοθέσμη εἶνε ἡ τελευταία, διότι ἔπεσε κατόπιν ἀσθενῆς καὶ ἀπέθανε ἐξ μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἐκλεκτῆς του ἐκ φθίσεως καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε προσβληθῆ προτοῦ ἢ προσφιλέως του Εἰρήνη ἀποθνήσκει· νὰ, ὁ τάφος τοῦ νέου, μαζὺ τοῦ ἐδοκίμα, γιὰτὶ ἀγκυρῶντο.

Ἀναπαύθητε ἡσυχοὶ, διότι δὲν φθάνει ἡ ἀπηνῆς χεῖρ τῶν ἀνθρώπων νὰ σᾶς χωρίσῃ. Οἱ τάφοι των ἦσαν πενιχροὶ καὶ ληθιμωμένοι· ἐνεθυμοῦντο αὐτὰς τὰς ὑπάρξεις ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν των, νῦν ἐλησφόρησαν αὐτοὺς πλέον· παρὰ τὸν σταυρὸν ἐκάστου ἦτο περτυεμένη ἀνὰ μία τριανταφυλλία, αἵτινες ὑψούμεναι πρὸς τὰ ἄνω καὶ διακλαδίζουσαι εἰς τοὺς σταυρούς ἔκλειαν εἷτα πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνοῦντο ἀποτελοῦσαι ἐν σύμπλεγμα· ἰδοὺ ἡ ἀπεικόνισις τῶν ψυχῶν των...

Παρέκει ἦτο ἡ μάνδρα· ἐπλησίασα πρὸς τὰ ἐκεῖ διὰ νὰ παρατηρῶ ἐκτὸς αἰφνης βλέπω ἐκτὸς τῆς μάνδρας τάφον παρρημιλιμένον καὶ σταυρὸν τινα ἐπ' αὐτοῦ· εἰ μιν ἐκθαμβοῖς διατί ἀρὰ γε οὗτος ἐτέθη ἐκτὸς τοῦ νεκροταφείου; δὲν ἦτο βεβήτως θρησκευτικὴ μὴ παραδεχομένης τὸν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, διότι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἦτο σταυρός· τί ἐγκλημα λοιπὸν μεγίστον ἔχει διαπράξει, ὡστε νὰ ἀποδιοπομπῶται καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς τελευταίας κοινῆς κατοικίας, ἣς τίνος πάντες μετέχουσι καὶ μεθεξοῦσι, πλοῦσιό τε καὶ πένητες;

— Παρατηρεῖτε, μοῖ λέγει ὁ νεκροθάπτης πλησιάσας, τὸν τάφον τοῦ νέου τούτου, ὅστις ἠτύποκτόνησε; ἦτο πολὺ καλὸ παιδί, χάσας δὲ τὴν μικρὰν του περιουσίαν κατὰ τινα ἐπιχειρήσιν καὶ μὴ τυγχάνων συνδρομῆς παρὰ τῶν ἄλλων, ἠτύποκτόνησε.

Ἡ αὐτοκτονία λοιπὸν εἶνε, ἣτις ἔκλεισε εἰς αὐτὸν τὰς πύλας τοῦ κομητηρίου, ὡς ἔκλεισεν ὁ Θεὸς καὶ τὰς πύλας τοῦ παραδείσου εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Εἶνε λοιπὸν ὁ αὐτοκτόνος περισσότερον ἐγκληματικὸς ἢ ὁ δολοφόνος καὶ ὁ φονεὺς; καὶ μὲν καὶ ὁ αὐτοκτόνος πλάττει ἀνθρωποκτονίαν ἐσκεμμένως ὡς ὁ δολοφόνος ἀλλὰ πόσον διαφορά εἶνε τὰ ἐλαττήρια τὰ ὠθησάντα αὐτοὺς καὶ πόσον διάφορα τὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ δολοφόνος ζῆ καλῶς, εἶνε εὐτυχὴς, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀφαιρῆται ἐκ πλεονεξίας τὸν πλοῦτον τοῦ ἄλλου, νὰ ἀφαιρῆται τὸν ἄριστον αὐτοῦ τὸν ἐπιούσιον· ἔχει τὰ πρὸς τὸν ζῆν του ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτὰ· σκέπτεται κακῶς καὶ ἀποφασιζέται τὴν ἀφαιρῆσιν τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου· γίνεται αἷτις καταστροφῆς ὀλοκλήρου οἰκογενείας, ἣτις εἶχε μεγάλην ἀνάγκην προσταΐτου, τέλος ἐπιφέρει ἀναστάτῳσιν καὶ εἰς ὀλοκλήρον τὴν κοινωνίαν· πόσων κακῶν πρόξενος δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος!

Ὁ δυστυχὴς αὐτοκτόνος ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του μὴ θέλων νὰ ἀφαιρῆται τὴν τοῦ ἄλλου ἐσπερεῖτο καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζῆσῃ ὡς ἔντιμος πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ἔκρουσε θύρας τοῦ ἐκλείσθησαν· καὶ τέλος ἀπελπίσας μὴ ἔχων τὴν κεφαλὴν κλίνα, μὴ ἔχων ὑπομονὴν νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ δεινὰ ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του.

«Ὁ αὐτοκτονὸν ἔχει τὸλμην, ἀλλὰ τὸλμην, ἣτις γεννᾶται ἐκ τοῦ δέους καὶ τῆς δειλίης», λέγει ὁ Βύρων· ὁ αὐτοκτονὸν φοβεῖται, δειλίᾳ πρὸ τῶν δεινῶν καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν του.

Ἀπέθανε ὁ δυστυχὴς νεανίας καὶ ἐτάφη

ἐκτὸς τοῦ νεκροταφείου· πῶς ἤθελον νὰ ἦτο ἐντὸς τῆν δὲ θεσῶν του αὐτοῦ νὰ καταλαυβῆται κανεὶς δολοφόνος, ὅστις ἔχει ταφῆ ἐντὸς τοῦ κομητηρίου. Ὁ τάφος αὐτοῦ εἶνε ἐντελὲς λησμονημένος, κανεὶς δὲν σπαρατᾶ πλέον ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἵνα ἀνάψῃ ἐν κηρίῳ.

Ἐντὸς φύλλα τοῦ φθινοπώρου, τυρθέντα ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου, εἶχον περικλυφῆ· πέριξ τὸν τάφον ὡσεὶ στέφανον.

Δυστυχῆ νεανία, ἀναπαύθητι ἐν γαλήνῃ, ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ δὲν εὐρίσκει τις δίκαιον.

ΜΕΡΟΣ Γ.

Ταῦτα συλλογιζόμενος δὲν εἶχον ἐνοήσῃ· ὅτι ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχε νυκτώσει, ἡ νύξ εἶχεν ἀπλώσει· τὸν μελανὸν αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τῆς γῆς ἀνῆλθον εἰς ὑψηλὸν τι μέρος καὶ ἐστάθην παρατηρῶν πέριξ μου πόσον μεγαλοπρεπῆς εἶνε τὸ θέαμα κατὰ τὴν νύκτα ἐν τῷ κομητηρίῳ, πέριξ μου ἦσαν φῶτα ἀπειροπληθῆ, ἀλλὰ ἰσχυρῶς φωτίζοντα, ἀλλων ἀσθενῶς, ἐκινούντο αἱ θρυαλλίδες ὡσεὶ ψυχὴ περιπλανώμεναι ἐπὶ τῆς γῆς· πόσους καταβροχθίσε τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο καὶ πόσους μέλλει νὰ καταβροχθίσῃ! τὰ τέκνα ἀκολουθοῦσι τοὺς γονεῖς, οἱ ἔργονοι τοὺς πάππους καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τί ἄλλο ἐστὶν ὁ κόσμος, εἰ μὴ θάνατος; Τί ἄλλο ἐστὶν ὁ κόσμος, εἰ μὴ ὁ θάνατος;

Θάνατος ἐν τῇ ζῆρᾳ, θάνατος ἐν τῇ θαλάσῃ· ὁ ἰσχυρότερος καταβάλλει τὸν ἀσθενέστερον, ἕως οὗ καὶ αὐτὸν καταβάλλῃ ὁ πανδύνατος θάνατος· πάντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐνταῦθα κείνται.

Ἀνθρώπους, οἵτινες ἐν τῷ κόσμῳ ἐμισοῦντο, ἠδὴ ἦνσεν ἡ γῆ· τὸν δολοφόνον μετὰ τοῦ δολοφονηθέντος, τὸν κλέπτην, τὸν ἐμπορησὴν, τὸν φονεὴ μετὰ τοῦ παθόντος.

Τί σὲ ὠφέλησεν, ἄνθρωπε, ἂν ἐγκληματικὸς; τί σὲ ὠφέλησεν ἂν ἐψεύσθης, ἂν ἐκλεψῇ, ἂν ἐσυκοφαντίσῃς, ἂν ἐψευδοῦσκῃς, ἂν τέλος ἐπαραξῆς οἰονδηποτε ἐγκλημα;

Ἵπάρχουσι ψυχαί, αἵτινες δὲν ἀμαρτάνουσι, διότι φοβοῦνται τὴν κοινωνίαν, μὴ λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψει τὸν Θεόν· εἰς ταύτην τὴν τάξιν ἀνήκει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ γυναικίον φύλον καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τοῦ κόσμου ἐν γένει.

Ἵπάρχουσι ψυχαί, αἵτινες ἐγκληματοῦσι μὴ φοβούμεναι οὔτε θεοὺς, οὔτε ἀνθρώπους· καὶ τέλος:

Ἵπάρχουσι ψυχαί, αἵτινες δὲν ἀμαρτάνουσι, διότι φοβοῦνται καὶ Θεὸν καὶ κοινωνίαν....

Πάντες τέρμα ἔχομεν τὸν θάνατον πάντες ὡς οἱ δρομέαι, οἵτινες παρατηροῦσι τὸ τέρμα τοῦ δρόμου προεχόντες, οὕτω καὶ ἡμεῖς διανοόμεν τὸν βίον τρέχοντες πρὸς τὸ τέρμα ἡμῶν, πρὸς τὸν θάνατον.

Ὁ ἀμαρτάνων ὑπογράφει μόνος του τὴν καταδικαστικὴν του ἀπόφασιν.

Βιαιὰ πνοὴ ἀνέμου σύρασα καὶ περιδινήσασα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ξηρὰ φύλλα τῶν δένδρων διέκοψε τὰς σκέψεις μου· περὶ φθὸς ὡσανεὶ ἡμῖν τυμβωρύχος ἢ βεβήλος τις, ἔσπευσα πρὸς τὴν θύραν, δεξιᾶ τῆς πύλης εἶδον ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ φανοῦ μεγάλους γραμμασίων γεγραμμένον: «ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης» ἀριστερᾶ δὲ vanity des vanités tout est vanité.

Ἐσπευσα τάχιστα νὰ ἐξέλθω καὶ ὤρμησα ὡς μαινόμενος ἐκτὸς τοῦ νεκροταφείου σπεύδων πρὸς τὴν πόλιν· φόβος μὲ κατέλαβεν ἠδὴ ἐκ τοῦ δειμαλέου τοῦτου περιβάλλου· μόλις ἐξῆλθον, ἔσπευσα ἀκούσιως καὶ παρετήρησα ἄνωθεν τῆς θύρας τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου, ἦν, ὅταν εἶχον εἰσελθῆ, εἶδον μοῖ ἐφάνη, ὅτι δὲν ἦτο ὁ θάνατος ἐκεῖ ἀλλὰ ἔλειπε....

Μετ' ὀλίγον εἶχον ἀκούσει βόμβον· εἶχον πλησιάσει εἰς τὴν πόλιν· εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, εἶδον αὐτὴν πεφωτισμένην. Ὅποια ἀντίθεσις: ἐδῶ θύρτος, ἐκεῖ σιγή.

Εἰσῆλθον, εἶδον ἄλλους διασκεδάζοντας, ἄλλους γελῶντας, ἄλλους παίζοντας καὶ οὐδὲως συλλογιζόμενος, ὅτι δρομαῖοι πάν-

τες σπεύδουσι πρὸς τὸν θάνατον καὶ τὸ κομητήριον.

Ἐν Λαμίᾳ, τῇ 9η 9)βρίου 1906

Θ. Ἰ. Μπακογιαννόπουλος

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

[Δύηγμα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν λαοὶ βάρβαροι ἐξορμούντες καὶ κατερχόμενοι ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Βορρᾶ κατέκλυσαν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τὴν Ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν, ὁ Ἀττίλας, βασιλεὺς τῶν Οὐνῶν, ὁ ἐπικληθεὶς Μάστιξ τοῦ Θεοῦ, ἀφῶ ἠρήμωσε καὶ κατέστρεψε πλείστας ὅσας χώρας, εἰσῆλασε καὶ κατέλαβε τὴν Γαλατίαν, δηλαδὴ τὴν σημερινὴν Γαλιαν. Ὅλοι αἱ μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ τοῦ Σηκουάνα πόλεις ἐκυριεύθησαν, διηρπάγησαν καὶ ἐεληλατήθησαν.

Νεῶν τις πράγματι χριστιανῆ, ὀνομαζομένη Γενεβιέθη, ἐνεπνεύσε θάρρος εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Παρισίων, οἵτινες ἦδη ἐσκεπτόντο νὰ φύγῳν ἐκ τῆς πόλεως, ὡπως ἀποφύγῳσι τὴν μάχαιραν καὶ τὴν σφαγὴν τῶν αἰμοχαρῶν βαρβάρων, ὑποδείξασα πρὸς αὐτοὺς τὴν προσυχὴν ὡς βοήθειαν καὶ συνδρομὴν καὶ τὸν Πάντοδύναμον Θεὸν ὡς ἐλπίδα καὶ στήριγμα, προαναγγεῖλασα συνάμα ὅτι, ἐὰν ἕμενον ἐν τῇ πόλει καὶ ἀνέθετον τὰς ἐλπίδας των καὶ τὴν πεποιθήσιν των ἐπὶ τὸν Ὑψιστον δὲν θὰ τοὺς συνέβαινε κανὲν κακόν.

Οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων τὴν ἐπίστευσαν καὶ ἠκολούθησαν τὰς συμβουλὰς τῆς.

Καὶ πράγματι ἡ πρόρρησις τῆς ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα.

Οἱ Οὐνοὶ ἠλλάξαν αἶφνης σχέδιον, διέβησαν τὸν ποταμὸν Σηκουάναν καὶ διηθύνηθησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν πόλιν Αὐρηλίαν ὡπως στήσῳσι τακτικὴν κατ' αὐτῆς πολιορκίαν.

Κατὰ τὴν πρό τῆς πόλεως ταύτης ἀφίξιν του, ὁ Ἀττίλας δι' ἀπεσταλμένου του προσεκάλεσε τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως ὡπως παραδόσῃ ταύτην, πλὴν ὁ ἐπίσκοπος Ἀνιανὸς πρόεστρεψε καὶ κατέπεισε τοὺς κατοίκους νὰ ἀναθέσῳσι τὴν πεποιθήσιν των εἰς τὸν Ὑψιστον· αἱ νὰ ἐπικαλεσθῳσιν ἐκ βάθους καρδίας τὴν βοήθειάν του καὶ τὴν θεῖαν του ἀντίληψιν. Ἐκεῖνοι ἤρχαντο προσευχόμενοι καὶ ὅταν προσυχηθήσαν, ὁ ἐπίσκοπος τοὺς λέγει:

— «Παρατηρήσατε ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἐπάλλξων τοῦ τείχους, εἴαν τὸ θεῖον ἔλεος καὶ ἡ θεία χάρις ἐρχεται εἰς βοήθειάν σας.

Καὶ ἐκεῖνοι παρατηρήσαντες δὲν διέκριναν τίποτε.

— «Παρακλέσατε καὶ δεήθητε ἀκόμη, λέγει ὁ σεβαστὸς ἐπίσκοπος, διότι ὁ Πανάγαθος θεὸς καὶ Κυρίαρχος ὅλων μας θὰ μᾶς ἀπελευθερώσῃ σήμερον.»

Ὅταν καὶ πάλιν προσυχηθήσαν, ὁ ὁσπος καὶ θεοσεβὴς Ἱεράρχης τοὺς λέγει:

— «Ἴδετε ἐκ δευτέρου! !»

Καὶ ὀψάντες τοὺς ὀφθαλμούς των ἐκ τοῦ ὕψους τῶν τειχῶν δὲν εἶδον νὰ φαίνεται ἡ νὰ παρουσιάζεσαι καμμία βοήθεια· ἤκουσαν μόνον τοὺς μεγάλους καὶ τρομεροὺς κρότους τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν, αἵτινες ἐξεσπενδόνιζον ὀγκῶδεις λίθους καὶ ἄλλας ὕλας με τὸν σκοπὸν νὰ κατακρημνίσῳσι τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ κατόπιν νὰ κυριεύσῳσι τὴν πόλιν.

Ὁ ἐπίσκοπος Ἀνιανὸς τοὺς λέγει διὰ τρίτην φορὰν:

— «Δεήθητε μετὰ ταπεινότητος καὶ κηθικετεύσατε θερμότατα μετὰ πίστεως καὶ ἐν συντριβῇ καρδίας τὸν Παντοδύναμον Πατέρα μας καθὼς καὶ τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν τὸν θεοἀνθρώπον Ἰησοῦν τὸν ἐν Γολγοθᾷ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ περιβλήθησαν τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ χύσαντα τὸ τίμιον καὶ πολύτιμον Αἷμά Του ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ὅστε ὑπερέβηται, ὅτι θὰ σᾶς συνδράμῳσι καὶ θὰ ἔλθῳσι χωρὶς ἄλλο εἰς βοήθειάν σας.

Καὶ ἐπεκαλέσθησαν προσευχόμενοι μετ' ὀλοθυμῶν, θρήνων καὶ ὄδυμων τὰ θεῖον ἔλεος καὶ τὴν ἐξ Οὐρανῶν βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν.

Μετὰ τοῦτο, παρατηρήσαντες πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀνέμενον νὰ ἔλθῃ ἐπικουρία τις ἢ βοήθεια, διέκριναν μακρὰν εἰς ἀπόστασίν τινα, νέφος κοινοροῦτο.

Η ΘΕΟΣΟΦΙΑ

Ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Γάλλοι, οἵτινες ἐσπευσαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως. Ὁ Ἀττίλας ἔλυσε ἀμέσως τὴν πολιορκίαν καὶ ὀλίγον καιρὸν μετὰ ταῦτα συνεκροτήθη εἰς τὰ πεδία τῆς Μαινης ἐκεῖνη ἡ μεγάλη μάχη, ἥτις ἀπελευθέρωσε καὶ ἀπήλλαξε ἐντελῶς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ καὶ ἐπικινδύνου ἐχθροῦ τῆς. (Ἐκ τῶν τοῦ J. Belere.)

Μετάφρασις Κ. Π. Θ.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Α.Ο.

Ἑρωτήσεις

- Προτείνω τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις :
1. Δύο εἴματα ἀδελφοί, ἂν ἐνωθῶμεν, τρίτην παρῶμεν.
 2. Ποῖον ὄνομα κράτους εἶναι συνάμα καὶ ποταμοῦ;
 3. Ποῖον εἶναι τὸ ἄγιον ἐκεῖνο θηρίον, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα φέρουν καὶ ἄνθρωποι;
 4. Ἐκ τίνος ἀρχῆς τοῦ ὄνομα ἀρχαίας φυλῆς συγκροτούμενον ἓν γράμμα ἀποτελεῖ τὸ ὄνομα κατοίκου ἔθνους τινός;
- Λύσεις
- Ἄριθμὸς φύλλου 151—48.
ἀστέριον ἐρωταποκρίσεων.
1. Ἀμαξήλατος.
 2. Ὁ μεγάλος δρόμος.
 3. Ἐκείνος ποῦ ἔχει τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.
 4. Δύο ἀργύρια τὸ πολύ, διότι ὁ Χριστὸς ἐπωλήθη 30.
 5. Οἱ τυφλοί.
- Λύσεις τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ Αἰνίγματος.
Ἡ πένια.
- Ἐπιτυχεῖς λύσεις εἰς ὅλας τὰς ἄνω Ἑρωτήσεις καὶ τὸ Αἶνιγμα ἀπέστειλεν ὁ Μιγ. Χρ. Αἰλιανός.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ἐπιτυχεῖς λύσεις εἰς ὅλας τὰς ἄνω Ἑρωτήσεις καὶ τὸ Αἶνιγμα ἀπέστειλεν ὁ Μιγ. Χρ. Αἰλιανός.

Ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα τῆς Ἀγγλίας εἶνε τελεῖα μουσικός, ἀλλ' οἱ μόνοι οἱ ὁποῖοι τὴν ἔχουν ἀκούσει νὰ παίξῃ κλειδοκύμβαλον, ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν οἰκείων τῆς, εἶνε τινὲς ἐκ τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν τοῦ φθισιατρείου Βρομπτον. Ἡ πριγκίπισσα Βικτωρία καὶ ἡ φίλη τῆς Λαίδη Κολεβράκ, διαπρόβησαν ἀμφοτέρωτα εἰς τὴν ἐνυλογραφίαν. Ἡ πριγκίπισσα Λουίζα, δούκισσα τοῦ Ἀρξόλ, διακρίνεται ὡς γλύπτης καὶ ὡς ζωγράφος.

Κάρομν Σύλβα, ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, εἶνε πάντοτε ἀξία ἐνδιαφέροντος, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἀσημαντά. Ἐλαβε πρό τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ ἓνα σιγαροπώλην τοῦ Βουκουρεστίου, ὅστις τῇ ἔγραψεν, διὰ τὰ ἐκλεκτότερα τοῦ σιγαρέττα τὰ ἐπιλοφόρησε «Κάρομν Σύλβα», καὶ εἰποίησε ἐν κιβώτιον ἐξ αὐτῶν διὰ τὴν Βιομηχανικὴν Ἐκθεσὶν ἥτις ἠροῖχθη τότε εἰς Βουκουρεστίον. Τὴν ἐπιούσαν ἡ βασίλισσα ἐπεσκέψθη τὴν Ἐκθεσὶν καὶ ἐπαύθη νὰ ἴδῃ τὰ νέα σιγαρέττα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τὰ ἔδειξε. Ἡ βασίλισσα ἐξήγησε νὰ καπνίσῃ ἐν διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν γεῦσιν αὐτῶν. Κατὰ παρακλήσιν τοῦ σιγαροπώλου ἐπλήρωσε τὸ σακιδίον τῆς μὲ σιγαρέττα «Κάρομν Σύλβα.»

—Θὰ τὰ δὴλαγῶ εἰς τὸν βασιλέα, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν τῆς τιμῆς τῆς, θὰ τὸν καταπραῖνον ὅταν τοῦ διαβῶ τὰ ποιήματά μου.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας ὤληγρετῆρεν ὡς ἀπλοῦς ναύτης εἰς τὸ Δανικὸν ναυτικὸν ἐπὶ ἑννέα μῆνας.

Ὁ λόρδος Κνὸλλης εἶνε τὸ μόνον ζῶν πρόσωπον διὰ τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας δὲν κρατεῖ τίποτε μουσικόν. Αὐτὸς διεξάγει τὴν ἀπέραντον τοῦ βασιλέως ἀλληλογραφίαν μὲ θαυμαστὴν ἐπιδειξιότητα.

Τὴν ἐπομένην περικοπὴν παραλαμβάνομεν ἀπὸ τὸν ἄρθρον τῆς «ΕΡΕΥΝΗΣ» τοῦ Ὀκτωβρίου.

Ὡς ὑπεσχέθημεν εἰς τὸ τεύχος τοῦ Ἰουλίου, ἐξ ἀφετηρίας τοῦ συγκροτηθέντος ἐν Παρισίοις τὸν Ἰούνιον θεοσοφικοῦ Συνεδρίου, ἀσμένως δίδω ἐνταῦθα μίαν γενικὴν, ἀλλὰ ὡς οἶόν τε σαφὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διδασχῆς τοῦ συγκροτουμένου θεοσοφικοῦ κινήματος. Ἡ θεοσοφία δὲν εἶνε νεότευκτος τις θεωρία, ἀλλ' εἶνε φιλοσοφία ἀρχαία ἐρειδομένη ἐπὶ ἐπὶ ἀρχαιότερας ἐπιγνώσεως τῶν νόμων τοῦ βίου. Οἱ ἐρευνηταὶ τῆς Ἀληθείας ἐν τῇ ἀρχαιότητι κατέληξαν εἰς ἀπαριστῶν συστηματικῆς σειρᾶς πορισμάτων εἰς τὴν ἡ Συγχολὴ τῆς Ἀλεξανδρείας πρῶτη ἔδωκε τὸ ὄνομα θεοσοφία, κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Ὁ Ἀμμώνιος Σακκάς ἦτο ὁ ἰδρυτὴς οὗτος εἰπεῖν, τῆς θεοσοφικῆς Συγχολῆς, ἐπεξεργασθείς σύστημα συγκριτικῆς φιλοσοφίας καὶ θρησκείας ἐνωματῶν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς θεοσοφικῆς διδασχῆς ὅσα κατέκλυον διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπομειναντα ἀδρά καὶ ἀναμφισβήτητα. Ὁ Ὄριγένης, ὁ Πλωτῖνος, ὁ Πορφύριος, ὁ Ἰαμβλῖχος ἦσαν οἱ κορυφαῖοι φιλόσοφοι τῆς Συγχολῆς ταύτης ὡνομάζοντο δὲ ὑπ' ἄλλων μὲν Ἐκλεκτικοί, ἢ Ἀναλογητικοί, ὑπ' ἄλλων δὲ Νεοπλατωνικοί ἢ Θεόσοφοι. Ἦτο εὐρύτατα διαδεδομένη ἡ διδασκαλία τῶν καὶ περιέλαβε τρεῖς θεμελιώδεις ἀρχάς. Ἐδίδασκεν α') ὅτι ὑφίσταται ὑπεράτη θεία οὐσία ἐξ ἧς ἄπασα ἡ ὁρατὴ καὶ ἀόρατος φύσις ἐξεπορεύθη καὶ εἰς τὴν πάλιν θὰ εἰσπορευθῇ, β') ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀφθαρτον ὃν θείας καταγωγῆς καὶ δεκτικὸν ἀπείρου τελειοποιήσεως ἐπὶ σκοπῷ ἐμφανείας τοῦ θείου ἐν ἀνθρώπινῃ μορφῇ, καὶ γ') ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῇ φύσει δυνάμεις νοήμονες, ἐν δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἀνεξάντλητος δημιουργητικότης ἐν λανθανούσῃ καταστάσει εὐρισκομένη καὶ ἀναμένουσα ἀνάπτυξιν καὶ χρησιμοποίησιν ἐν τῷ θείῳ ἔργῳ τῆς κοσμικῆς ἀνεξίσεως.

Ἄγνωστος καὶ ἀφιλαυτία εἶνε οὐ δύο ὅροι ὧν ἄνευ οὐδεμία πρόοδος κατορθοῦται. Κατὰ συνέπειαν οἱ προσερχόμενοι εἰς τὴν θεοσοφικὴν ἐπίδρασιν διηροῦντο εἰς βαθμοὺς μνήσεως ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀγνοήσεως καὶ ἀφιλαυτίας εἰς ὃν κατέρχοντο νὰ φθάσουν διὰ τῆς προσπάθειας τῶν. Εἶνε πρόδηλον ὅτι τιθεμένης τῆς ἀφιλαυτίας ὡς βάσεως οἰουδῆποτε φιλοσοφικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι πνεῦμα ἀνεξίθησκείας καὶ διὰ φιλαλλοδοξίας διέκρινε τοὺς εἰρημένους θεοσώφους. Ὄντως ὁ Ἀμμώνιος Σακκάς ἐπέμενε διδάσκων καὶ ὑπομιμνήσκων ὅτι ὅλα καὶ φιλοσοφία τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐτέλουν ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ, ὡς πρὸς τὰ οὐσιώδη, αἱ δὲ διαφοραὶ τῶν ἦσαν ἀνάξιστοι λόγου ζῆτε μὴ θίγουσαι τὴν οὐσίαν. Ὅτι πράγματι δὲν δύναται ἄλλως νὰ συμβῇ διότι πᾶσαι αἱ οὐσιαστικαὶ δοξασταὶ τῶν ἀνθρώπων προέκυψαν ἐκ μιᾶς καὶ ἐνιαίας παναρχαίας κοινῆς πηγῆς, ἧς τὰ στοιχεῖα εὐρίσκουμεν εἰς πᾶν θρησκευτικὸν τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ στάσις τῶν σημερινῶν θεοσώφων. Ἐχουσιν ὑπὸ ἔρευναν τὰ ποιήματα καὶ παντοῦτα θρησκευτικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συστήματα, ἀδιαφοροῦσιν ὡς πρὸς τὰς ἐπιποσώδεις διαφορὰς τῶν, διαβλέπουσι τὸν μῦτον τῆν ὁμογενείας ὅστις διήκει διὰ πάντων, καὶ βραῖονισιν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κοινὴν αὐτῶν οὐσίαν διότι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ μία, αἰωνία ἀλήθεια, ἧς αἱ παντοδαπαὶ δοξασταὶ εἰσὶν ἀπλάτ ἐκφάνσεις.

Αἱ δοξασταὶ ἔρχονται καὶ ἀντιπαρέρχονται, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἡ σύνθεσις τῶν νόμων καὶ τῶν παντοίων αὐτῶν ἐκφράσεων ἐν πάσαις ταῖς ἐποχαῖς καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ὅπως ἡ λευκὴ ἀκτίς τοῦ ἡλίου εἶνε ἡ σύνθεσις ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ σκέπτεσθαι ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ εὐθὺς μετὰ τὰς ἐπαναστάσεις τὰς συνταραξάσας τὴν Εὐρώπην πρὸ ἐξηκονταετίας. Τὸ κράτος τοῦ δογματισμοῦ εἶχε καταπέσει ὑπὸ τὴν ἀκράσχετον ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος νὰ ἐρευνᾷ, μεταβάλλῃ καὶ ἀναδημιουργῇ. Ἡ ἐρευνᾷ ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀρνείται νὰ περιορισθῇ εἰς κρυσταλλωμένους θεωρίας ἀποκλειούσας τὴν παραβο-

λὴν καὶ τὴν σύγκρισιν. Εἶνε λοιπὸν φυσικὸν ὅτι ἀπαξ ἀφῆθη ἡ ἀνθρώπινῃ κρίσις ἐλευθέρᾳ νὰ μορφῶνῃ τὰς ποιποιοῦσας τῆς, ἔδει νὰ ἐμφανισθῇ ἡ συγκριτικὴ αὐτὴ μέλητα τῶν θρησκείων καὶ φιλοσοφίαν, ἡ ἔρευνᾷ αὐτὴ τῆς ἀληθείας ἐν μέσῳ τῶν πολυσχιδῶν συστημάτων. Ὅτι προσέλαβε τὸ ὄνομα θεοσοφία, εἶνε περιπτώσις δευτερευούσης σπουδαιότητος, διότι ἡ εἰρημένη δοξασταὶ ἠδύνατο νὰ γίνῃ γνωστὴ ὑπὸ οἰονδήποτε ἄλλο ὄνομα. Ἰσως ἄλλο τι ὄνομα θὰ ἦτο εὐστοχώτερον, ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν ὡνομάζετο, ἡ οὐσία εἶνε ἡ αὐτὴ. Ἐξ ἄλλου δὲ διὰ τῆς συνωνυμίας συνδέονται δύο ἐποχαὶ παράλληλοι ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀποστολήν ταν — ἡ καθ' ἡμᾶς ἐποχὴ καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἡ νεωτέρα θεοσοφία ἀντέειλεν ὡς ἀνάγκην ἀπὸ τῶν δεσμῶν εἰς ἅς κατεδικάζοντο τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὁ δογματισμὸς καὶ ἡ πρόληψις περὶ ὑπερφυσικοῦ. Πρῶτον διδάγμα τῆς συγκροτουμένης ὅπως καὶ τῆς ἀρχαίας θεοσοφίας εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπερφυσικόν ὅτι ἡ Θεότης δὲν εἶνε ὑπεράνω, ἀλλ' ἐντὸς τῆς φύσεως καὶ ὅτι οὐδέποτε ἀποκλείεται τὸ ἐρευνᾷ. Ὁ δογματισμὸς τῶν ὑλοφρόνων δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ὀλέθριος τοῦ δογματισμοῦ τῶν θεολόγων. Τὸ δόγμα ὅτι τὰ ἀγνώστα ἡμῖν εἶνε ἀνύπανκτα, συγκραταῖοι τὴν λεγομένην ἐπιστημονικὴν στάσιν, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶνε δόγμα, τούτεστιν αὐθαίρετος βεβαίωσις, καὶ ὡς τοιοῦτον δεσμεύει τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν ἀποκλείουσα τὸ πῶς τῆς ἐρεύνης. Ἡ θεοσοφία λοιπὸν διακρίνεται κατ' ἀμοτέρων τῶν εἰδῶν τούτων τοῦ δογματισμοῦ — τοῦ τε θεολογικοῦ καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ, καὶ ἐνεφανίσθη ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμὴν ἡ τοιαύτη διακρίσις ἦτο ἐπιβεβαιωμένη διότι συντριβέντος τοῦ θεολογικοῦ δογματισμοῦ, ἠπεῖλει τὸν κόσμον διὰ μείζονος τυρανίας ὁ ἐπιστημονικὸς δογματισμὸς. Ἡ θεοσοφία σώζει ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς ψευδπιστήμης τονίζουσα ὅτι ἀληθῆς ἐπιστήμη εἶνε ἡ ἐρευνᾷ καὶ τὸ σέβας. Τὰ περιεργώτατα προβλήματα τῆς ψυχολογίας, ἡ ψευδπιστήμη θὰ διετίθηται νὰ ἀψιφήσῃ, ἀλλ' ἡ θεοσοφία τὰ ἡγαγεν εἰς τὸ μέσον πρὸς ἐρευνᾷ καὶ ἐξηγησιν Ἰπάρχουν ὕψη εἰς τὰ ὅποια ἡ Ἀνθρωπότης μέλλει ν' ἀναρριχηθῇ.

Ἡ ψευδπιστήμη ἀγνοοῦσα αὐτὰ θὰ προτίμα νὰ τὰ θεωρήσωμεν ὡς ἀνύπανκτα. Ἡ θεοσοφία ὅμως μᾶς ὠθεῖ εἰς τὴν κατάκτησιν τῶν ἀγνώστων πραγματικότητων καὶ ἀποκαλύπτει ἡμῖν πεδίων ἐπιστήμης εὐρύτατον καὶ δὴ ἀπειρον. Ἡ θεοσοφία ὑπεθυμίζει εἰς τοὺς ζηλωτάς αὐτῆς ὅτι τὸ Σύμπαν καὶ τοὺς κόσμους τοῦ διεπαι συστήμα νόμων ἀκαμπτῶν αἰώνιων ἀναλλοιώτων, βοηθεῖ δὲ ἡμᾶς ἵνα, ἐρευνᾶντες τοὺς νόμους τούτους, συνάγωμεν τὰ συμπεράσματά μας καὶ ρυθμιζώμεν τὸν βίον μας. Πρὸς ἐπιτέλεισιν τῆς θεοσοφικῆς ἀποστολῆς ἰδρύθη τῷ 1875 ἡ θεοσοφικὴ Ἑταιρεία. Πρῶτον ἰδρυτὰς τῆς ἦσαν ὁ ἀμερικανὸς Συναγματάρχης Ὀλκωτ, καὶ ἡ ρώσις Ἐλένη Βλαβάτσου.

Περὶ ἀμοτέρων προσήκει νὰ ὠμιλήσω εἰδικῶς ὅπως ὁ ἀναγνώστης μορφωθῇ ἀκριβῆ γνώμην περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὡς μολχῶν τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, ἢ ἐνεκαίνισεν ἡ ὑπ' αὐτῶν ἰδρυθεῖσα Ἑταιρεία. Ἀλλὰ προηγουμένως θὰ συμπληρώσω τὰς εἰδήσεις ταύτας περὶ τοῦ κινήματος. Τὸ καταστατικὸν τῆς Ἑταιρίας ἀγγέλλει ὡς τριπλοῦν τὸν σκοπὸν εἰς ὃν πᾶν μέλος αὐτῆς καλεῖται ν' ἀποβλέπῃ, τὸν ἐξῆς:

α) δημιουργησὶν πυρῆνος παγκοσμίου ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων ἀδιακρίτως φυλῆς, θρησκείας, φύλου, τάξεως, χρώματος. β) ἐνθάρρυνσιν τῆς σπουδῆς τῶν ἀνατολικῶν φιλοσοφίαν, θρησκείων, φιλοσοφίαν καὶ ἐπιστημῶν. γ) ἐρευνᾷ τῶν μιλῶ ἐξηγηθέντων νόμων τῆς φύσεως καὶ τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἐπέκεινα τοῦ τριπλοῦ τούτου σκοποῦ, ἡ Ἑταιρεία οὐδὲν ἄλλο ἀπεκδέχεται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς. Δύναται νὰ εἴσαι θεοσοφιστῆς καὶ νὰ φρονῆς ὅπως θέλεις, ὑποτίθεσαι μόνον ἀφορῶν εἰς ἐν τῶν ἀνωθι: τριῶν κεφαλαίων δράσεως, ἧ εἰς δύο ἢ καὶ εἰς τρία ἄλλ' εἰς τὸ πρῶτον ἀπαραιτήτως. Εἶνε πρόδηλον ἄρα ὅτι τὰ διατάγματα τῆς Ἑταιρίας δὲν εἶνε δόγματα ἀλλὰ ὑποθέσεις ἐξηγησῶσαι πολλὰ φαινόμενα καὶ λύουσαι πολλὰ προβλήματα. Ἰπάρχει ἐν μέσῳ τῶν θεοσοφιστῶν ἡ παράδοσις καὶ παρὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἡ πεποιθήσις, ὅτι τὴν Ἐλένην

Βλαβάτσου ἐδίδαξαν μεγάλως: τινὲς ἐρευνῆται τῶν νόμων τῆς φύσεως, οἵτινες εὐτύχησαν ν' ἀναπτύξωσιν ἐν ἐκυτοῖς σπουδαῖοτάτας τινὰς ἐκ τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων ἐν παντὶ ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτι πράγματι ἡ Ἑταιρεία τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων ἀλλ' ἀφανῶν τούτων ἀνθρώπων. Ἐντὸς βραχέως χρόνου ἡ Ἑταιρεία κατέστη πολυμελὴς καὶ εἰλκυσεν εἰς ἐκείτην πολλὰ τῶν διαπρεπεστέρων πνευμάτων τῆς ἐποχῆς μας. Κλάδοι αὐτῆς ἰδρύθησαν ἐν πλείστασι χώραις τοῦ κόσμου. Εἰς ἡμᾶς ἐν Κερκυρᾷ πρὸ εἰκοσαετίας, ἐκπνεύσας βραδύτερον ἐλλεῖψει μελῶν. Τὸ 1885 ἦτο ἰδρυκατεῖαν μετὰ τὴν ἰδρύσιν, ἡμᾶς ἐν 125 κλάδοι, τῷ 1895 ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο διπλάσιος, σήμερον δὲ τὰ μέλη τῆς Ἑταιρίας καθ' ὅλον τὸν κόσμον εἶνε περὶ τὰς 30,000 καὶ ἀντιπροσωπεύουσι πᾶσαν ἐθνότητα καὶ πᾶσαν θρησκείαν. Ἐν διεθνῆς Συνεδρίον αὐτῶν συγκροτεῖται κατ' ἔτος. Φέτος, ὡς εἶδομεν, συνεκροτήθη ἐν Παρισίοις, πέρσι δὲ ἐν Λονδίῳ, καὶ κατὰ τὸ προσεχῆς ἔτος, τὸ θεοσοφικὸν Συνεδρίον θὰ συγκροτηθῇ ἐν Μονάχῳ. Ἡ διεξαγωγή τοῦ ἐν Παρισίοις Συνεδρίου ἦτο λίαν ἐπιτυχής. Μεγαλοπρεπὲς μέγαρον ἐν τῇ ὁδῷ Μαγγελάνου, παρὰ τὰ Ἡλύσια πεδία, ἐχρησιμοποίηθη πρὸς τοῦτο καὶ τὰς ἐργασίας ἀνεκαίνισεν ὁ Ὀλκωτ. Ἀνεγνωσθησαν μελέται ποιικίλων θεμάτων ἀναφερομένων εἰς τὰ προεξηγημένα κεφάλαια. Ἰδίως ἐξετιμήθη ἐν ὠραῖον ἀνάγνωσμα τοῦ Ἰνδοῦ Ταραπορβάλα ἀναπτύξαντος τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία εἶνε μόνον ἐφεκτὴ εἰς τὸν στέργοντα νὰ καθιστᾷ ἐαυτὸν πηγὴν εὐδαιμονίας ἄλλων, καὶ ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἐπιζητούμενη οὐδέποτε ἐπιτυγχάνεται, ἀλλ' εἶνε ἀναπόδρατος, ὅταν ἀπλῶς τὴν ἀποδεχώμεθα ὡς ἐπεισῶδιον τοῦ βίου μας, καὶ οἴνοει, ὡς ἀπροσδόκητον ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν μας ὑπὲρ τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἐπίσης ἐξετιμήθη τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ ἀγγλοῦ Mead, ἐρευνητοῦ τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Μὴδ ὠμίλησε ἀπερὶ τῆς θρησκείας τοῦ λόγου καὶ εἶπεν, ὅτι ἵνα ἐννοηθῇ ἡ φιλοσοφία τοῦ Χριστοῦ, δεόν πρῶτον νὰ ἐννοηθῶσιν αἱ διδασκαλῖαι τῶν ἐλλήνων ἰδίως τοῦ Πυθαγόρα καὶ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισεμείστου.

Πλάτων Ε. Δρακούλης
ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ὁ Σίρ Ἰωνάθαν Ἀρκερ λαβὼν παραγγελίαν πρὸς ἀγορᾶν οἰκίας εἰς Λονδὸν Τρανσυλβανὸν μεγιστάνος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκλήθει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον τοῦ, πηγαίνει ἐκεῖ.

Μετὰ πολλὰς αὐτῆς περιπετείας ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Δράκουλας ἦτο βουκόλας, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάφου τοῦ νύκτα καὶ πίνων ἀνθρώπινον αἷμα καὶ ἐπιθεῖ ἐπὶ ἐκεῖνο τὸ μέρος οἱ χωρικοὶ εἶχον λάβει διὰ τὰ κατὰλληλα μέτρα διὰ νὰ τὸν ἐξορκίσουν ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ εὐχόσκει ἀφρονῶτερα θύματα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ἀγορὴ τῆς οἰκίας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδίνου. Τέλος ὁ Δράκουλας κρυφθὲς ἐντὸς κιβωτίου πλήρους χρώματος ἐπιβαίνει πλοῖον διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τρώγει δὲ ὅλους τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῦν καὶ ἐν σχήματι μεγάλου κυνὸς πηδᾷ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχε ὀδηγήσει μόνος του τὸ πλοῖον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡ Μίνα, ἡ μηστὴ τοῦ Ἰωνάθαν καὶ ἡ φίλη τῆς Λουκίας ἧς ὁ Δράκουλας ἐσχίσθη ὀργῶν ἡ νυκτερινῶς ἐβύζαντο τὸ αἷμα κατὲ βροδῶν ἕως οἱ ἐθανάτωσεν αὐτήν. Ἐνας διάσημος Ὀλλανδὸς ἐπιστήμων ὁ Βαν' Ἐλ-σινγκ βραδὺς γνώστης ὅλων τῶν ἐξορκισμῶν καὶ μαγικῶν μετὰ τοῦ φρονολόγου Σοθαῦ μὴ κατορθώσαντες νὰ τὴν σώσουν ἀρχίζον δεινὸν καὶ φοικαλέον ἀγῶνα πρὸς τὸν βουκόλακα, τοῦ ὁποῖο τὴν ὑπαρξιν ἐπὶ τέλους εἶχον ὑποτενεθῇ.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφῆ κατὰ πρωτότυπον ἀληθῶς τρύπον. Ὁ συγγραφεὺς ἐφρατάσθη σφραγισμένον τοῦτο ἀπὸ διύφορα φύλλα ἡμερολογίου, ἐπιστολῶν καὶ ἀνταποκρίσεων ἐφημερίδων σχετιζόμενα πρὸς ἄλληλα καὶ ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐπέφεραν ἄλλου εἶδους ἐπιπολήν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Εἶπεν: — Ἦθελα πολὺ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἂν ἡμπορούσα, κύριε Ἀρκερ καὶ ἰδίως ἐπεθύμου νὰ εὐχαριστήσω τὴν αὐθεντίαν σου. Ἡμεῖς ποτε ἐξετελέσαμεν κάποιαν μικρὰν ὑπόθεσιν νὰ ἐνοικισώμεν μερικὰ δωμάτια δι' αὐτὸν ὅταν ἦτο ὁ ἀξίωτος Ἀθούρος Ὀλκωτ. Ἐὰν θέλετε νὰ μοῦ ἀφήσετε τὴν διεύθυνσιν τῆς αὐθεντίας σου, θὰ συμβουλευθῶ τὸ κατὰστῆμα ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ ἀνακοίνωσά ὅπως καὶ ἂν ἔγῃ μετὰ

ἀποφινόν ταχυδρομείον, εἰς τὴν αὐθεντίαν του δ. τι δυνήθω. Θὰ εἶνε μία ευχαρίστησις δι' ἡμᾶς ἂν ἡμπορώμεν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν κανόνά μας, ὡστε νὰ δώσωμεν τὴν ζητούμενη πληροφορίαν εἰς τὴν αὐθεντίαν του. Ἡθελόν ν' ἀποκρίσω φίλον καὶ διὰ τὰς πλάσας ἐχθρόν, ὅθεν τὸν ευχαρίστησα ἔδωκα τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν δόκτορα Σουαρό κ' ἐξήλθον. Ἦτο ἡδὴ σκότος καὶ ἤμην κουρασμένος καὶ πεινασμένος. Κατήλθον διὰ τοῦ προσεγγύου τραίνου εἰς Πουερτλήν. Ἐβρον ὅλους τοὺς ἄλλους οἶκους.

Ἡ Μίνα ἐφαίνετο κουρασμένη καὶ ὠρᾶ, ἀλλὰ κατέβαλε γενναίαν προσπάθειαν καὶ φαίνεται φαίρῃ καὶ εὐχαίει. Ἐβλήθη τὴν καρδίαν τὸ νὰ σκέπτομαι ὅτι εἶχον ἀναγκασθῆναι νὰ φράζω ἀπορητὸν τι ἀπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἔκταμα οὕτω ν' ἀνησυχῆ. Δόξα τῷ θεῷ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία νύξ, καὶ ἦν αὐτὴ θὰ βλέπη μακρόθεν τὰς συνδιασκέσεις μας καὶ θὰ αἰσθάνεται τὸ νύγμα, ὅτι δὲν ἀπονέμομεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν. Ἐγρεῖσθη ὅλον τὸ ἔσπερον ὡς ἐπιεικὴν εἰς τὴν φρονίμον ἀπόφασιν τοῦ νὰ τηρήσω αὐτὴν ἐξωστὰ τὸ θλιβερόν ἔργον μας. Φαίνεται κατὰ τι πλέον ἐξοικειωμένη μετ' ἐμὲ τὸ μέτρον τοῦτο ἢ ἄλλως αὐτὸ τὸ ὑποκειμενὸν φαίνεται νὰ κατέστη ἀπεχθές εἰς αὐτήν διότι ὅταν γίνεται τυχαία τις μυνεία, αὐτὴ ἀνατοιάζει. Καίρω διότι ἐλάθωμεν ἐν καιρῷ τὴν ἀπόφασιν μας, καθόσον μετ' οὐλοῦσαν ἀναστήθισαν, ὅπως τὴν ἰδικὴν τῆς, ἢ ἀναπτυσσομένη γνώσιν μας θὰ ἦτο βάσανο δι' αὐτήν.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ εἶπω εἰς τοὺς ἄλλους διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἡμέρας πρὶν εὐρεθῶμεν ὅμοιοι ὅθεν μετὰ τὸ δεῖπνον ὅλοι συλλήθημεν περὶ τῆς ἐστίας εἰς τὸ σπουδαστήριον. Εἰς τὸ τραῖνον εἶχα γράψει τὸ ἡμερολόγιόν μου ὡς ἀνωτέρω, καὶ ἁπλῶς τὸ ἀνέγνωσα εἰς αὐτοὺς ὡς ἀριστον μέρος τοῦτο ὅπως γίνωσκον ἀμέσως ἐνήμεροι εἰς τὰς ἰδίας πληροφορίας μου. Ἀποῦ ἐτελείωσα ὁ Βὰν Ἐλισσιγ εἶπε:

— Τοῦτο εἶνε μέγα ἔργον διὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, φίλε Ἰωνάνθη.

Ἀναμφίβολως εἶμεθα ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἐλλειπόντων κινήσεων. Ἐὰν τὰ εὐρωμεν ὅλα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τότε τὸ ἔργον μας πλησιάζει εἰς τὸ τέλος. Ἄλλ' εἰάν ἕν τι περὶ τὸ ἐμπέσει νὰ εὐρεθῶμεν ὡς ὅπου τὸ εὐρωμεν. Τότε θὰ κάμωμεν τὸν τελειωτικὸν μας μέρος καὶ θὰ κινήσωμεν τὸν ἄθλιον μέχρι θανάτου.

Ἐπὶ πολὺ ἐκαθίστηκα καὶ ἐκτιπνίζαμεν συζητοῦντες τὴν ὑπόθεσιν κατὰ τὰς διαφορούς ὡσεὶ καὶ ἀπόψεις τῆς. Ἐλαβα ευκαιρίαν ὅπως συνηλθὼν τὸ ἡμερολόγιόν μου μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης... Ἡ Μίνα κοιμᾶται βαθέως καὶ ἡ ἀνατολή τῆς εἶνε κανονικὴ. Τὸ μέτωπόν της αὐλακῶται εἰς μικρὰς ρυτίδας ὡς νὰ σκέπτεται καθ' ὕπνον. Εἶνε ἀκόμη λιαν ὠρᾶ, ἀλλὰ δὲν φαίνεται τὸσον βλοσυρὰ, ὅσον ἐφαίνετο τὸ πρωί.

Αὔριον ἔλεγε, ὅτι θὰ τακτοποιήσω ὅλ' αὐτὰ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἅμα ἐπιστρέψῃ οἰκαδε εἰς Ἐζέτερον. Ὡ, μὰ νυστάζω!

Ἡμερολόγιον τοῦ ἱατροῦ Σουαρό.

1η Ὀκτωβρίου.—Καὶ πάλιν ἔρχομαι εἰς ἀπορίαν μετ' ὁ Βάν Ρένφιλδ. Οἱ τρόποι τοῦ ἀλλάζουσαν τὸσον ραγδαίως, ὡστε εὐρίσκω τὸσον δύσκολον νὰ συναρμολογῶ ὅλ' αὐτὰ καὶ ἐπειδὴ σημαίνουν πάντοτε κατὰ τι περισσότερον παρὰ τὴν ἰδίαν του εὐξείαν ἀποτελοῦσι μελέτην τὰ μάλιστα ἐνδιαφερόσασαν. Σήμερον τὸ πρωὶ ὅταν ἐπῆγα νὰ τὸν ἴδω μετὰ τὴν ἀρνησὶν τὴν ὅποιαν ἔκαμε νὰ εἶπη τοὺς λόγους του εἰς τὸν Βάν Ἐλισσιγ, ὁ τρόπος ἦτο ἀνόητος διέποντος τὸ πεπερασμένον. Πράγματι διέπει τὸ πεπορισμένον ὑποκειμενικῶς. Δὲν τὸν ζυμελε διὰ κανὲν πρᾶγμα ἄλλως ἐπίγειον ἦτο εἰς τὰ σύννεφα καὶ ἀπέβλεπε κάτω εἰς τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀνάγκας ἡμῶν τῶν ταλαιπωρῶν ὀνητῶν. Ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν ευκαιρίαν, ὅπως μάθω κατὰ ὅθεν τὸν ἠρώ ρώτησα.

— Τί γίνονται αἱ μύγες αὐτὴν τὴν φορᾶν;
— Ἐμεῖδισε ἐπ' ἐμοὶ μετ' ὅπως ὑπέροχον τοιοῦτον μετρίδιμα, ὅποσον θὰ ἤρμωζεν ἕως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μεριστοφελούς καὶ μοὶ ἀπήνητηεν.

— Ἡ μύγα, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶνε ἐν ἐκπληκτικῶν γνώσιμα ἀὶ πτερυγῆς τῆς εἶνε πρότυπον τῶν ἐναερίων δυνάμεων τῶν ψυχικῶν ὄντων. Οἱ ἀρχαῖοι ὁρώδεις εἶχον παραστήσει τὴν ψυχὴν ὡς πεταλοῦσαν.

— Ἐνόμισα ὅτι ἐπόεπε νὰ ὠθήσω τὴν ἀναλογίαν του εἰς τὸ ἄκρον ὄριον τῆς λογικότητος, ὅθεν εἶπα ταχέως.

— Ὡ, καμμίαν ψυχὴν θὰ ζητεῖτε, ὡς φαίνεται τώρα, ἢ ὄχι;

— Ἐκεῖνος ἐστὶσε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποφασιστικότηταν ὅποιαν σπανίως εἶχον ἰδεῖ παρ' αὐτῷ λέγων.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι! Δὲν οὐδὲν χρειάζονται ψυχαί. Μόνον τὴ ζωὴ μου χρειάζεται.

Καὶ λέγων ἐφαίδρυνθη.

— Ἀδιαφορῶ ἕως πρὸς τοῦτο, τώρα. Ἡ ζωὴ ἔχει καλὸ ἔγω, ὅτι χρειάζομαι. Πρέπει νὰ εὐρετε κανένα ἄλλον ἀποθνήσκον, ἰατρόν, εἰάν ἐπιθυμῆτε νὰ μελετήσῃτε τὴν ζωντοφασίαν!

Τοῦτο μοὶ ἐκέντησε καίως τὴν περιέργειαν ὅθεν ἐξηκολούθησα τὴν συζήτησίν του.

— Δοῖπόν κατέγετε τὴν ζωὴν; εἶσατε θεὸς ὑποβέτος;

— Ἐμεῖδισε μετ' ἀπάτης μακαρίαν ὑπεροχὴν.

— Ὡ, ὄχι! Ἐὰν πρέπη νὰ ἐκθέσω τὴν διανοητικὴν μου κατάστασιν, εἶμαι ὅσον ἄραρ τὰ καθαρόν ἐπίγεια πρᾶγματα. Χάπω εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν κατέγειν σωματικῶς ὁ Ἐνώγ.

— Καὶ κατὰ τί ὁμοιάζετε μετ' ὁ Ἐνώγ;

— Διότι ἐπιστάτης μετ' ὁ Ἐνώγ.

— Ἐπι δὲν εἶνε μελετὴ διὰ τὴν ζωὴν καὶ δὲν χρειάζεσθε ψυχαί διὰ τί πάρα;

— Ἀπῆθυνα τὴν ἐρώτησίν μου ταχέως καὶ πῶς

αὐστηρῶς με σκοποῦν νὰ τὸν περὶπλέξω. Ἡ προσπάθεια ἀπέτυχεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀσυνειδήτους ἐπανέπεσαν εἰς τὴν παλαιὰν δουλοπρεπῆ ἔξιν του ὑπεκλήθη ταπεινῶς καὶ σχεδὸν θωπευτικῶς μοὶ ἀπήνητησε:

— Δὲν χρειάζομαι ψυχαί, ἀλήθεια, ἀλήθεια, δὲν χρειάζομαι. Δὲν θὰ ὑποδοῦν νὰ τὰς μεταχειρισθῶ ἐὰν τὰς εἶχα, δὲν θὰ μοὶ ἦσαν χρήσιμοι εἰς τίποτε. Δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὰς φάγω ἢ νὰ...

Ἀφινδῶς ἔπαυσε καὶ τὸ παλαιὸν πανοῦργον βλέμμα ἐφάνη εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὡς ἀφινδῶς πνοὴ ἀνέμου εἰς τὴν ἐπιρραίναν τοῦ ὕδατος.

— Καί, δόκτορε, ὅσον διὰ τὴν ζωὴν, τί εἶνε αὐτὴ τί τέλος; Ἀποῦ ἀπήλασε τίς δ, τί ἐπέθυμει καὶ γνωρίζει ὅτι δὲν θὰ λάβῃ ποτὲ ἀνάγκην, αὐτὸ εἶνε ὅλον. Ἐγὼ φίλους, καλοὺς φίλους, ὅπως εἶς δόκτορε Σουαρό.

Τοῦτο ἔλεχθη μετ' ἁπλῶς ἀνεκράστου παυνοῦργίας.

— Γνωρίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μοὶ λείψουν τὰ μέσα τῆς ζωῆς!

Μετὰ τινὰς ὥρας ἔστειλε νὰ με ζήτησῃ. Τὸν εὗρον καθήμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ δαπέδου ἐπὶ τοῦ σκαμνίου του, θέσις ἧτις εἶνε ἐνδεικτικὴ διανοητικῆς τινος προσπάθειας τοῦ ἐκ μερούς του. Ὅταν εἰσῆλθον πάραυτα εἶπε:

— Τί λοιπὸν φρονεῖτε περὶ ψυχῶν;

— Καὶ σεῖς, ὁ ἴδιος τί φρονεῖτε; ἠρώτησα ἐγώ.

— Δὲν χρειάζομαι ψυχαί! Εἶπε μετ' ἀσθενῆ ἀπολογητικὸν τόνον.

Τὸ ἀντικείμενον ἐφαίνετο ν' ἀπασφολῆ μέγας τὸ πνεῦμά του ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ τὸ ἐκμεταλλωθῶ.

— Ὡ, ναί! πλὴν αὐτὴ καλῶς ἔχει δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκοτιζῶμαι δι' αὐτήν.

— Ἄλλ' ἠρώτησα ἐγώ, πῶς μπορούμεν ν' ἀποκτήσωμεν τὴν ψυχὴν χωρὶς νὰ λάβωμεν καὶ τὴν ψυχὴν συνάμα;

Τοῦτο ἐφάνη νὰ τὸν περιέπλεξεν, ὅθεν ἐξηκολούθησα:

— Ὡ, ἔλθη ἕνας καιρὸς ποῦ θὰ πετάξῃς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, μετὰ τὰς ψυχὰς ἀπὸ γιλιιάδες μύγες, ἀράγες, καὶ σκυλιά, καὶ γάτες, ποῦ θὰ βομβοῦν καὶ θὰ λαλοῦν καὶ θὰ νιαυρίζουν τριγύρω σου. Ἐπῆρες τὰς ζωάς των, ζεῦσεις, καὶ πρέπει ν' ἀπέλθῃς μαζὴ μετὰ τὰς ψυχὰς των!

Κατὰ ἐφαίνετο νὰ συνταρασσῇ τὴν φαντασίαν του, διότι ἐβάλε τὸς δακτύλους εἰς τὰ ὠτά του, καὶ ἐκλίσσε τὸς ὀφθαλμούς του, συσπῶν αὐτοὺς σφιγκτὰ ὅπως κάμνει μικρὸν παιδίον ὅταν τοῦ σαυνοῦνται τὸ πρόσωπον. Ὑπῆρχε ὅτι παθητικὸν εἰς τοῦτο, τὸ ὅποσον μετ' οὐκ ἐνεκίνησε, μοὶ ἔδωκε δὲ καὶ μάθημα, διότι ἐφαίνετο ὅτι ἐνοπίον μου ἦτο ἐν παιδίον, καίτοι οἱ χαρακτῆρες ἦσαν ἑσθαιμένοι, καὶ αἱ εἶχαι τῶν τριῶν περὶ τὰς σιαγόνους ἦσαν λευκαί.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι ὑφίστατο εἶδος τι διανοητικῆς διαταραξῆως, καὶ γνωρίζω πῶς αὶ παρελθούσαι διαθέσεις του εἶχον ἐξηγήσει πρᾶγματα κατὰ τὸ φαινόμενον ξένα εἰς αὐτόν. Ἐκρίνα ὅτι ἐπρέπει νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ πνεῦμά του ὅσον τὸ δυνάτον καὶ νὰ συμβαδίσω μετ' αὐτοῦ. Τὸ πρωῶτον βήμα ἦτο νὰ ἐπαναφέρω τὴν ἐμπιστοσύνην ὅθεν τὸν ἠρώτησα ὁμιλοῦν ἄρετὰ ὡστε νὰ με ἀκούσῃ μετὰ φρασημένῃ ὠτά του.

— Ἦσες ὀλίγην ζάχαριν διὰ νὰ ἐλκύσης πάλιν ταῖς μύγες σου;

— Ὅχι τὸσον! Αἱ μύγες εἶνε ἐλεεῖν πρᾶγματα ἐπὶ τέλος. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἤθελα αἱ ψυχαί των νὰ βομβοῦν τριγύρω μου, οὐχ ἦπτον....

— Ἡ τὰς ἀράγας; ἐξηκολούθησα ἐγώ.

— Ἄ τὰς ἀράγας! Καὶ τί ὠρελοῦν αἱ ἀράγαι δὲν ἔργον τίποτε μέσα τοὺς νὰ φάγῃ τις ἢ νὰ....

Ἐστάθη ἀφῆνης ὡς νὰ ἀνελογίσθη ὅτι τὸ θέμα ἦτο ἀπηγορευμένον.

Οὕτω λοιπὸν, διενόηθη κατ' ἐμαυτὸν εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ σταματᾷ ἀφινδῶς πρὸ τοῦ ρήματος «πῆχ».

Τί σημαίνει τοῦτο;

Ὁ Ρένφιλδ ἐφαίνετο ὁ ἴδιος νὰ συνησθάνθη, ὅτι ἔκαμε σφάλμα, διότι ἐξηκολούθησεν ἐν σπουδῇ, ὡς διὰ τὸ ἀσπαράξῃ τὴν προσοχὴν μου ἀπὸ τοῦτου.

— Δὲν ἐνδιαφερόμαι διόλου εἰς τὰ τοιαῦτα. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ζήτητε νὰ τρώγῃ ἕνας ἄνθρωπος μαλάκια, τὸ νὰ προσπάθητε νὰ κινήσῃτε τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὰ ἐλάσσονα σαρκοφάγα, ὅταν γνωρίζω τι εὐρίσκειται ἐνώπιόν μου!

— Βλέπω, εἶπα, θέλετε γονορᾶ ζῶα διὰ νὰ μασσᾶτε μετὰ τοὺς ὀδόντας σας. Ὡ, ἤρσεκον ἐν πρῶτευμα ἀπὸ κούρας ἐλέφαντος;

— Τί γέλοιο πρᾶγμα ποῦ κουμενιάζεστε!

Εἶχε διαγεσθῆ πολὺ ἡ προσοχὴ μου, ὡστε ἐνόμισα ὅτι ἐπρέπει νὰ τὸν κενήσω σφοδρότερα.

— Ἦθελα νὰ ζεῦσω, εἶπα σκοπίμως ὅτι νὰ εἶνε ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἐλέφαντος;

Τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἐπετεύγη, διότι πάραυτα ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνην του κ' ἐγνευσαν παιδίον καὶ πάλιν.

— Δὲν μοὶ χρειάζεται ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἐλέφαντος οὐτε καμμίαν ψυχὴ ἀπολότου; εἶπεν.

Ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς ἐκάθητο ἐν ἀθυμίᾳ. Ἀφῆνης ἀνεπήδησεν εἰς τοὺς πόδας του μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς φλεγγόντας καὶ μετὰ ὅλα τὰ σημεῖα σφοδρῶς ἐμεγαληκτικῆς ἐξάψεως.

— Στόν διάολο καὶ σὺ μετὰ τὰς ψυχὰς σου! Ἐκραξέ. Γιατί με σκοτιζέτε μετὰ τὰς ψυχὰς; Δὲν ἔχω ἀρετὰς ἀκούτους καὶ πόρους καὶ βάρσανα χωρὶς νὰ σκοτιζῶμαι μετὰ τὰς ψυχὰς!

Ἐφαίνετο τὸσον δυσμενῆς, ὡστε ἐνόμισα ὅτι ἠτομαίετο πρὸς νέαν φρονικὴν ἀπόπειραν. ὅθεν ἐφύσησα τὴν σφυρίκτραν μου. Ἄλλὰ μόλις ἔκαμα τοῦτο κ' ἐκείνος ἐγαλνήσασα καὶ εἶπεν ἀπολογητικῶς.

— Με συγχωρεῖτε, δόκτορε, ἔκαμα μία ξεγα-

μάσα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην βοήθειας. Εἶμαι τὸσον ἀποκατωμένος εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὡστε γίνομαι εὐερέστιμος. Ἄν ἤξευρατε τὸ πρόβλημα τὸ ὅποσον ἔργον ν' ἀντιμεταπίσω καὶ πόσον τοῦτο μετὰ κουράζει, θὰ με φικτεῖτε καὶ θὰ εἶσθαι ἀνεκτικῶς καὶ συγγνώμη.

Παρακαλῶ μὴ μοὶ βάλλετε τὸν ζουλομανδύαν. Ἐγὼ ἀνάγκην νὰ σκέπτομαι καὶ δὲν μποροῦ νὰ σκεφθῶ ἐλευθέρως ὅταν τὸ σῶμά μου εἶνε περιωρισμένον. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐνοήσετε.

Ἦτο προδήλως ἔγκρατης ἑαυτοῦ. Ὅθεν ὅταν οἱ φύλακες ἦλθον τοὺς εἶπα νὰ ἠσυχάζουν καὶ ἀπεχώρησαν. Ὁ Ρένφιλδ τοὺς ἐθεώρησεν ἀπεχθόμενον ὅταν ἡ ὕρα ἐκλείσθη εἶπε μετὰ πολλῆς ἀξιοπροσεΐας καὶ γλυκύτητος.

— Δόκτορε Σουαρό, εἰδείχθητε πολὺ ἀδρόφρων πρὸς ἐμέ. Πιστεύσατέ με, εἶμαι πολὺ, πολὺ εὐγνώμων.

Ἐκρίνα καλὸν νὰ τὸν ἀφήσω εἰς τὴν διάθεσιν ταύτην τοῦ πνεύματός του, ὅθεν ἐξῆλθα. Βεβαίως ὑπάρχει κατὰ τι τὸ ὅποσον πρέπει νὰ σταθμισθῇ τις εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Διάφορα στοιχεία φαίνονται ἐπαρκῆ ὅπως σχηματίζῃ τις συλλογισμὸν ἂν μόνον ἦδυνάτο ὀρθῶς νὰ τὰ συναρμολογήσῃ. Ἰδοὺ ταῦτα.

Δὲν θέλει νὰ προσφῇ τὸ «πίνειν».

Ἀποτοσιάζεται τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιβαρυνθῆ μετὰ τὴν ψυχὴν τινος.

Δὲν φοβεῖται μῆπως τὸ λείψῃ ζωὴ εἰς τὸ μέλλον.

Περὶφρονεῖ ὅλας τὰς ἐλάσσονας μορφὰς τῆς ζωῆς, καίτοι φοβεῖται μῆπως βασιανθῆ ἀπὸ τὰς ψυχὰς των.

Λογικῶς ὅλα αὐτὰ τὰ πρᾶγματα τείνονται πρὸς ἐν πέμα: εἶχε βεβαιότητα τίς οἶδε ποίαν, ὅτι θ' ἀποκτήσῃ ἀνωτέραν τινὰ ζωὴν. Φοβεῖται τὴν συνέπειαν. Τὸ φρότωμα μίση ψυχῆς. Τότε ἀποβλέπει εἰς ζωὴν ἀνθρωπίνην!

Καὶ τὸ συμπέρασμα;

Ὅτι πολυεὐπαγγεῖ! Ὁ κόμηξ ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ ἴσως νέον τι τρομερὸν σχέδιον ἐγκυμονεῖται!

Βραδύτερον. — Ἐπῆγε μετὰ τὸν γυρόν μου πρὸς τὸν Βάν Ἐλισσιγ καὶ τοῦ εἶπα τὴν ὑποψίαν μου. Ἐγνευσεν ἰλιαν σύννεφα καὶ ἀποῦ ἐκείθη ἐπὶ ὀλίγον μοὶ ἐξήτησε νὰ τὸν ὁδηγήσω εἰς τὸν Ρένφιλδ καὶ τὸν ὁδήγησα. Καθὼς ἐπλησιάζαμεν πρὸς τὴν ὕρα ἐκείνην τὸν φρενοβλαθῆ μέσα νὰ τραγοῦθῃ εὐθύμως καθὼς συνέθιζε νὰ κἀμνη εἰς τὸν καιρὸν ὁ ὅποιος φαίνεται τὸσον ἀπομακρυνόμενος ἦτο. Ὅταν εἰσῆλθωμεν, εἶδαμεν μετ' ἐκπληξῆς ὅτι εἶχον ἁπλῶς τὴν ζάχαριν του καθὼς ἄλλοτε; αἱ μυαί, ναρκωμένοι τὸ θινόντων, ἤρχισαν νὰ περιδουλοῦν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐπροσπαθῆσαμεν νὰ τὸν κάμωμεν νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς προτρέτας συνδιαλέξεως, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ προσοχὴν. Ἐξηκολούθησε τὸ ἔμαί του ὡς νὰ μὴν ἤμεθα παρόντες. Εἶχε λάθει φύλλον γάρτου, καὶ τὸ ἐδίπλωεν νὰ τὸ κάμῃ σημειωματάριον; ἐδέξσε ν' ἀπέλωμεν τὸσον ἄδειξι ὅσον καὶ ὅταν εἰσῆλθωμεν.

Ἡ προτίπως εἶνε πλεόρους, ἐν τοσοῦτῳ ἀπόψε θὰ τὸν παρανοουώσωμεν.

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σουαρό

2 Ὀκτωβρίου.—Ἐτάξα ἕναν ἄνθρωπον εἰς τὸν διάδρομον τῆς γῆρας ὠκτα, καὶ τοῦ εἶπα νὰ σημειώσῃ ἀκριβῶς πάντα ἴχνη τὸν ὅποιον τυγχόν θ' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ κελλίον τοῦ Ρένφιλδ, καὶ τοῦ ἔδωκα ὀδηγίαν ὅτι, εἰάν συμβῆ παράδοξόν τι ὠφελε νὰ ἔλθῃ νὰ με φωνάζῃ. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅταν ὅλοι συνηλθωμεν περὶ τὴν ἐστίαν, ἀφοῦ ἡ κυρία Ἄρκερ ἀπήλθε νὰ κοιμηθῆ συνηρησάμεν τὰς διαφορούς προσπάθειάς καὶ ἀνακαλύψαι τῆς ἡμέρας.

Ὁ Ἄρκερ ὑπῆρξεν ὁ μόνος ὅστις ἐπέφερε ἀποτέλεσμα, καὶ γρηστάς πρόφρων ἐπίδοξος ὅτι ἡ νύξ τὴν ὅποιαν μετ' οἶδε θὰ εἶνε σπουδαία.

Ποῖν ἀπέλθω νὰ κατακλιθῶ, ἐπῆγα ἕως τὸν θάλαμον τοῦ πάσχοντος κ' ἐκύτταξα μέσα διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κροτιστροῦ. Ἐκοιμᾶτο εὐθέως καὶ τὸ στήθος του ἠγείρετο κ' ἐπιπτε μετὰ κανονικὴν ἀνανηνοῦν.

Σήμερον τὸ πρωὶ ὁ φρουρὸς τὸν ὅποιον εἶχα τάξει μοὶ ἀνέφερε ὅτι μικρὸν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ρένφιλδ ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἠκούσθη ἀπαγγέλλων τὰς προσευχὰς του κατὰ τὴν μεγαλοφώνου. Τὸν ἠρώτησα ἂν ἦτο ὅλον μοὶ ἀπήνητησεν ὅτι αὐτὸ καὶ μόνον ἔγινε. Ὑπῆρχε εἰς τὸν πρόπον του κατὰ τὸσον ὑποπτον, ὡστε τὸν ἠρώτησα ὀρθάκοφα ἂν εἶχεν ἀποκοιμηθῆ. Ἡ ὁνήθη ὅτι εἶχε κοιμηθῆ, ἀλλ' ἀνομολόγησεν ὅτι εἶχε νυστάξει ὀλίγον. Εἶνε δυστύχημα ὅτι δὲν εὐοίσκει τις ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης ἐκτὸς ἂν τοὺς ἐπιτηρῇ.

Σήμερον ὁ Ἄρκερ ἐξῆλθε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἱγνηλασίαν του, ὁ δὲ Ἄρθουρος καὶ ὁ Κουίνσου ἀνακητοῦν ἴππους. Ὁ Γόδαμιγγ φρονεῖ καλὸν ὅτι θὰ εἶνε νὰ ἔχωμεν ἵππους ἐτόιμους πάντοτε, διότι εὐθύς ὡς λάβωμεν τὴν πληροφορίαν, τὴν ὅποιαν ζητοῦμεν δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον καιρὸν νὰ γάνωμεν. Ἡρέπετ νὰ διεορνήσωμεν ὀλίγον τὸ εἶσαρ γθὲν γῶμα μεταξύ τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου οὕτω θὰ συλλάβωμεν τὸν Κόμητα εἰς τὴν ὦραν τῆς ἄκρας ἀδυναμίας του καὶ χωρὶς νὰ ἐγγῆ ἄσυλον ὅπου νὰ καταφύγῃ.

κρεῖτως τὸσον ὥστε ν' ἀποσπασθῶμεν τὸ καλλίτερον μέρος πρὸς διάταξιν, ὥστε νὰ δυνήθωμεν τὸ παύσην καὶ ἐντελεστέον τὴν προσημασμένην τὴν τοῦ ἑσπέρου τοῦ αἵματος διότι εἶνε προσημασμένη ἡ ἀμορραγία αὐτῆν.

Τὰ λεπτά ἐστὶν ὅσον ἐπεριμένον διηρχόμενον μετὰ φοβερὰς βραδύτητας. Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ πάσγοντος ἤρχεται εἰς διαλείποντα χάσματα.

Καθὲν στιγμὴν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ καὶ διελθῆναι ἄλλ' εἶτα ἐπηκολούθει μικρὰ σπασμωδῆς πνοῆ, καὶ ἐπανέπιπεν εἰς βαθυτέραν ἀνασθησίαν. Ὅσον καὶ ἂν ἤμην ἐξοικειωμένος μὲ δόννας καὶ ἀγωνίας, ἡ ἐκκρεμότης αὐτὴ μὲ κατέθλιβε. Ἡ σιωπὴ ἀπέβη τέλος ἀγωνιώδης. Ἐκύτταξα τοὺς συντρόφους μου, τὸν ἑνα μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ εἶδα ἀπὸ τὰς ἐξημενάς καὶ συναφρομένους δάξας τῶν ὀφθαλμῶν ὁμοίαν βράσαν.

Μία νευρική ἀνησυχία μᾶς ἐκυριεύειν ὅλους, ὡς εἰν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μᾶς κενρώσιμος τις κώδων θὰ ἤγει σφοδρῶς ὁπότεν κατ' ἐλάχιστον θὰ τὸν ἐπεριμένον.

Τέλος ἤλθε στιγμὴ καθ' ἣν προὐχόν κατέστη ὅτι ὁ πάσγων ἐπιπτεν εἰς ἄκραν ἀτονίαν ἠδύνατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀποθάνῃ. Ἀνέβλεψα πρὸς τὸν καθηγγητήν, καὶ εἶδα ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ εἰς ἐμὲ προσηλωμένους. Ἡ ὄψις τοῦ ἤτο αὐστηρῶς ἀκίνητος καθὼς ὠμίλησε.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάσωμεν. Ἡ ἐγγείρησις πρέπει νὰ γείνη ὑπεράνω τοῦ ὤτους.

Χωρὶς ἄλλην λέξιν νὰ εἶπῃ ἐνήργησε τὴν ἐγγείρησιν.

Ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς ἡ ἀναπνοὴ ἐξηκολούθει ὀσφματικῆ. Εἶτα ἤλθε μία ἀναπνοὴ τὸσον παρατεταμένη, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἐσχίζε τὸ στέρον του.

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠνοήθησαν καὶ προσηλωθήσαν ἐξάλλοι, ἀπλανεῖς. Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πινὰς στιγμᾶς. Εἶτα μετεπὶ τῆς εἰς φαῖδραν ἐκπλήξιν καὶ ἀπὸ τῆ χειρὸς τοῦ ἐξήλθε στεναγμὸς ἀνακουφιστικῶς.

Ἐκινήθη σπασμωδικῶς καὶ ἅμα εἶπε:

— Θὰ κάμω φρόνιμα, δόκτωρ. Πέτε τους νὰ μοῦ βγάλουν τὸν ζουρλομανθῶνα. Εἶδα τρομερὸν ὄνειρον, καὶ μὲ ἄφησε τὸσον ἀδύνατον, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω. Τί εἶπῃ τὸ μούτρο μου; εἶνε ὄλο προσιμὸν καὶ μὲ τσοῦζει φοβερὰ.

Ἐπροσπάθησε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν του, ἀλλ' ἅμα τῆ προσπαθείᾳ ταυτῇ, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐφαίνοντο νὰ γίνονταν θαλάσσιος καὶ πάλιν, ὅθεν ἀπλῶς τὴν ὄψησεν ὀπίσω.

Τότε ὁ βᾶν Ἐλισγιγ εἶπε μὲ τόνον ἡρέμους σοβάρων.

— Εἰπέ τε μας, τὸ ὄνειρόν σας, κύριε Ρένφιλδ.

Καθὼς ἤκουσε τὴν φωνήν, ἡ ὄψις τοῦ ἐφαιδρῶθη καὶ εἶπε:

— Εἶνε ὁ δόκτωρ βᾶν Ἐλισγιγ. Τί καλωσύνη ἐκ μέρους σας νὰ εἶσθε ἐδῶ. Δότε μοῦ ὀλίγον νερόν, στέγνωσαν τὰ χεῖρά μου καὶ θὰ πασχίσω νὰ σὰς πῶ τί ὄνειρεῦσθην...

Ἐσταμάτησε καὶ ἐφαίνετο ἔτριμος νὰ λιποθυμήσῃ. Ἀπρηθνήθη ἡρέμα εἰς τὸν Κούινου:

Τὸ μαράντι... εἶνε στὸ δωμάτιόν μου...

Γρήγορα.

Ἐτρέξε καὶ ἐπανήλθε μὲ ἐν ποτήριον, τὴν φιάλην τοῦ κονιάκ καὶ τὴν καρφᾶν τοῦ νεροῦ. Ἐβρέξαμεν τὰ συσπόμενα χεῖρά του καὶ ὁ πάσγων ταχιστα ἀνεκωπυρώθη. Ἐφαίνετο ὅμως ὡς εἰν ὁ ἐγκέφαλος τοῦ εἶγεν ἐργαστὴ τὰς αἰσθήσεις του, μ' ἐκύτταζε μὲ διαπεραστικὸν βλέμμα καὶ μὲ συστολὴν ἀγωνίας, τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω λέγων:

— Δὲν πρέπει νὰ πλανῶμαι; δὲν ἤτο ὄνειρον ἀλλὰ θλιβερὰ πραγματικότης.

Εἶτα οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ περιέβλεψαν τὸ δωμάτιον. Καθὼς εἶδε τὰς δύο μορφὰς, καθήμενας ἐν ὑπομονῇ εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης ἐξηκολούθησεν:

— Ἐὰν δὲν ἤμην βέβαιος, ἀπ' αὐτὰς θὰ τὸ ἐγνώριζα.

Πρὸς στιγμὴν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκλείσθησαν ὅχι ἐκ πόνου ἢ νυσταγμοῦ, ἀλλ' ἐκούσιως ὡς νὰ ἐπακαλεῖτο ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του, ὅταν τοὺς ἠνοήζε πάλιν, εἶπεν ἐν σπουδῇ καὶ μετὰ πλείονος ἐνεργητικότητος ἡ ὄσση ἀνέπτυξε μέγχοι τοῦδε.

— Γρήγορα, ἰατρὲ, γρήγορα. Πειθαίνω. Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω μόνον ὀλίγα λεπτά καὶ ὕστερα θὰ πάω εἰς θάνατον ἢ χειρότερα. Βρέξε τὰ χεῖρά μου μὲ μωράντι πάλιν. Ἐχὼ κατὰ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ πῶ πρὶν πεθάνω ἢ πρὶν τὸ ἀμοῖρο, τὸ λυωμένο μαζὶ μου παγόσθη πλέον.

Σὰς εὐχαριστῶ. Ἦτο ἐκείνην τὴν νύκτα ἀφοῦ μὲ ἀφήσατε, ὅταν σὰς ἰκέτευσα νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ πηγαίω. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ διελθῶ τότε, διότι ἠσθάνομην ὅτι ἡ γλώσσά μου ἤτο δεμένη ἀλλ' ἤμην τὸσο φοβημένος τότε, ἐκτός ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ἐκείνην, ὅσον εἶμαι καὶ τώρα. Ἦμην εἰς ἀγωνίαν ἀπελπισίας ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀφοῦ ἀπῆλθετε. Εἶτα ἐπῆλθεν αἰφνιδίᾳ γαλήνη εἰς ἐμὲ. Τὸ μυαλόν μου ἐφαίνετο νὰ γίνετα ψυχρόν καὶ πάλιν ἐνδύσασθαι πρὸς ἐπιστάσιμον. Ἦκουσα τοὺς σκύλλους νὰ γαυγίσουν ὀπίσω ἀπ' τὸ σπίτι μας, ἀλλ' ὅχι ἐκεῖ ὅπου αὐτοὺς ἤτο.

Καθὼς ὄμιλει οὕτως, ὁ βᾶν Ἐλισγιγ οὕτε ἠλλοίωσε τὸ ὄμμα, ἀλλ' ἡ γερὰ του ἐλθοῦσα ἔβασσε τὴν ἰδιότην μου καὶ τὴν ἐθίψε σφοδρῶς. Ἐν τούτοις δὲν ἐπροδῆθη ἔνευσεν ἡρέμα καὶ εἶπεν:

— Ἐξακολουθεῖτε.

Μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὁ Ρένφιλδ ἐξηκολούθησε.

— Ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐντὸς τῆς ὀμίλης, καθὼς τὸν εἶσα ἰδεῖ πολλὰκις πρότερον ἀλλ' ἤτο συμπαγῆς τότε, ὅχι φάντασμα, καὶ τὰ μάτια τοῦ ἦσαν ἀγρία ὡς ἀνθρώπου θυμωμένου. Ἐγὼ μὲ τὸ κόκκινον στόμα του, τὰ σουβλερὰ λευκὰ δόντια ἐστίλθην εἰς τὸ σελήνηος, καθὼς ἐγύσιζε νὰ κυττάξῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν συστάδα τῶν δεινῶν, ὅπου τὰ σκυλιὰ ἐγαυγίζαν. Δὲν ἤθελα

νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ εἰσελθῇ κατ' ἀρχάς, ἂν καὶ ἤξευσα ὅτι ἐκείνος ἤθελε, ὅπως εἶχε θελήσει ἔξ ἀρχῆς καὶ ὀλονέν.

Τότε ἤρχισε νὰ σφύριζῃ. Ποντικούς, ποντικούς, ποντικούς! Ἐκατοντάδας, γιλιάδας, εκατομμύρια ἐξ αὐτῶν καὶ πᾶν ζωντανὸν πλάσμα καὶ σκύλου νὰ τὰ τρώγουν καὶ γάτους ἐπίσης. Ὅλα τὰ ζωντανὰ! Ἐγέλασα πρὸς αὐτόν, διότι ἤθελα νὰ ἰδῶ τί μπορούσε νὰ κάμῃ. Τότε τὰ σκυλιὰ ὠλόλυξαν, πέσαν ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ δένδρα εἰς τὴν οἰκίαν του. Μοὶ ἔνευσε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ παράθυρον. Ἐπῆγα καὶ ἐκύτταξα ἐξὼ καὶ ἐκείνος ὤψωσε τὰς χεῖρας του, καὶ ἐφάνη νὰ καλῆ πρὸς τὰ ἐξῶ, γιλιὰς νὰ προσφύξῃ λέξεις.

Μία ἀκουρὰ μάζα ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἐργασμένη ἐν εἰδει σκιάς τὴν ὅποιαν ὀριπετὴ ὠλέγον πῦρ καὶ τότε ἐκείνα μετετόπισαν τὴν ὀμίλην δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ εἶδα ὅτι ἦσαν γιλιάδες ποντικῶν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς φλέγοντας, ὡσάν τοὺς ἰδιούς του, μόνον μικροτέρους.

Ἀνέτεινε τὴν χεῖρα του, καὶ ἦλθ ἡ ἀγέλη ἐστάθη καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐφαίνετο ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε: «Ὅλας τὰς ζωὰς ταύτας θὰ σοῦ τὰς δώσω, μάλιστα πολλὰς ἄλλας καὶ μεζύνας, ἐπὶ ἀναριθμήτους γενεάς, εἰς πέσῃς κάτω καὶ μὲ προσκυνήσῃς!» Καὶ τότε ἐρυθρὸν νέφος, ὡσάν τὸ γρόμμα τοῦ αἵματος ἐφάνη νὰ ἐπικρέμαται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ποῖν νὰ ἐνοήσω τί ἔκαμνα ἠσθάνομην ν' ἀνοίγω τὸ παράθυρον καὶ νὰ λέγω εἰς αὐτόν: Ἐτρέφε, αὐθέντα καὶ κύριε!»

Οἱ ποντικοὶ ὄλοϊ ἔφυγαν, καὶ ἐκείνος εἰσεδύσεν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ μέσου τῆς θελοθυρίδος, ἂν καὶ εἶχε ἀνοιχθῆ μόνον εἰς πλάτος ἑκατόλυτοι ἀκρίβως ὅπως ἡ σελήνη ἡ ἰδίᾳ εἶγεν εἰσελθεῖν πολλὰκις διὰ τῆς λεπτοτάτης ὀρηγῆς καὶ εἶχε σταθῆ ἐνώπιόν μου εἰς ὄλον τὸ μέγεθος καὶ τὴν λάμψιν τῆς.

Ἡ φωνὴ του ἐγίνετο ἀσθενεστερά, ὅθεν ἐβρέξα καὶ πάλιν τὰ χεῖρά του μὲ τὸ μαράντι, καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὡς εἰν ἡ μνήμη του εἶγεν ἐργαστὴ ἐν τῷ μεταξύ, διότι ἡ διηγήσις του προέβη ἄπαυτος. Ἦμην εἰς τὴν ἀκμήν νὰ τὸν ἀνακαλέσω εἰς τὸ προκείμενον, ἀλλ' ὁ βᾶν Ἐλισγιγ μοὶ ἐψήφισεν.

— Ἀσπρή τον νὰ ἐξακολουθήσῃ. Μὴ τὸν διακόπτεις; δὲν μπορεῖ νὰ στρέψῃ πίσω, καὶ δυνατὸν νὰ μὴν μπορῆσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅπως εἰν ἄπαυ τὸ νῆμα τῆς σκέψους του.

— Ὁ Ρένφιλδ ἐξηκολούθησεν.

— Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπερίμενα νὰ μάθω ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐστειλε τίποτε, οὔτε κἂν μίαν χρυσόμυαν, καὶ ὅταν ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ἤμην ὀργισμένος ἐναντίον του. Ὅταν εἰσεδύσε διὰ τοῦ παραθύρου, καίτοι κλειστοῦ, καὶ οὔτε κἂν ἔκρουσε, ἐξεμάνην ἐναντίον του. Ἐκείνος μ' ἐμυκτήρισε καὶ ἡ ὄψις του ἡ λευκὴ προέκυψεν ἐκ μέσου τῆς ἀγῆς μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ σπινθηρίζοντας, καὶ ἐφέρετο ὡς νὰ ἐδέσποζε ὄλο τοῦ χόρτου καὶ ἐγὼ ἤμην μηδέν. Δὲν εἶχε κἂν οὔτε τὴν ἰδίαν ὀσμὴν καθὼς ἤλθε πλησίον μου. Δὲν ἠδύναμην νὰ τὸν ψάσω. Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ εἰσῆλθε κάπως εἰς τὸ δωμάτιον ἡ κυρία Ἄσκη.

Οἱ δύο ἄνδρες οἱ καθήμενοι ἐπὶ τῆς κλίνης ἐσηκώθησαν καὶ ἤλθον ἐγγύς, σταθάντες ὀπισθῶν τῶν ὡστε νὰ μὴ δύναται νὰ τοὺς τῆσῃ, ἀλλ' ὀπίθεν θὰ ἤδύνατο ν' ἀκούσῃ καλλίτερα. Ἀμφοτέροι: ἔμενον ἐν σιωπῇ, ἀλλ' ὁ καθηγγητὴς ἐξαφύσθη καὶ ἐροίγησε: τὸ πρόσωπόν του ὅμως ἐγίνετο σκυθρωπότερον καὶ ἀσπρότερον ἀκόμη.

— Ὅταν ἡ κυρία Ἄσκη ἤλθε νὰ μὲ ἰδῇ τὸ ἀπόγευμα, δὲν ἤτο ἡ ἰδία.

Ἐδῶ ὄλοϊ ἐκινήθημεν πλὴν κανεὶς δὲν εἶπε λέξιν. Ἐκείνος ἐξηκολούθησε.

— Δὲν ἐνόησα πὼς ἤτο ἐδῶ ἐωστότου ὠμίλησε; καὶ δὲν ἐφαίνετο ἡ ἰδία. Δὲν μοῦ ἄρρουν οἱ γλωμοὶ ἀνθρώπων; ἀγαπῶ νὰ ἔχουν αἷμα, καὶ τὸ δίκον τῆς ἐφαίνετο ὄλον νὰ εἶχε στραγγισθῆ. Δὲν τὸ ἐστοργάσθην ἀμέσως τότε; ἀλλ' ὅταν αὐτὴ ἀπῆλθε, ἀργιστὰ νὰ σκέπτομαι καὶ μ' ἐπίασε μανία ὅταν ἐνόησα ὅτι ἐκείνος ἀφῆρε: τὴν ζωὴν ἀπ' αὐτὴν.

Ἀνετρίχισαν ὄλοϊ, ὅπως ἐγὼ, πλὴν ἐμεῖναμεν ἄλλως ἀκίνητοι.

— Ὅθεν, ὅταν ἐκείνος ἤλθεν ἀπόψε, τὸν ἐπερίμενα εἶδα τὴν ἀγῆν νὰ εἰσεργεταί, καὶ τὴν ἔδραξα σφιχτά. Εἶγα ἀκούσει νὰ λέγωμεν ὅτι οἱ τρελλοὶ ἔχουν τεραστίαν ὀμύνην, καὶ ἐπειδὴ ἤξευρα ὅτι ἤμην τρελλὸς—κατὰ καιροὺς τοῦλάχιστον—εἶγα ἀποφασίσθαι νὰ μεταχειρισθῶ τὴν δύναμίν μου. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνος τὸ ἠσθάνθη, διότι ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὀμίλης διὰ νὰ παλαίσῃ μαζί μου. Ἐσφίγξα δυνατὰ καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐμελέλα νὰ νικήσω, διότι δὲν ἐνοῦσα νὰ τοῦ ἐπιτρέψω πλέον ν' ἀφαιρέσῃ περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς, ἐωστότου εἶδα τὰ μάτια του.

Ἐκαίον ἐπάνω μου: μοῦ ἔρριψαν φλόγας καὶ ἡ δύναμίν μου ἐτάκη. Ὀλίγησεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, καὶ ὅταν ἐδοκίμασα νὰ τὸν ξαναπιάσω, μ' ἐσῆκουσεν ἐπάνω καὶ μ' ἐρρίψεν κάτω. Κόκκινον νέφος ἐστάθη ἐμπροσθέν μου, καὶ ἠκούσθη κρότος ὡς βροντῆς, καὶ ἡ ὀμίλην ἐφάνη ὡς νὰ ἐφυγε κάτωθεν τῆς θύρας.

Ἡ σιωπὴ του ἐγίνετο ἀσθενεστερά καὶ ἡ πνοή του μὲλλον ὀσφματικῆ. Ὁ βᾶν Ἐλισγιγ ὀρθώθη αὐτοσφύτως.

— Παύθαμεν τὰ χειρότερα τώρα, εἶπεν. Εἶνε ἐδῶ καὶ γνωρίζομεν τὸν σκοπὸν του. Ἴσως δὲν εἶνε πολὺ ἀργά. Ἔα ὀπισθώμεν ὅπως γῆθς τὸ βράδυ ἀλλ' ἂς μὴ χάσωμεν καιρὸν. Δὲν πρέπει στιγμὴν ν' ἀναβάλλωμεν.

Δὲν ἤτο ἀνάγκη νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς φόβους μας, ἡ καὶ τὴν πεπονήσιν μας διὰ λέξεων ἀπὸ κοινοῦ συμμετελλόμενων τούτων.

— Ὅλοϊ ἐτρέξαμεν καὶ ἐσύραμεν ἀπὸ τοὺς θαλά-

μους μας τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια εἶχαμεν ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος. Ὁ καθηγγητὴς μὲ εἶγεν ἐπάνω του ἤδη καὶ καθὼς σπυρντῆσεν εἰς τὸν διάδρομον, εἶδει ταῦτα ἐκπραστικῶς λέγων:

— Ποτὲ δὲν λείπουν ἀπὸ πάνω μου καὶ οὔτε θὰ λείψουν ἐωστότου ἡ ἀτυχῆς αὐτῆς ὑπόθεσις λάθρᾳ τέλος. Ἔστε συνετοὶ φίλοι μου. Δὲν ἔχομεν μὲ κοινὸν ἐγθρόν νὰ κάμωμεν. Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! αὐτὴ ἡ προσφιλέτης κυρία Μίνα νὰ ὑποπέσῃ.

Ἐσιώπησεν ἡ φωνὴ του ἐκόπτετο καὶ εἰς τὴν ἰδίαν μου καρδίαν δὲν ἤξεύρω ἂν ἐπεκράτει ἡ ὀργή ἢ ὁ φόβος.

Ἐζῶθεν τῆς θύρας τῶν Ἄσκη ἐσταματήσαμεν. Ὁ Ἄσκη καὶ ὁ Κούινου ἴσταντο ὀπίσω καὶ ὁ δεύτερος εἶπε:

— Ποίπει; τὰ τὴν ἀνησυχίωσεν;

— Ἀνάγκη, εἶπεν ὁ βᾶν Ἐλισγιγ. Ἐὰν ἡ πόρτα εἶνε κλειδωμένη, θὰ τὴν διαρρήξω.

— Δὲν θὰ τὴν τομάξῃ σοβαρα αὐτό; Εἶνε τὸσον ἔκτακτον νὰ εἰσεργεταί τις βιά εἰς τὸν θάλαμον μιᾶς κυρίας.

Ὁ βᾶν Ἐλισγιγ εἶπε μ' ἐπίσημον τόνον:

— Ἐγὼ εἶμι πάντοτε δίκαιον ἀλλ' ἐδῶ πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὅλα τὰ δωμάτια, εἶνε τὸ ἴδιον διὰ τὸν ἰατρόν; καὶ ἂν δὲν ἦσαν, εἶνε ὅλα ὡς ἐν δι' ἐμὲ ἀπόψε.

Φίλε Ἰωάννη, ὅταν στρέψω τὸ κομβίον, εἰν ἡ θύρα δὲν ἀνοίγει, θὰ βάλω τὸν ὠμόν σου νὰ σπρώχνῃς; καὶ σὺ εἰς πίστης φίλοι μου.

Ἐμπαός!

Ἐστρεψε τὸ κομβίον, καθὼς ὠμίλει, ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ἐνέδωκε. Ἐρροῦθημεν ὄλοϊ ἐπάνω τῆς μετὰ τριγμῶν ἐδυθίσθη μέσα, καὶ παρ' ὀλίγον θὰ ἐπίπτομεν κατακέφαλα εἰς τὸν θάλαμον. Ὁ καθηγγητὴς πρᾶγματι ἔπεσε καὶ ἐγὼ ἐκύτταξα ἄνω τῆς κεφαλῆς του, καθὼς αὐτὸς ἀνεσχηκώτετο ἐπὶ τῶν χερῶν καὶ τῶν γοάτων. Ὁ,τι εἶδα μ' ἐτρόμαξε. Ἠσθάνθη τὸς τρεῖς μου νὰ ὀρθοῦνται ὡς ἀκανθα ἐπὶ τοῦ ἀγένοῦ μου καὶ ἡ καρδιά μου ἐσείνετο ἀκίνητοῦσα. Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἤτο τόσο λαμπρόν, ὥστε τὸ μέσω τοῦ πυκνοῦ κεντρῶν δρυφακτοῦ ὁ θάλαμος ἤτο ἀρκετὰ φωτεινός ὅπως βλέπε τις. Ἐπὶ τῆς κλίνης, πλησίον τοῦ παραθύρου ἐκεῖτο ὁ Ἰωάννης Ἄσκη, μὲ τὸ πρόσωπον φρουκωμένον, καὶ ἀναπνεύων δυσκόλως ὡς ἐν ληθαίω. Γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ πλησίον ἄκρου τῆς κλίνης βλέπουσα πρὸς τὰ ἐξῶ, ἡ λευκοσφραμμένη πρῶτος τῆς συζύγου του. Εἶς τὸ πλάγι τῆς ἴστατο ὑψηλός, ἱγνός ἀνθρώπος, μελανεῖμων. Ἡ ὄψις του ἤτο ἀπεσπασμένη ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἅμα τὸν εἶδομεν, ὄλοϊ ἀγνωρίζομεν τὸν κόμητα ἐκ παντὸς τρόπου, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἐν εἰδει οὐλῆς φαιάκρας τοῦ μετώπου του.

(Ἀκολουθεῖ)

— Συγγνώμην, κύριε, λέγει εἰς τὴν μελοδραματικὴν παράστασιν εἰς θεατῆς πρὸς τὸν παρακαθήμενόν του ὅστις παρακολουθεῖ τὴν παράστασιν τραγουδῶν — συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν πληρώσα, ξέρετε, γιὰ ν' ἀκούω τὸ τραγουδί σας.

— Τότε, εἶπεν ὁ ἄλλος μὲ ἀπάθειαν, ὄλο αὐτὸ τὸ ἔχετε διάφορο, αἱ!

— Κάποια μέρα θὰ τὸ ξυλοκοπήσω αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ ζῶσ σας, κυρία.

— Μακάρι νὰ τὸ κάμετε οὔτε ὁ πατέρας του οὔτ' ἐγὼ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μαζί του.

— Κυρία, ὀμιλῶ διὰ τὸ σκυλί σας, ὅχι διὰ τὸ ἀγοράκι σας.

— Πῶς! Νὰ ξυλιθετε τὸν Ἄζωρ μου! Ἀκούτ' ἐκεῖ ἀπονιά, δὲν κοπιάζετε!

—

Ὁ ἰατρός. Τὸ ἄλογο εἶνε παραπολύ ἀργοκίνητο δι' ἐμὲ τὴν σήμερον, καὶ πῆρα ἔνα αὐτοκίνητο.

Ὁ φίλος του. Ἐννοῶ, ἔχετε ἀνάγκην ὑποθέτω νὰ πηγαίνετε πολὺ γρήγορα στοὺς ἀρρώστους σας ἐν ἢ περιπτώσει πέρνουν τὸ χειρότερο.

Ὁ ἰατρός (ἐμπιστευτικῶς). Ὅχι, ἔχω ἀνάγκην νὰ πηγαίνω πολὺ γρήγορα εἰς αὐτοὺς ἐν ἢ περιπτώσει πέρνουν τὸ καλλίτερο.

—

Καθήμεν εἰς τὸ πιάνο, μία νεανὶς παρατηρεῖ πρὸς ἑνα ἀγαθὸν ἐπισκέπτην.

— Εἶσθε ἀάτηρ τῆς μουσικῆς, ἴκουσα;

Καὶ ἀνυπερῆς κυνικὸς ἀπάντησεν.

— Ὄ, ναί! ἀλλ' ἤμπορεῖτε νὰ παίζετε μ' ὅλα ταῦτα;

—

— Τί πῆρε ὁ φίλος μας Λουκάς ἀπὸ τὴν διάλεξιν τοῦ Σουλλόγου; Ἐλπίζω, ὅτι δὲν ἐπῆρε Σοσιαλιστικὰς ἰδέας.

— Ὅχι κατὰ χειρότερο ἀπ' αὐτό.

— Χειρότερο ἀπὸ Σοσιαλισμὸ; Μήπως ἐπῆρε ἰδέας Μηδενισμοῦ;

— Κατὰ ἀκόμα χειρότερο.

— Χειρότερο καὶ ἀπὸ Μηδενισμὸν; Ὑψίστοι θεοί! Ὅχι βέβαια ἀθεϊστικὰς ἰδέας;

— Κατὰ χειρότερα καὶ ἀπ' αὐτό, κύριε; πῆρε ποῦντα.

Προσεχῶς Εἰς τὸ „Α.Ο.Δ.Ο.“ Τὸ θαυμάσιον οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα τοῦ Νικολάου Γόγολ Ο ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΒΟΥΛΒΑΣ Ἡ ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ 3 | 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906 ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ ΕΤΟΥΣ 1906 ΚΕ